MUSIC - UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 09214605 9

Norges vakreste folkemelodier

M
1772
N74

Presented to the
LIBRARY *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO
by
ESTATE OF THE LATE
JOHN B. C. WATKINS

)–29 tusen

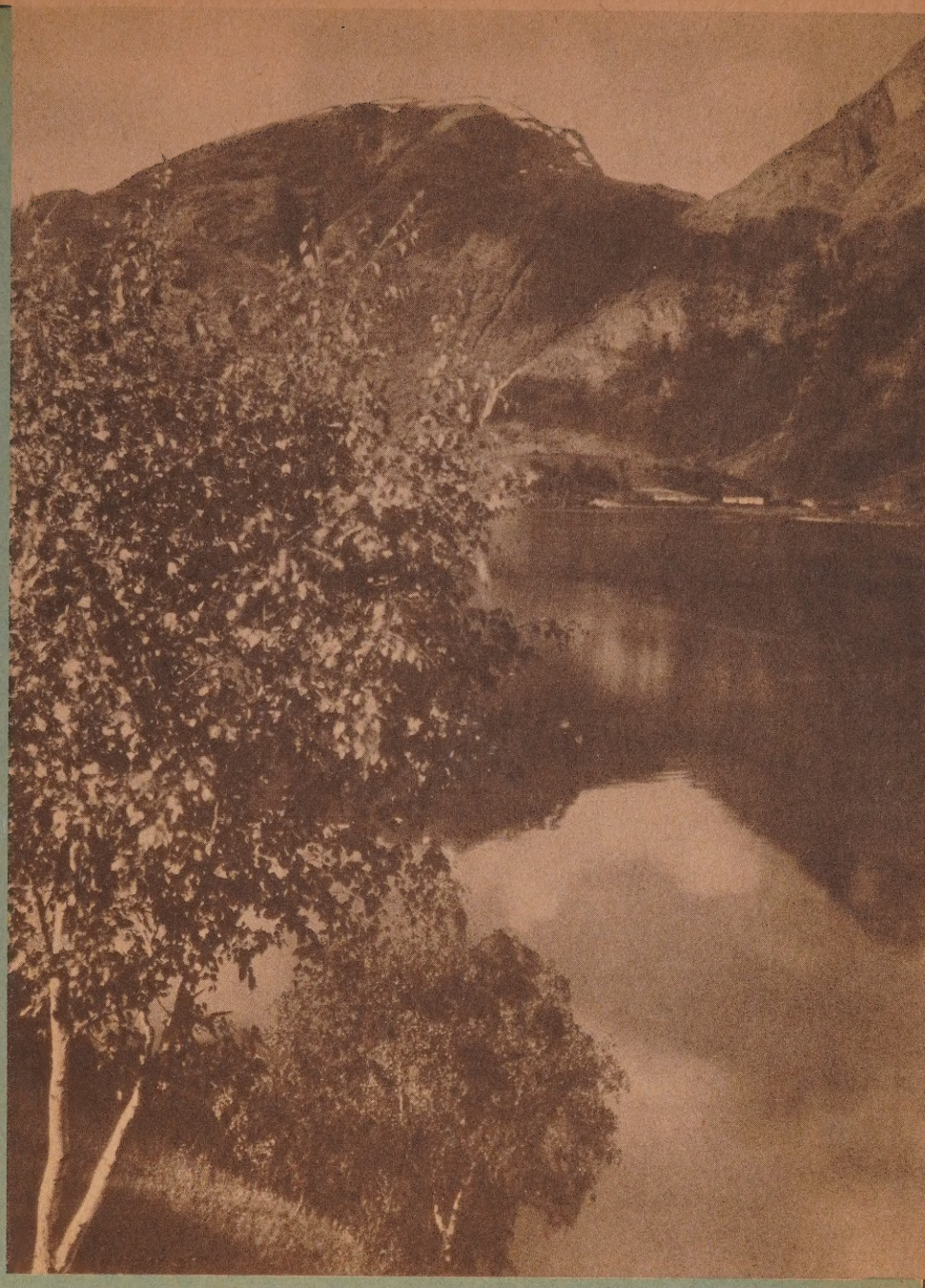

NORGES VAKRESTE FOLKEMELODIER

UTGITT AV NORSK MUSIKFORLAG A·S - OSLO

Pris 5.06/5.62

M
1772
N74

1020979

INNHOLD

	Side
Aa Dalebu ha'seg (Dalebu Jonson)	15
Aa gaa du deg te fjause	16
Aa kjøre vatten aa kjøre ve	17
Aa Ola, Ola min eigjen onge	18
Aa Ole engang i sinde fik (Oles frieri)	19
Aa ormekongin kom seg (Solfager aa Ormekongin)	20
Aa Vesle Kari vor	21
Astri, mi Astri	22
Blandt alle lande i øst og vest (Nordmannssang)	7
Den sidste laurdagskvelden	23
Den store, hvide flok	24
Det var aarle om morgonen (Folkvar Lomandson)	25
Dæ va ein gøng ein kunge	26
Dæ va Irlands kongje	27
Døl'n gaar paa gatun	28
Eg beisla min styvel (Den bakvendte visa)	29
Eg gjætte Tulla	30
Eg rodde meg ut paa seidagrunnen	31
Eg ser deg ut for gluggjin	32
En liten gut ifra Tistedal'n	33
Fjeldbyggen agter paa tiden	34
For Norge, kjæmpers fødeland	5
Gutten va trøytt (Huldre aa'en Elland)	34
Gutten oppi bakken	36
Han Mass og han Lasse	36
Hei huskom i hei	38
Hei, so dansa gjenta mi	38
Hellig Olav stod ved fjorden	8
Hvor herligt er mit fødeland	4
Ifjor gjætt' eg gjeitinn!	39
I himmelen, i himmelen	40
I rosenlund under sagas hal	9
Ja, vi elsker dette landet (Fedrelandssang)	2
Jeg lagde mig saa silde	41
Jeg sku au ha løst te gjifte mig san	42
Jeg to min nystemte cithar i hænde	10
Jesus Kristus er opfaren	43
Je teente paa Kjølsta ifjor	44
Je veit ei lita jente	45
Kjærringa me staven	46
Mens Nordhavet bruser	6
Ner maidaagaa lokkje	46
O kjennø du ho Guro	47
Ola Glomstulen	48
Os har gjort kva gjeras skulle (Sæterreisen)	49
Paal sine høno paa haugann ut slepte	50
Paa solen jeg ser (Sæterjentens søndag)	12
Per Spelmann han hadde ei einaste ku	51
Sjaa soli paa Anaripigg! (Avskjed med Høvringen)	52
Sole gaar bak aase ne (Ågots fjellsang)	14
So lokka me over den myra	53
Sønner af Norge (Nasjonalsang)	3
Brulaat	54
Bruralaatten	54
Halling	55
Halling	56
Jølstring	56
Springdans	58
Springdans	58
Springdans	60

Nº 1. Fædrelandssang.

R. Nordraak.

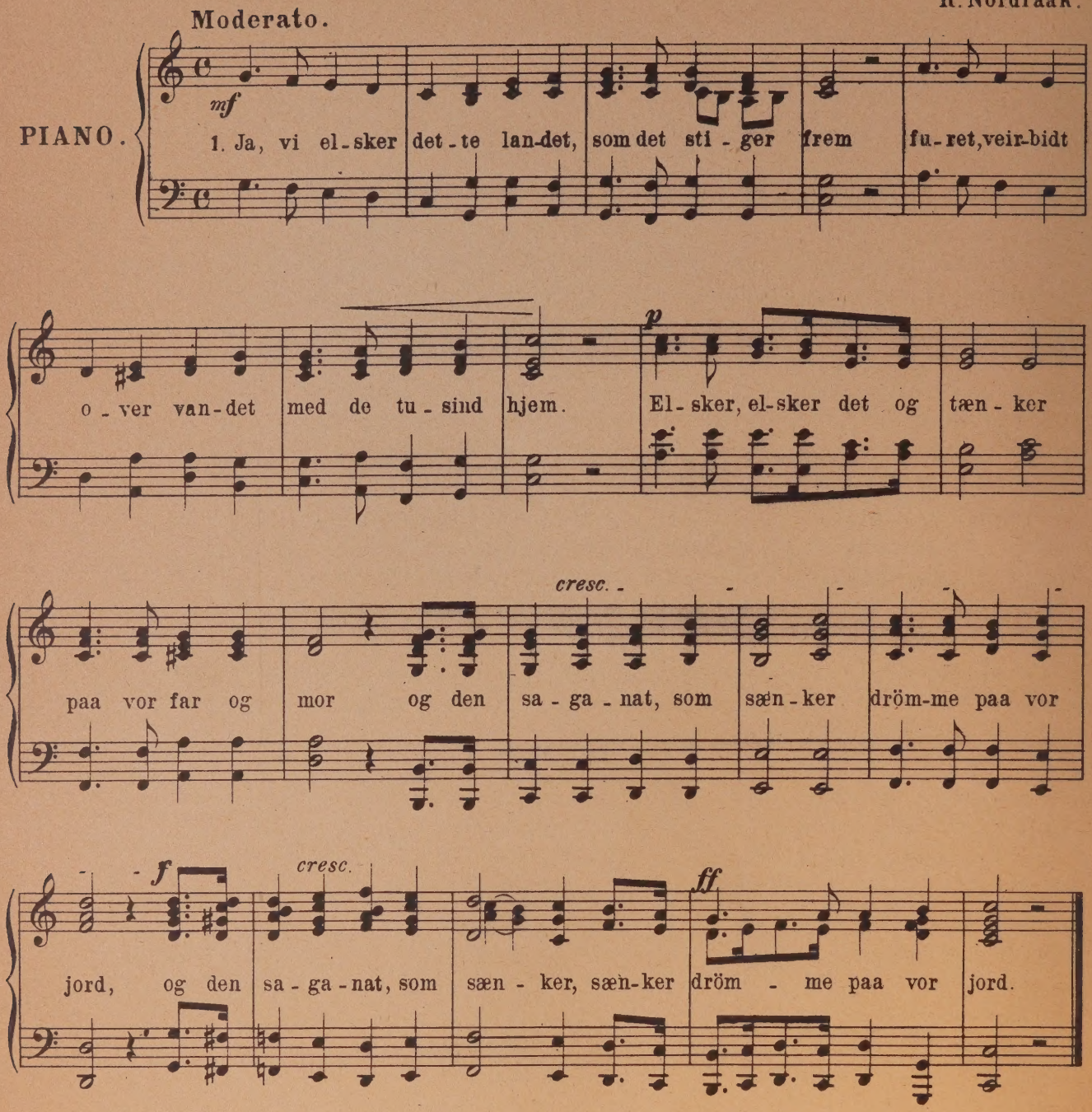

2.

Norske mand i hus og hytte,
tak din store Gud!
landet vilde han beskytte,
skjönt det mörkt saa ud.
Alt, hvad fædrene har kjæmpet,
mødrene har grædt,
|: har den Herre stille lempet,
saa |: vi vandt :| vor ret. :|

3.

Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem
furet, veirbidt over vandet
med de tusind hjem.
Og som fædres kamp har hævet
det af nöd til seir,
|: ogsaa vi, naar det blir krævet,
for |: dets fred :| slaar leir. :|

Bj. Björnson.

Eiendom for alle land. Norsk Musikforlag A/S. Oslo.

N. M. O. 5776

№ 2. Nationalsang.

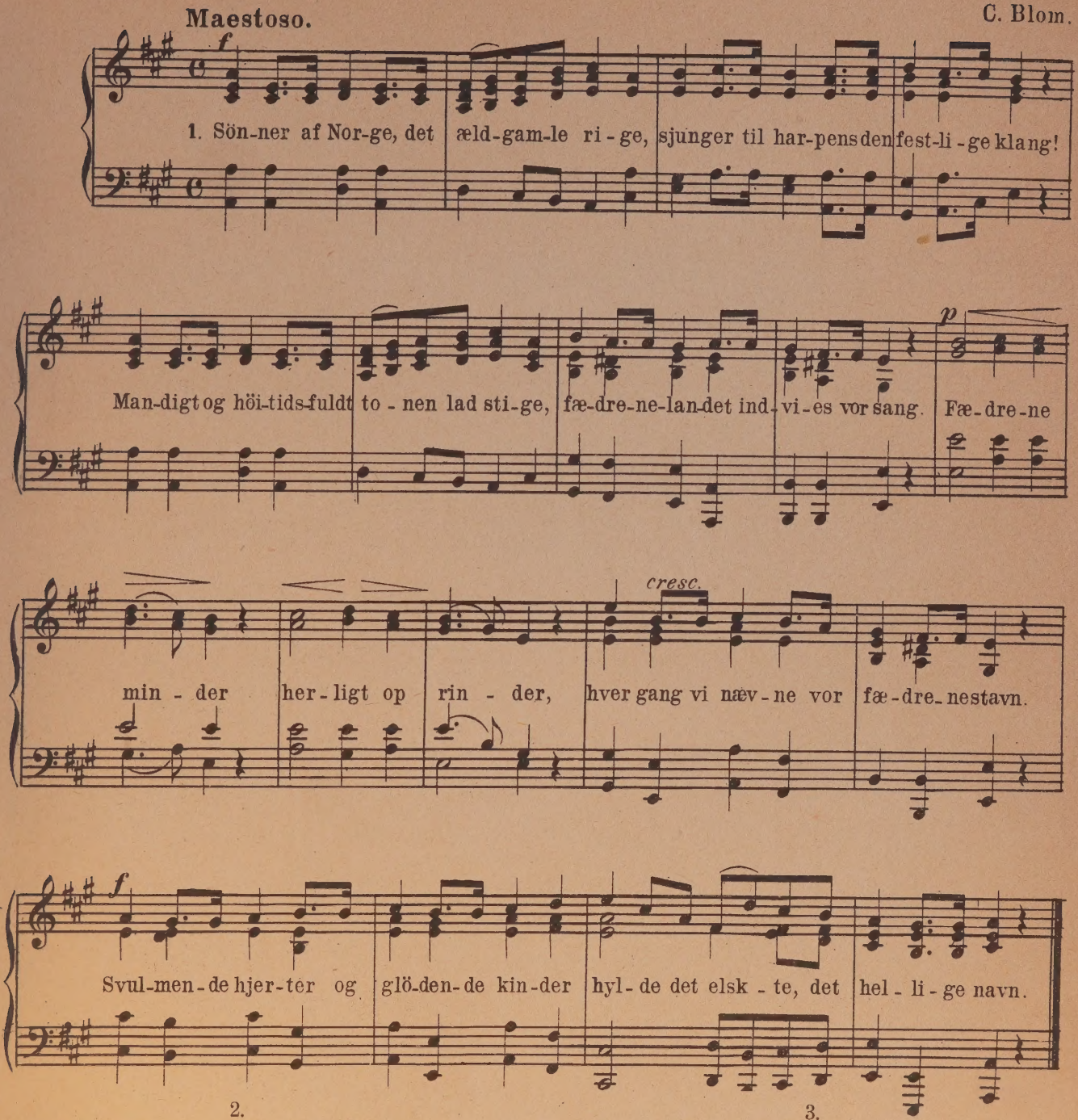

2.

Flyver vor aand til de hensvundne tider,
herlig den skuer vort fædrelands glans.
Kjæmpere ganger om Dovrefjelds sider,
vandre til ledingefærd som til dans.
Mandige skarer
bölgen befarer,
Norriges ros bær til fjerneste kyst;
hjemme er kjæmpere nok, som forsvarer
arvede frihed med modige bryst.

3.

Elskede land med de skyhöie bjerge,
frugtbare dale og fiskrige kyst!
Troskab og kjærlighed fro vi dig sværge,
kalder du, blöde vi for dig med lyst.
Evig du stande,
elskte blandt lande,
frit som den storm, der omsuser dit fjeld;
Og medens bölgen omsnor dine strande,
stedse du vokse i hæder og held.

H. A. Bjerregaard.

Nº 3. Fædrelandssang.

L. M. Ibsen.

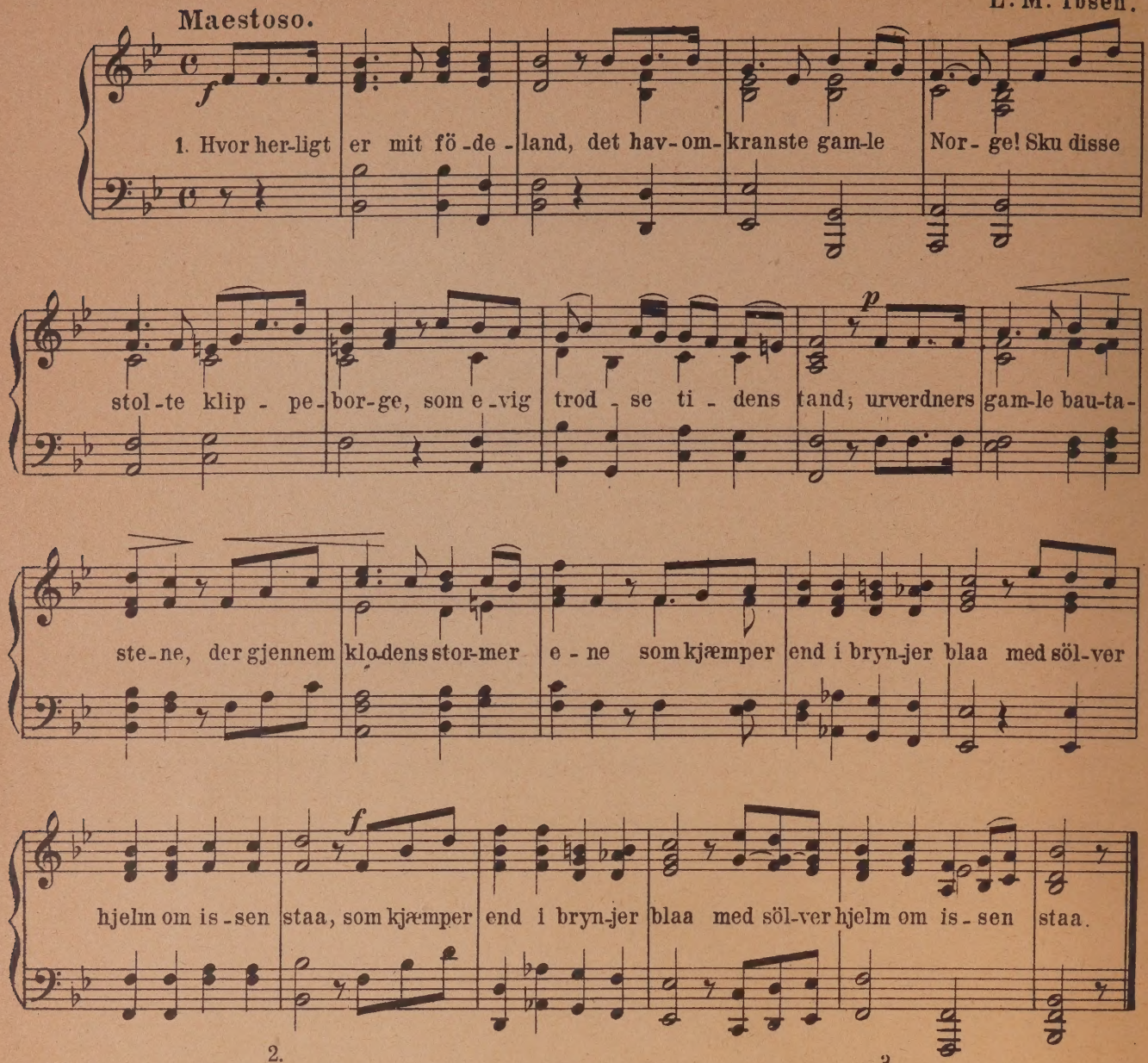

2.

Da Aukator saa Norges fjeld,
sin kongestol han der opreiste:
de kjæmper, som mod skyen kneiste,
de huede hans heltesjæl.
Naar höit i sky sin vogn han kjörte;
sin hyldest han fra klippen hörte;
|: de kjæmpestemmer hylded Thor,
da var der helteold i nord. :|

3.

I fjeldets sön endnu jeg ser
et skud af gamle kjæmpestammen,
i öiet funkler helteflammen,
som freidigt-kun af faren ler.
I pigens öine blaa jeg skuer
uskyldighed og Sjofnas luer,
|: og Iduns evig unge vaar
paa hendes kinder farvet staar! :|

4.

Ja herligt er mit födeland,
det gamle klippefaste Norge,
med sommerdal og vinterborge,
der evig trodse tidens tand!
Om kloden rokkes end, dets fjelde
skal stormen dog ei kunne fælde;
|: som bauta end de skulle staa
og vise, hvor vort Norge laa. :|

S. O. Wolff.

Nº 4. For Norge, kjæmpers födeland.

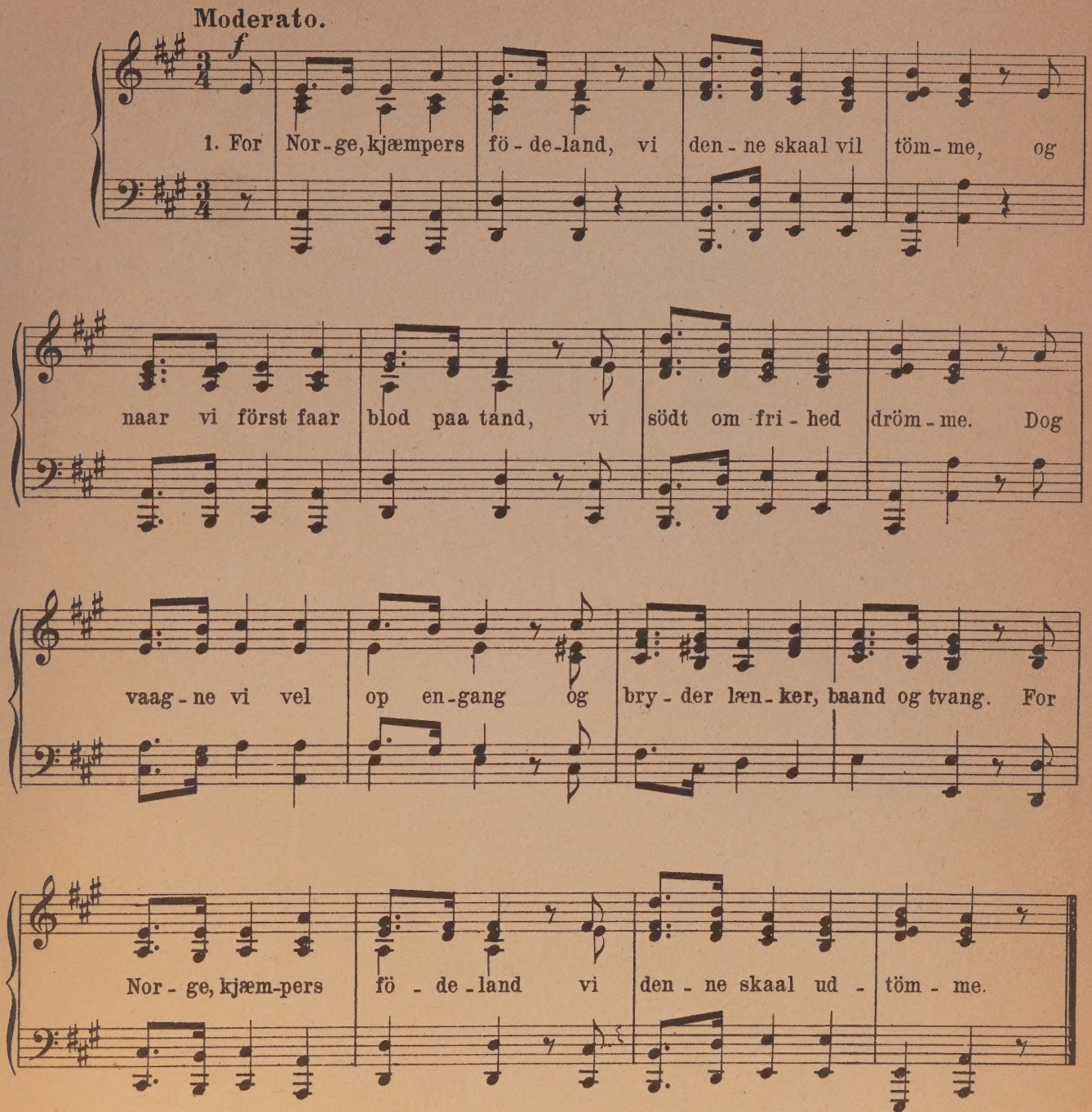

NO. 4

2.

En skaal for dig, min kjække ven
og for de norske piger!
Og har du en, saa skaal for den,
og skam faa den, som sviger!
Og skam faa den, som elsker tvang
og hader piger, vin og sang!
En skaal for dig, min kjække ven
og for de norske piger.

3.

Og nok en skaal for Norges fjeld,
for klipper, sne og bakker.
Hör Dovres ekko raaber held,
for skaalen tre gang' takker.
Ja tre gang tre skal alle fjeld
for Norges sönner raabe held!
Endnu en skaal for dig mit fjeld,
for klipper, sne og bakker.

Johan Nordahl Brun.

Nº 5. Flagsang.

L. M. Ibsen.

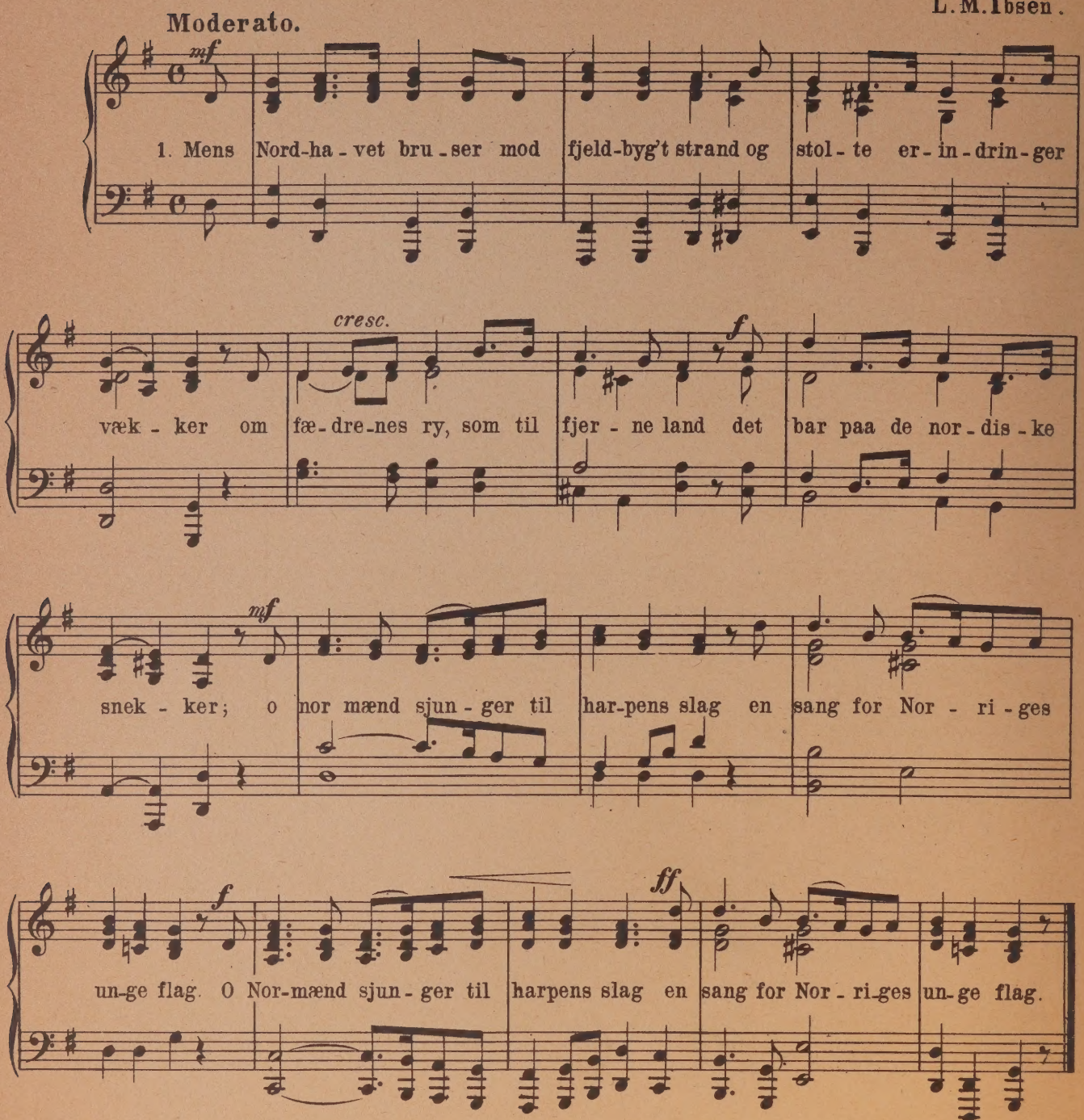

2.

Du blomster af palmen paa fjeldfast grund!
skjön est du at skue trefarvet;
det hvidene kors i den röde bund,
det har du af Dannebrog arvet;
|: Men hjertebladet, det mörkeblaa,
fra frihedens marv maatte först udgaa. :|

3.

Fra himlen faldt dannebrogsfanen ned,
blev tvillinglandssnekkernes smykke,
og stod gjennem sekler i krig og fred
omsvævet af hæder og lykke.
|: Og flag for Norrig! stand evig saa!
mist aldrig dit hjerteblads höie blaa! :|

C. N. Schwach.

Nº 6. Normandssang.

Allegretto. H.M.Hansen.

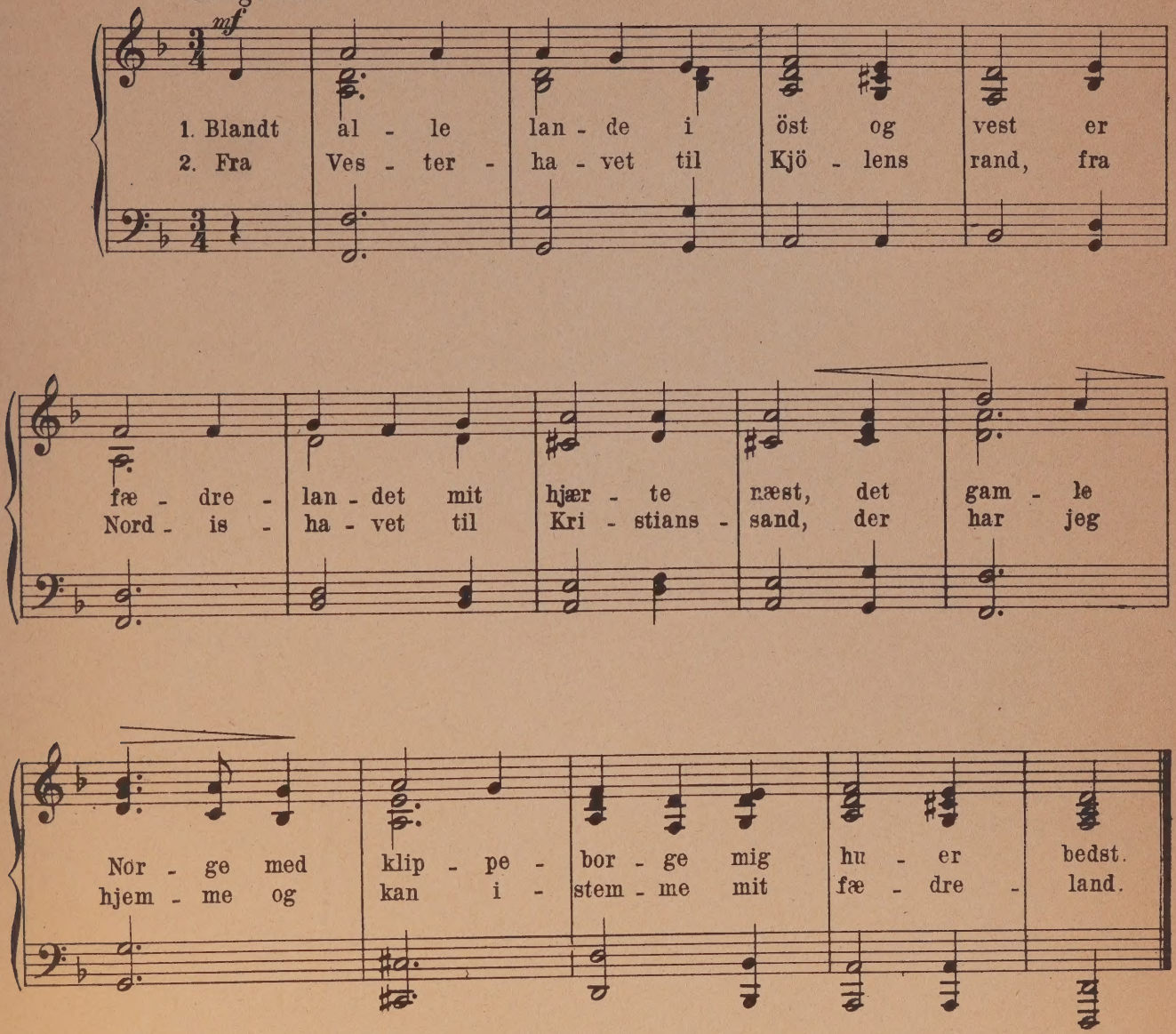

3.

Jeg elsker eder, I gamle fjeld
med höie tinder og dybe væld
med skog om barmen
og jern i armen
til tidens kveld!

4.

Jeg elsker eder, I bække smaa,
I stolte fosse, I fjorde blaa,
I sjöer blanke,
hvis stille tanke
kan stjerner naa!

5.

Jeg elsker bölgen, hvor frihed gror,
de dybe dale hvor freden bor,
de lier fagre
og gyldne agre
paa odelsjord.

6.

Dog mest jeg elsker det folkefærd,
som har sit hjem mellem fjeld og skjær,
hvor unge hædre
de gamle fædre,
som bygde her.

Ole Vig.

Nº 7. Hellig Olav stod ved fjorden med sin hær.

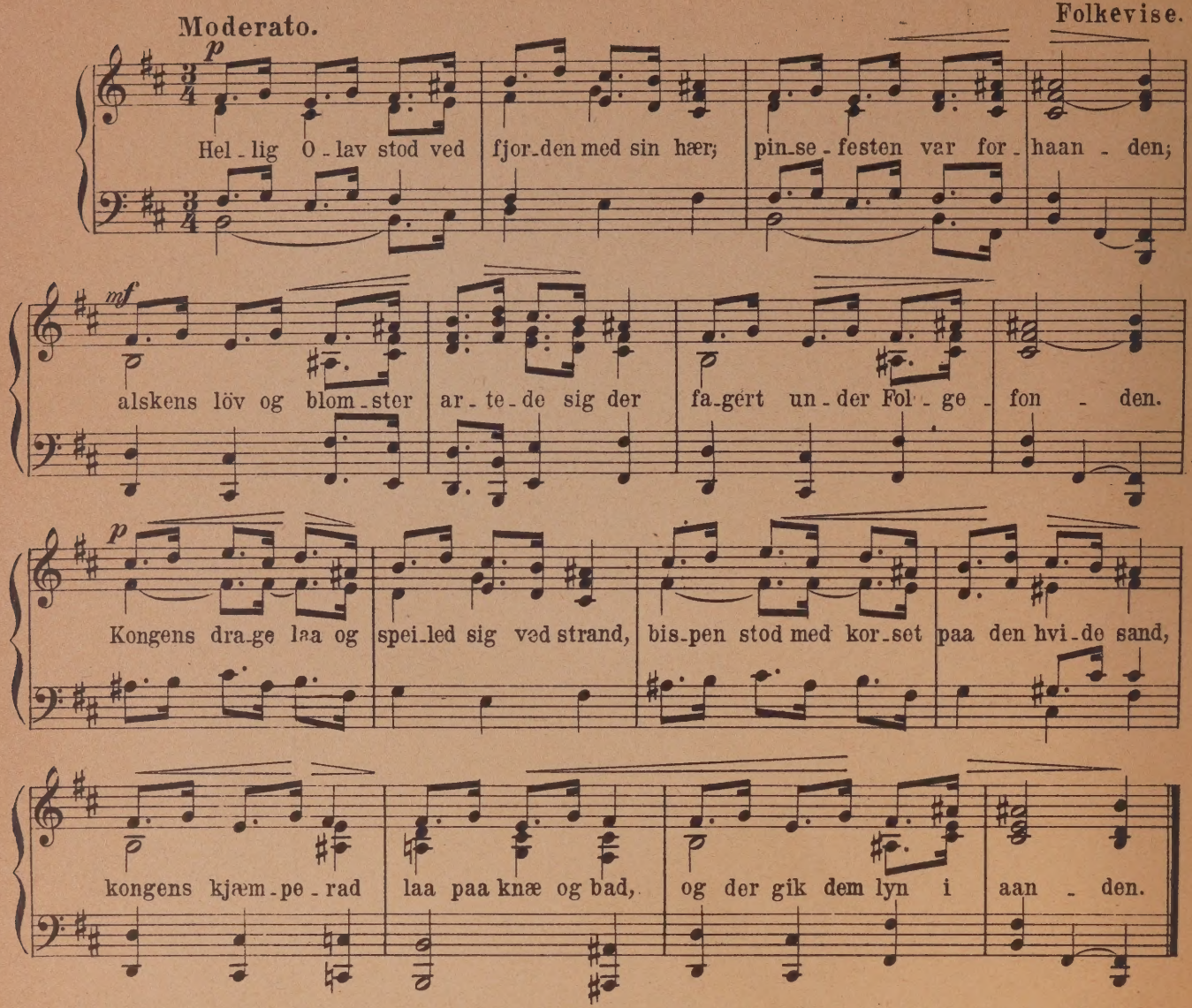

2. Hellig Olavs aasyn skinned som en sol,
klar sad kronen ham om panden;
mens han knæled, laa hans rige purpurkjol'
som et tæppe over sanden.
Her han vilde atter i en stakket frist
bygge kirke til den sterke Herre Krist;
alt paa pintse dag
skulde fra dens tag
korset lyse over stranden.

3. Snart var kirken med sit skiferdække takt,
klar den stod paa pintsedagen,
og i koret var paa alterstenen lagt,
gyldenstykke og skarlagen.
Bispen stod i bönnen, böiet over den,
kongen gik til offers did med sine mænd;
altervinen klar,
guld og farvet glar
bragte han i land fra dragen.

4. Kirken stod ved strand i mange hundred' aar;
nu er dog dens mur forsvunden;
men til Olavs ros endnu blandt lövet staar
alterbordet over grunden.
Mosetæppet hviler nu paa stenen graa,
abildtræet strör sin hvide blomst derpaa,
og fra birkens top
stemmer fuglen op
pintsesalmerne i lunden.

J. S. Welhaven.

N. M. O. 5776

№8. I Rosenlund under Sagas hal.

Menuetto.

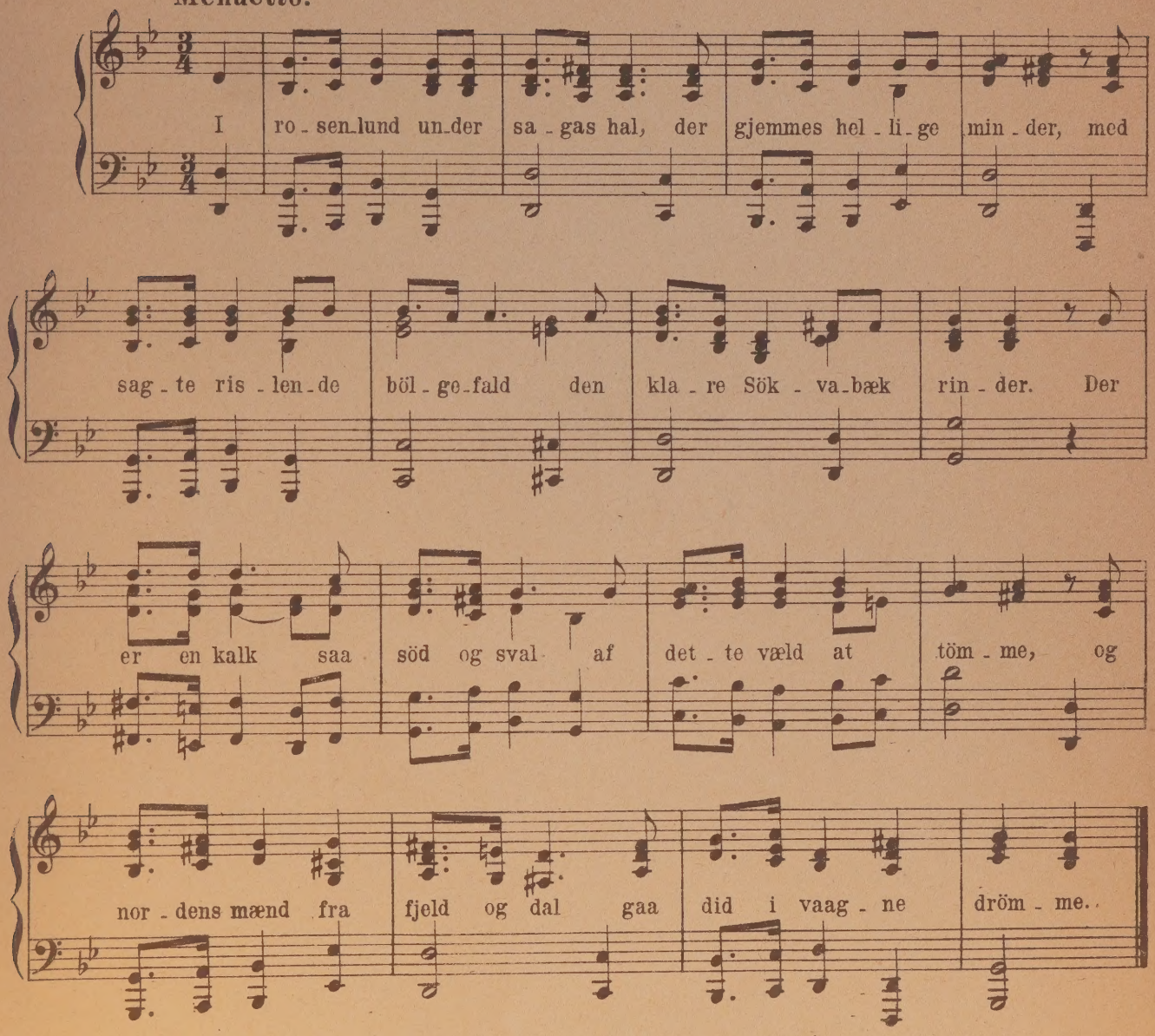

2. Thi elven nynner et gammelt kvad,
der bæres vidt over strande,
om asers drot, som ved bredden sad
og drak af rislende vande.
Men Sagas aand i denne drik
det svundne aabenbared,
stod fremtids syn for Odins blik
af mindets glans forklaret.

3. Vi vandre da til den klare ström
i Sagas fredede rige.
Vort nordens lyseste fremtids dröm
vil der af bölgerne stige.
Thi Odins æt har intet væld,
der mere lifligt kvæger,
end dette haab for nordens held,
der bor i mindets bæger.

J. S. Welhaven.

Nº 9. Jeg tog min nystemte Cithar i hænde.

(„Bergens nationalsang.“)

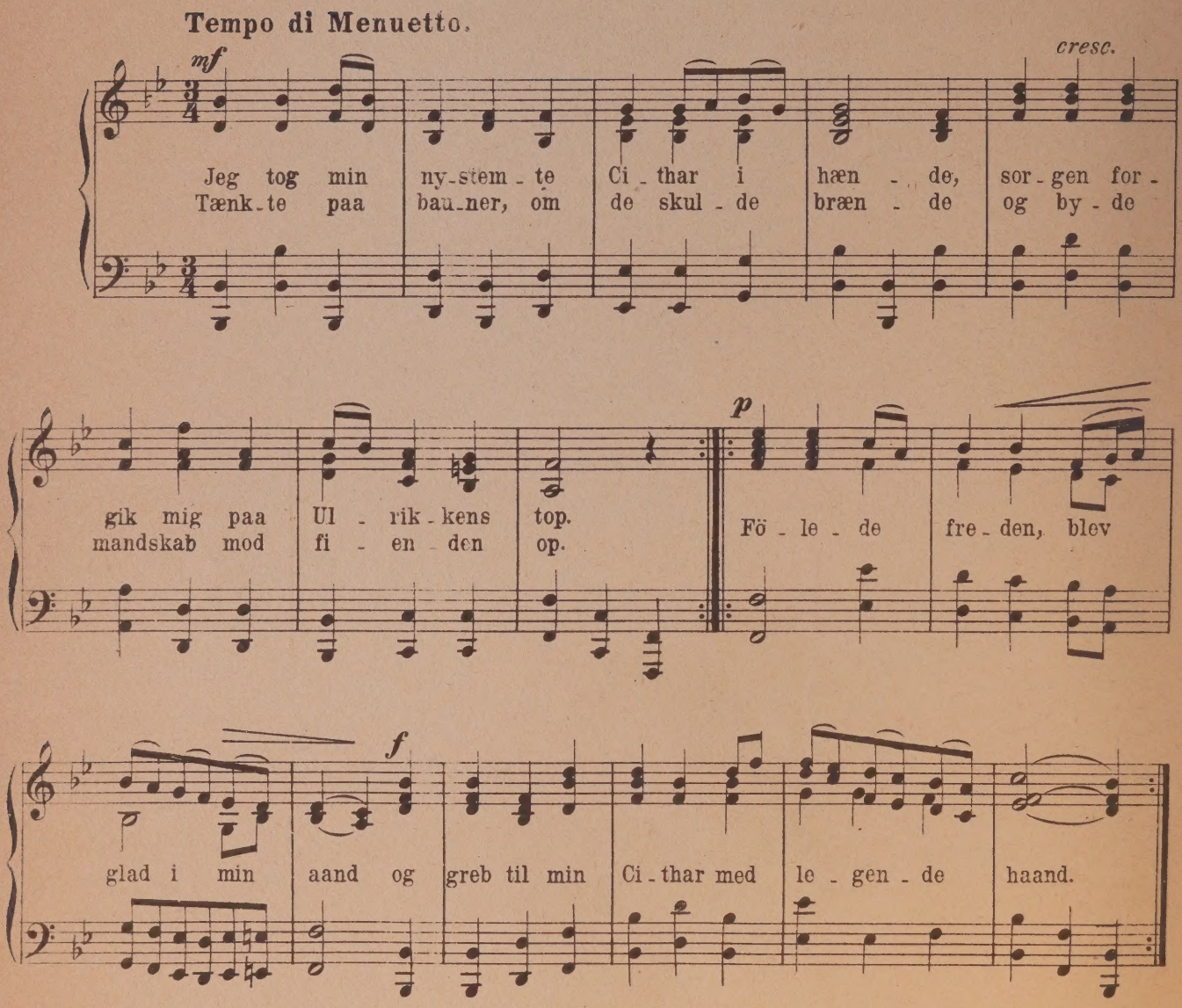

2. Værdige gamle graaskaldede bierge,
I, som omringe min fædrenebye,
I, som saa mangen en torden afværge,
og sönderbryde elektriske skye.
Yndig er dalen, I hegne mig ind,
og foraar og dalen oplive mit sind.

3. Herfra fortryllende syner jeg skuer,
Lungegaardsvandet, den slette saa blaa,
Nyegaardsalleens lövkronede buer
derunder prydede skjönne at gaa,
deromkring markens den festlige dragt,
det guld i det grönne den blomstrende pragt.

4. Tæt ved mig Alrikstads dobbelte slette,
kongeborg fordum og brugbar til strid,
skjön af naturen om fortrin vil trætte
med selve Nyegaard, som prunker ved fliid;
der löb fra Svartedig skummende aae,
der saa jeg möllehjul flittig at gaae.

5. Bedre frem Bergen, det handelens sæde
strækkende arme om seilbare vaag.
Derhen höikarmede jægter med glæde
rustes hver sommer til dobbelte tog;
derfra gaar skibe saa vide om land;
der kjöber, der sælger, der handler hver mand.

6. Der seer jeg skoven af masterne höie,
handlende stuers bredvaiende flag;
vippebom seer jeg sig flittig at böie,
flittig at hæve. — Tangenternes slag
paa dette handels-claveer gav musik,
og vare af skuderne dandsende gik.

7. Nu tog jeg vand af den springende kilde,
hvorudaf oldtidens kjæmpeslægt drak.
Naar de lykönske sit fædreland vilde,
sværdet af skeden tillige de trak;
vee den, saa sang de, saa synger jeg og,
den nidding, som sværd imod födeland drog.

8. Freden, o Bergen! din rede beskjærme,
sommeren krone hver ager med bröd!
Ilden og sverdet dig aldrig fornærme,
havet dig aabne sit frugtbare skjöd!
Da mellem bjergene syv skal du staae,
naar nybaget kjöbstad i luften mon gaae.

9. Jeg drak den skaal, som mig Ulrikken skjenkte;
drikker den samme, I, som have viin!
Hver, som oprigtig mod födeby tænkte,
lod denne munterheds skaal være sin.
Held for vort Bergen, vort födelande held!
Gid alting maa blomstre fra fjere til fjeld!

Johan Nordahl Brun.

Nº 10. Sæterjentens söndag.

Andante. Ole Bull.

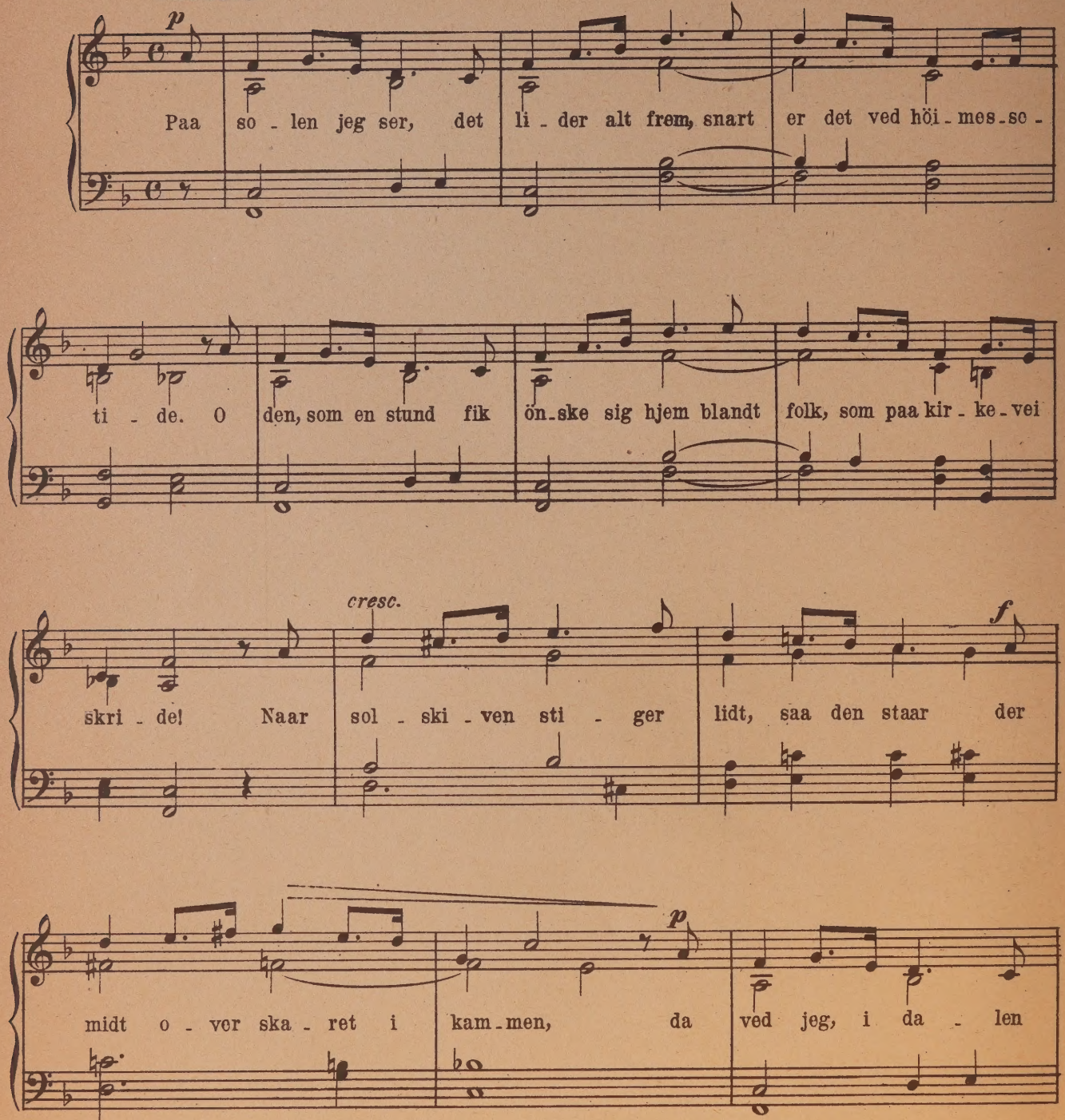

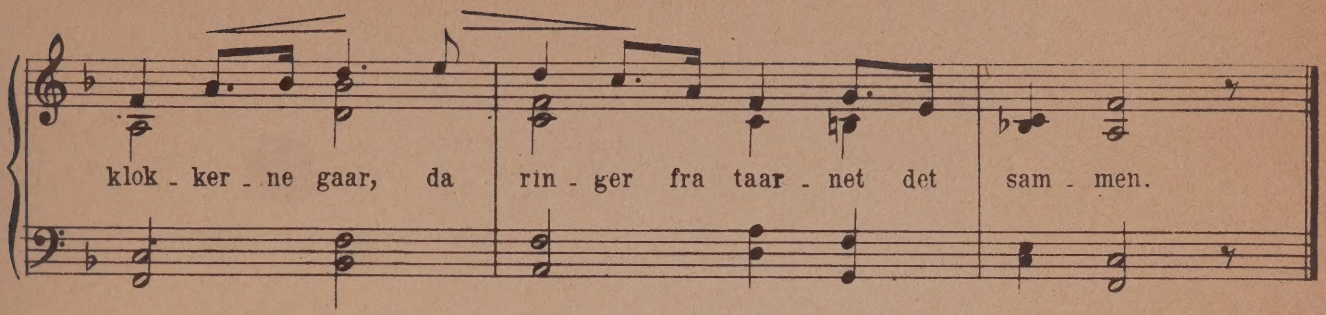

2. Mens ene jeg gaar i ödslige fjeld
og kun hörer bjelderne klinge,
staar jenternes flok med söljer og tjeld
paa vangen, hvor klokkerne svinge.
Nu kommer vel Odd i susende trav
som ellers paa Elgsblaks-ryggen;
han klapper dens hals, han let springer af
og binder den henne i skyggen.

3. Han vender sig alt, men standser dog lidt,
og taler og flöiter til folen,
og saa gaar han ind med mandige skridt
og sætter sig fremme i stolen.
Han luder sig ned og beder sin bön
og hæver saa atter sit öie —
men hvorhen da blikket pleier i lön
at glide — det husker jeg nöie!

4. Det nytter ei stort at tage sin bog
og synge i heien sin salme;
mit loft er for höit, og her er det dog,
som tonerne blegne og falme.
O den som i dag fik blande sin röst
med hans og de övriges stemme!
— Gud give, at snart det lakked mod höst,
Gud give, jeg atter var hjemme!

J. Moe.

Nº 11. Aagots fjeldsang.

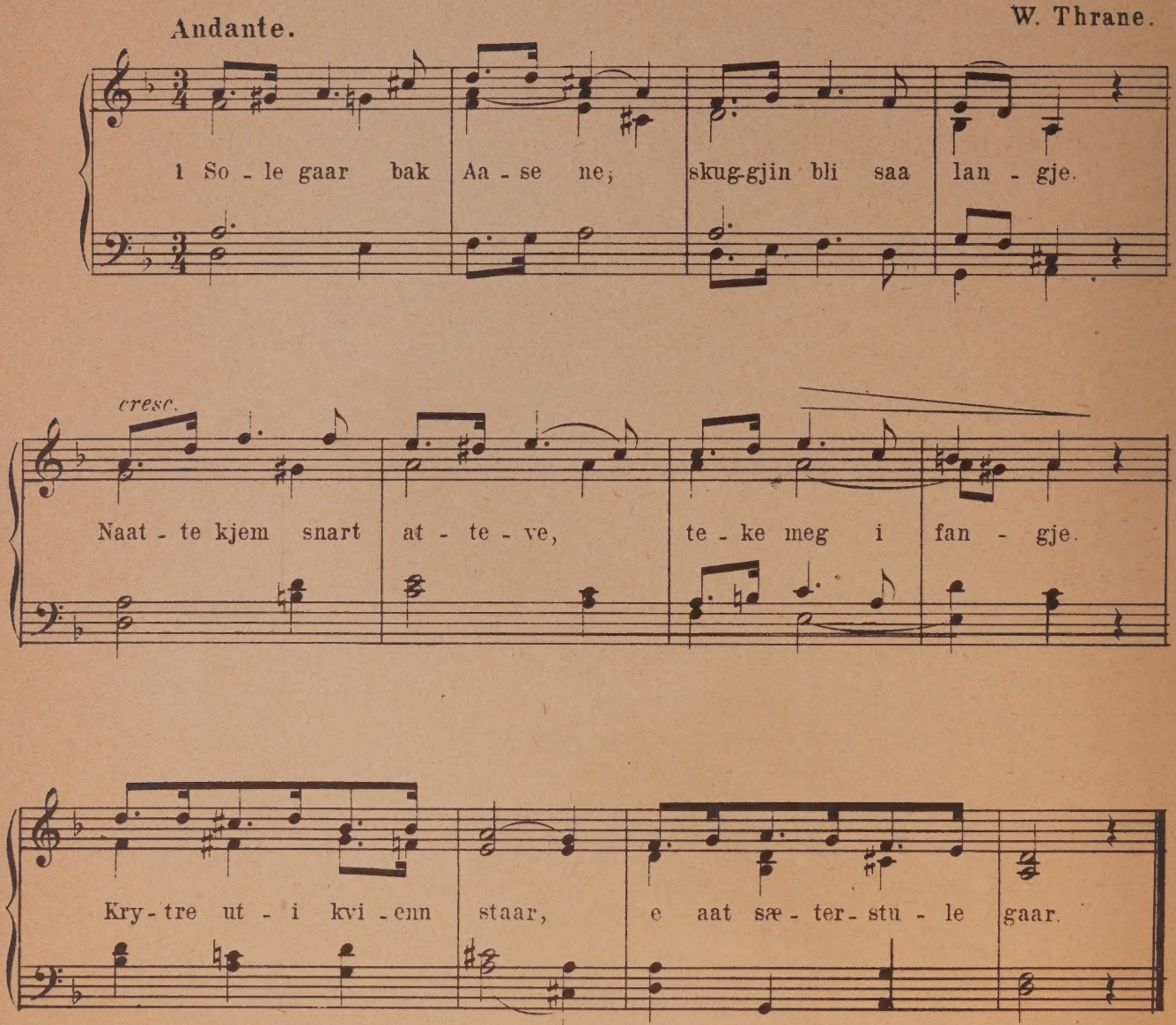

2.

Myrkt de æ 'ti kvar ei bygd,
ti dei djupe dale;
her paa fjell ha sole drygd
mæ aa gaa taa gale,
test eg kvile onde tak;
morgo æ ho tile vak.

3.

Snögt eg æ no klar ikvell,
saa gaar eg te kvile,
söv saa roleg onde fell
test i morgaa tile;
nær eg daa ha somna in,
dröyme eg om guten min.

H. A. Bjerregaard.

Nº 12. Dalebu Jonson.

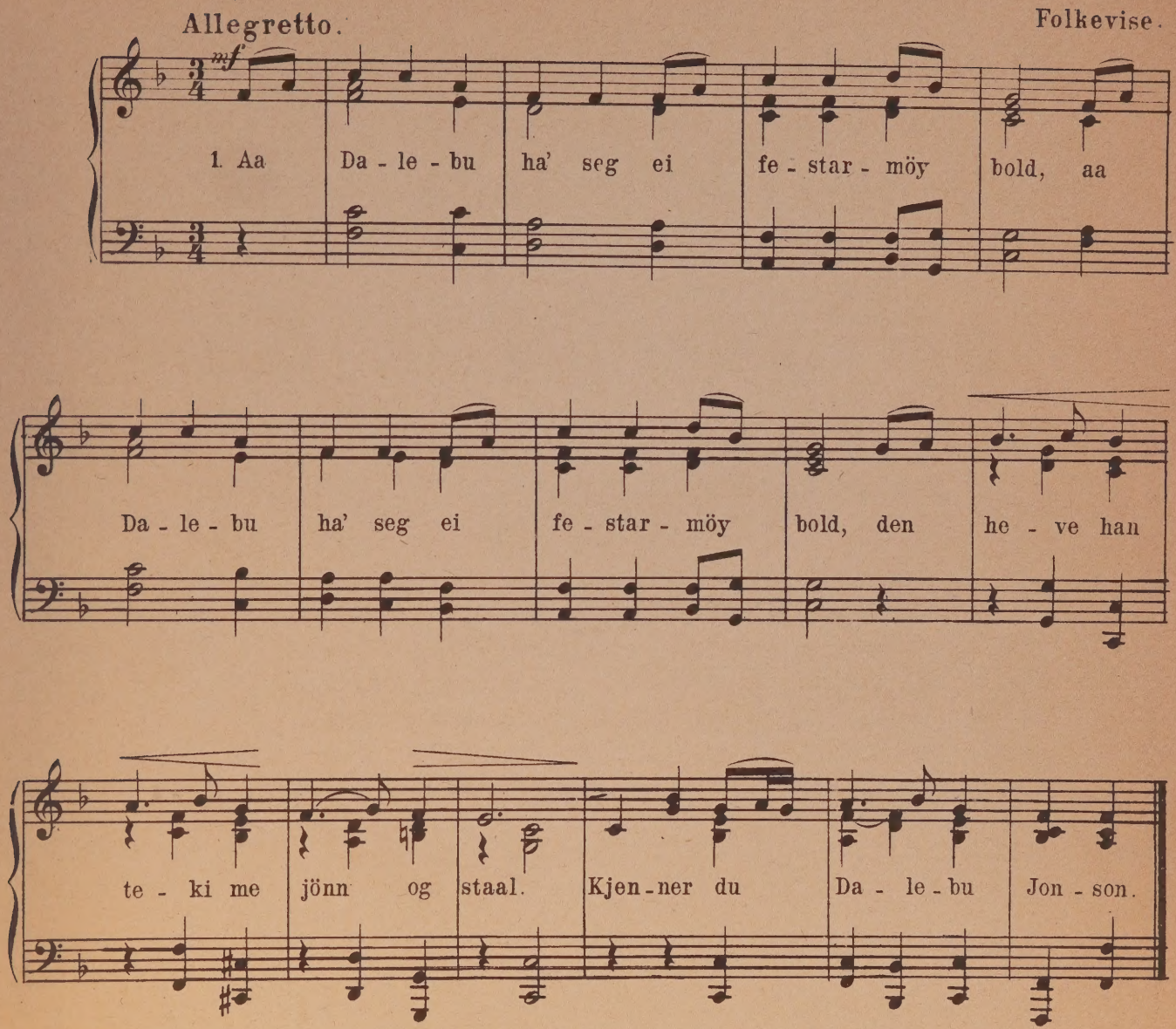

2. Aa för det bleiv dagin, og dagin bleiv ljos,
kom der sjau tusind kempur til Dalebus hus.

3. Aa Dalebu ut gjönom vindauga saag,
han kunna 'ki sjaa sola fer glavind saa blaa.

4. Aa Dalebu drog paa seg den silkiskjurta blaa,
der utanpaa trekkir han jönn og staal.

5. Aa Dalebu hadde seg festat eit viv,
hon spende gullbelte um kjempas liv.

6. Aa Dalebu ut gjönom vindauga sprang,
da gjorde han rumt, der för var saa trangt.

7. Aa Dalebu hoggi og slet inki log,
til han stod i blod ivir sylvspente sko.

8. Aa Dalebu hoggi og i hugin var vreid,
til han stod i blod ivir staalklædde kne.

9. Aa kære Dalebu Jonson, du stillar dit sverd,
du ægtar liti Kersti, du er hennar verd!

Nº 13. Aa gaa du deg te fjause.

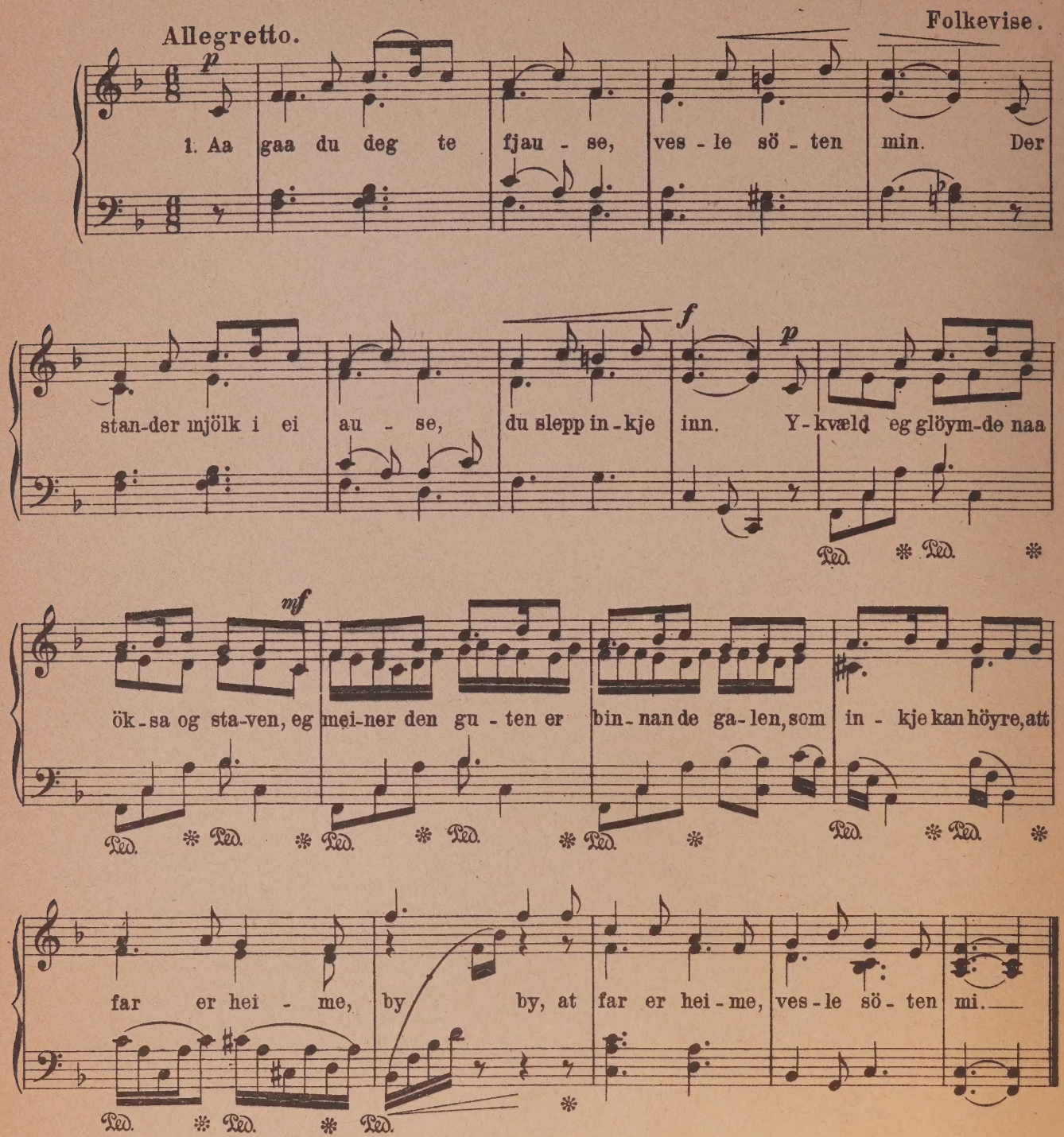

2. Aa gaa du deg te stabursvegg,
vesle söten min.
Der stander flesk i ei panne,
du slepp inkje inn.
I kvell eg glöymde no öksa og staven,
eg meiner den guten er binnande galen,
som inkje kan höyre, att far er heime,
by, by, at far er heime,
vesle söten min.

Nº 14. Aa kjöre vatten aa kjöre ve.

Allegretto. Folkevise.

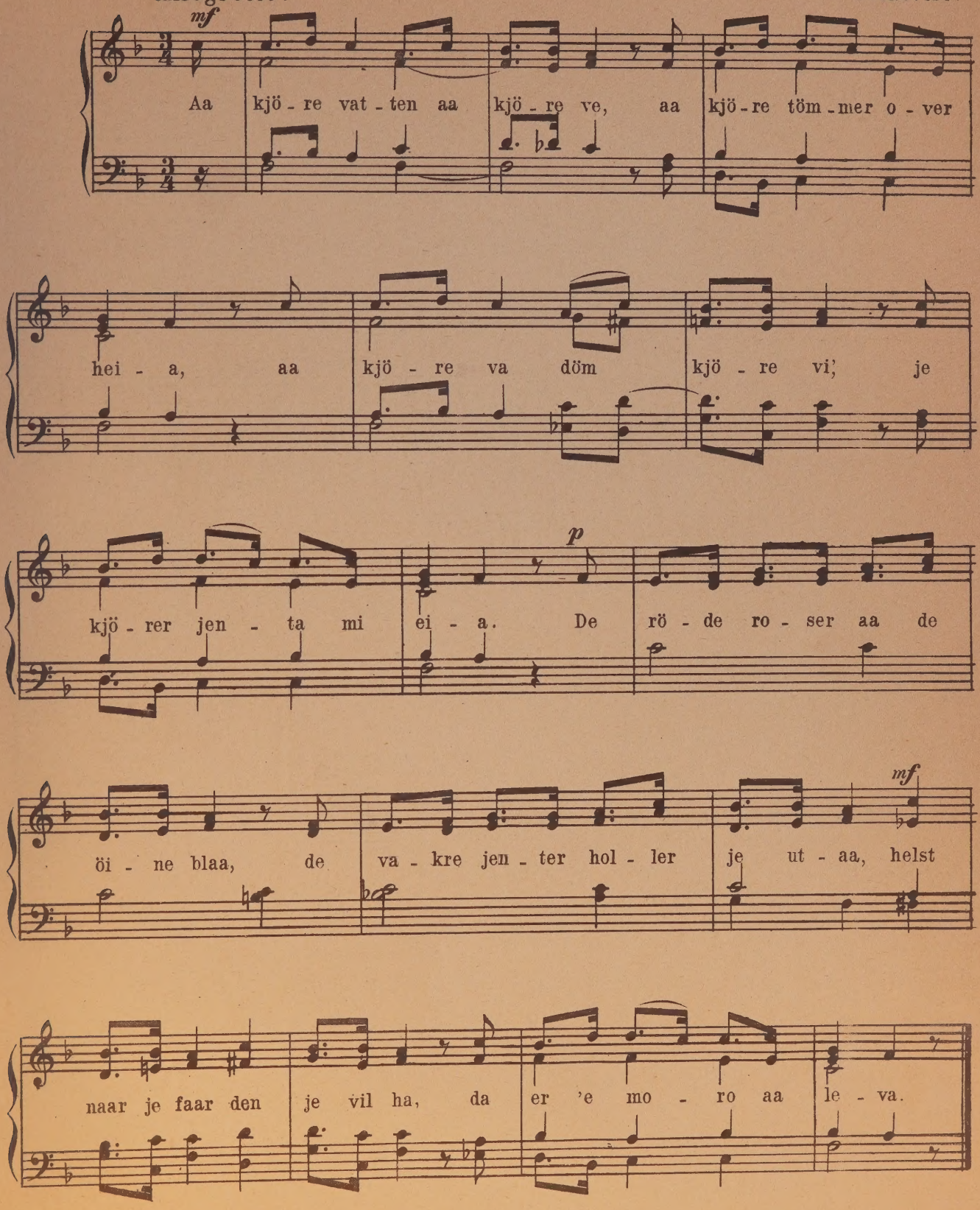

Nº 15. Aa Ola, Ola min eigjen onge.

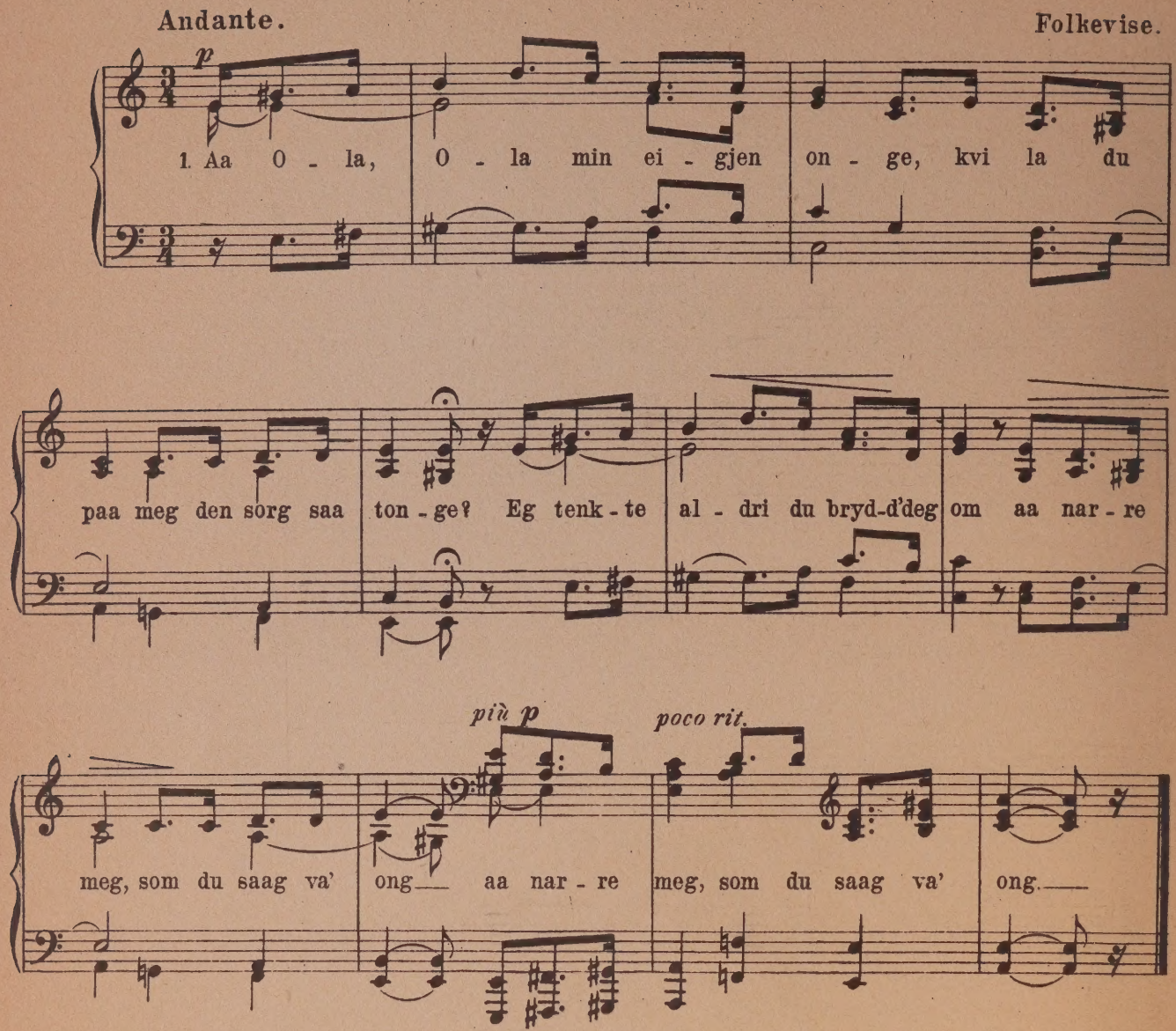

2. Aa mange taar paa mit kind ha ronne,
eg tenkte, vete de hade spronge,
aa eg ha graate saa mange taar,
|: som der æ dagar i tusind aar. :|

3. Aa mangen gaang ha eg sete sukka,
aa mangen gaang ha eg taarer turka,
aa mangen gaang ha eg tenkt mæ meg:
|: va eg saa rik, at eg aatte deg! :|

4. Ja kjærligheta ho kan bedröve,
Gud bære den, der ska faa a pröve!
Ja kjærligheta ho æ saa heit,
|: ho smertar saarar' ell nokon veit. :|

Nº 16. Oles frieri.

Folkevise.

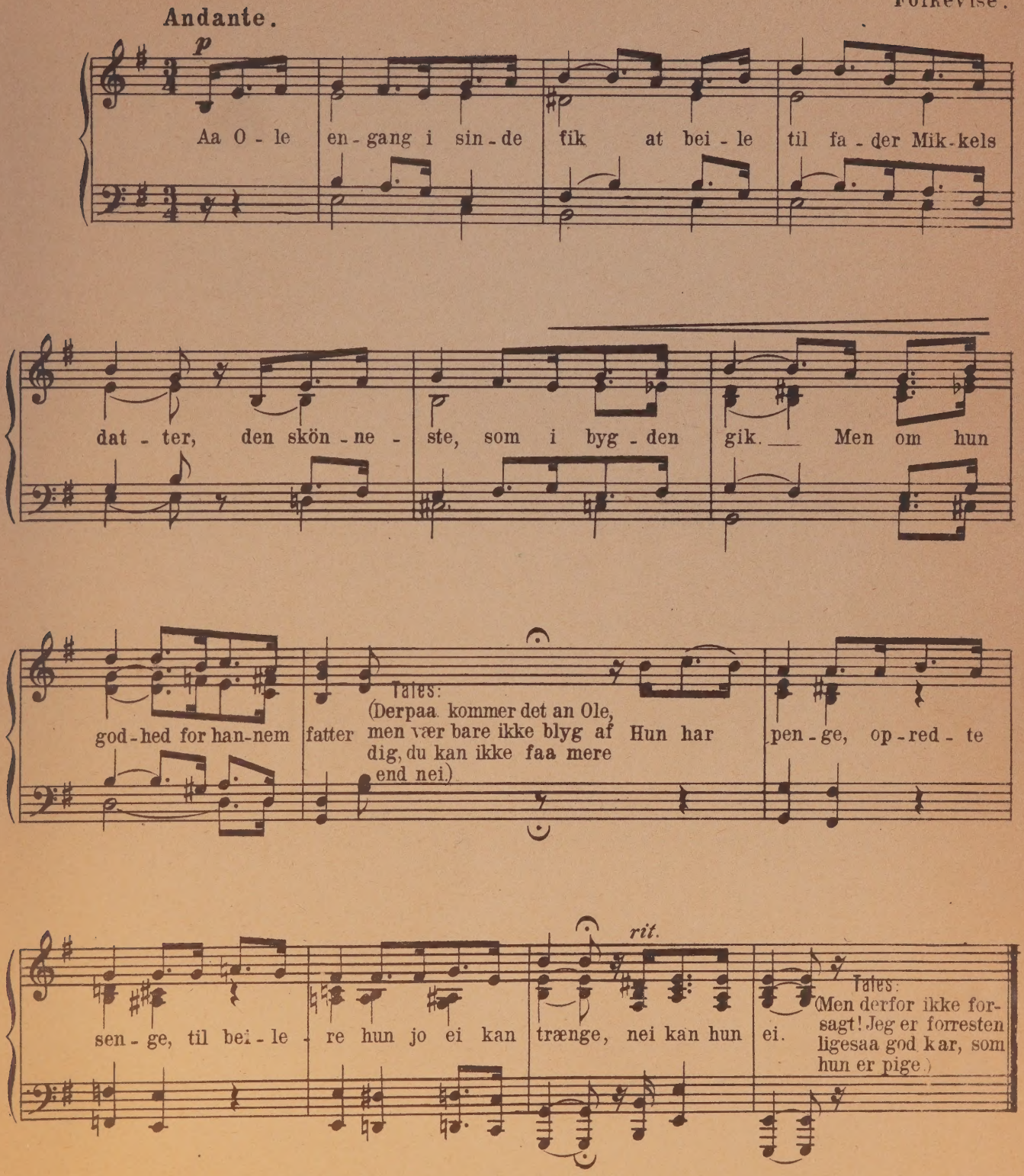

Nº 17. Solfager aa Ormekongin.

Lento. Folkevise.

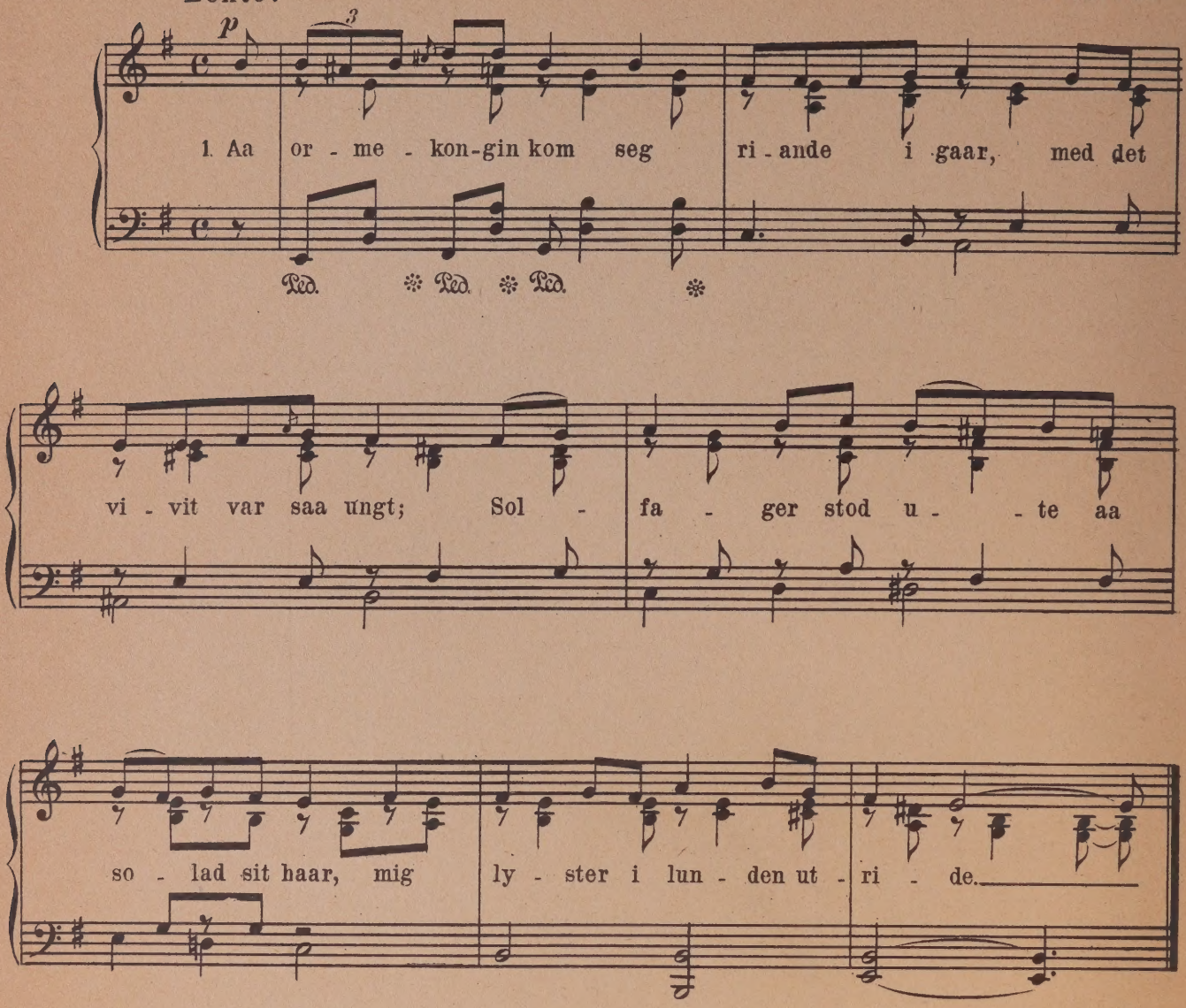

2.
Höyre du Solfager, hot eg seje deg,
du svikir kong David og trulovar meg.

3.
Aldrig skal det ske, alt med eg liver
at eg mi tru til tvo brödar geve.

4.
Saa gav han hennar dei dvaladrykkin tre,
Solfager daanad, daa hon fekk di.

5.
Og der kom bod for kong David in,
med det vivit var saa ungt.
Solfager er daud, allerkjærasten din.
Meg lyster i lunden utride.

Nº 18. Vesle Kari vor.

Allegretto. Folkevise.

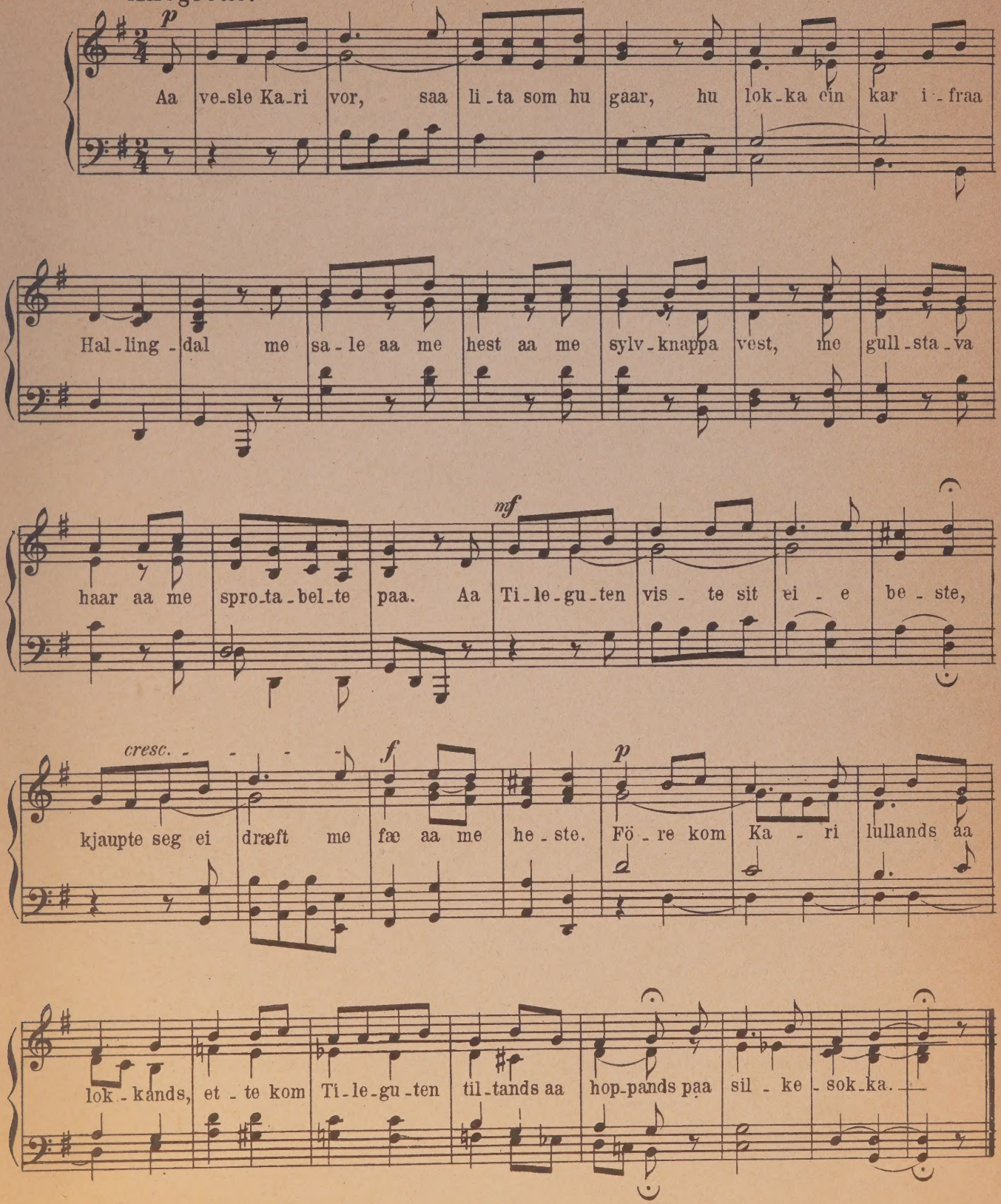

Nº 19. Astri, mi Astri.

Folkevise.

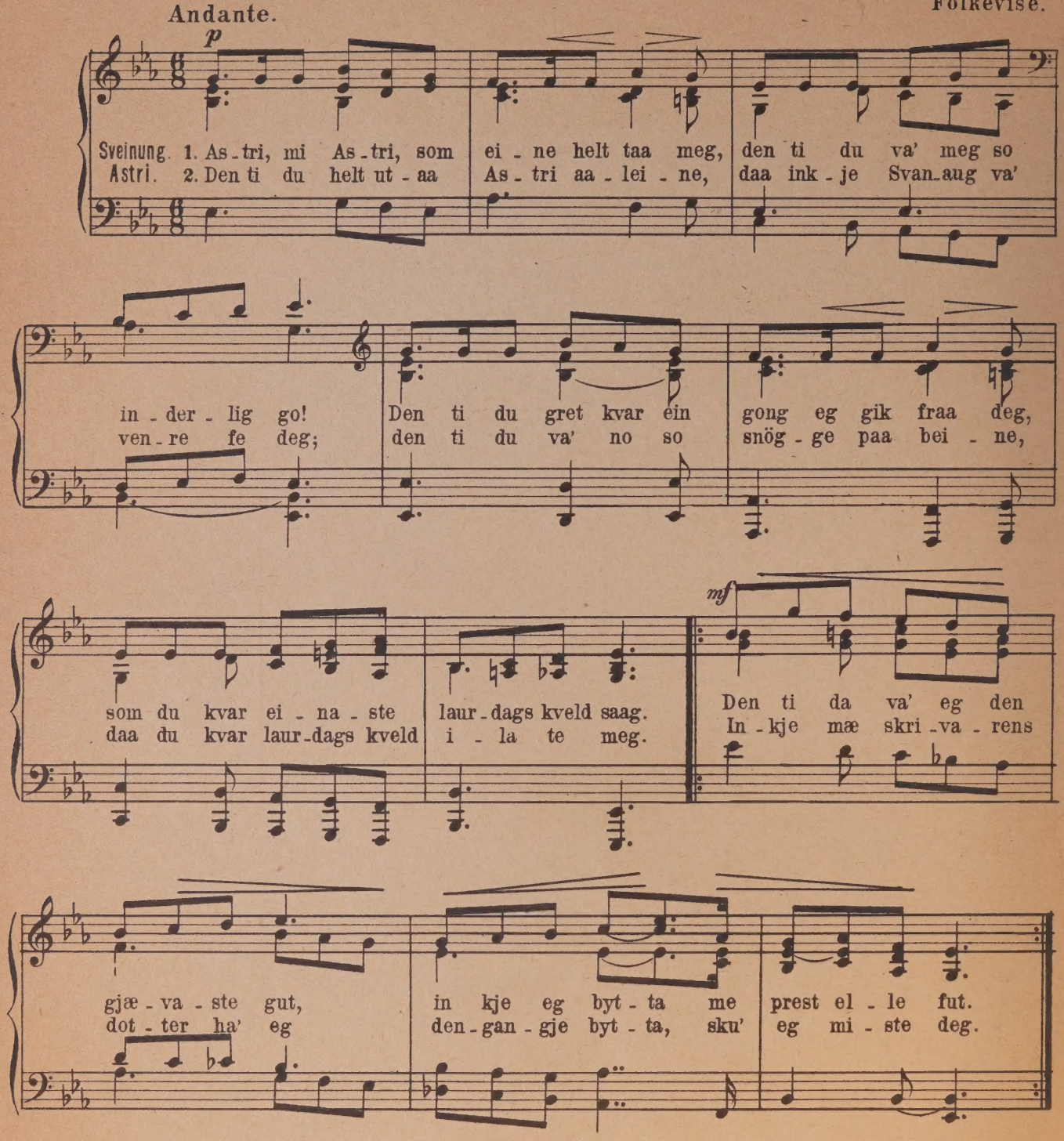

Sveinung.

3. Men om eg skulle no Svanaug forlate,
aa om eg kom ho 'kje meire ihug;
aa om eg skulle te deg koma atte,
om eg te Astri igjen sku' faa hug:
|: Om eg no banna, at eg blei deg tru,
Astri, mi Astri! hot svara daa du? :|

Astri.

4. Venar held soli, som glar bakom fjölle,
de æ 'en Torgrim, kan eg segja deg;
aa du æ argar held villaste trolle,
falskar held skome paa vatne mot meg;
|: me eg æ likvæl di trugnaste möy:
Bare mæ deg vil eg liva aa döy. :|

Nº 20. Den sidste laurdagskvelden.

Andante quasi allegretto. Folkevise.

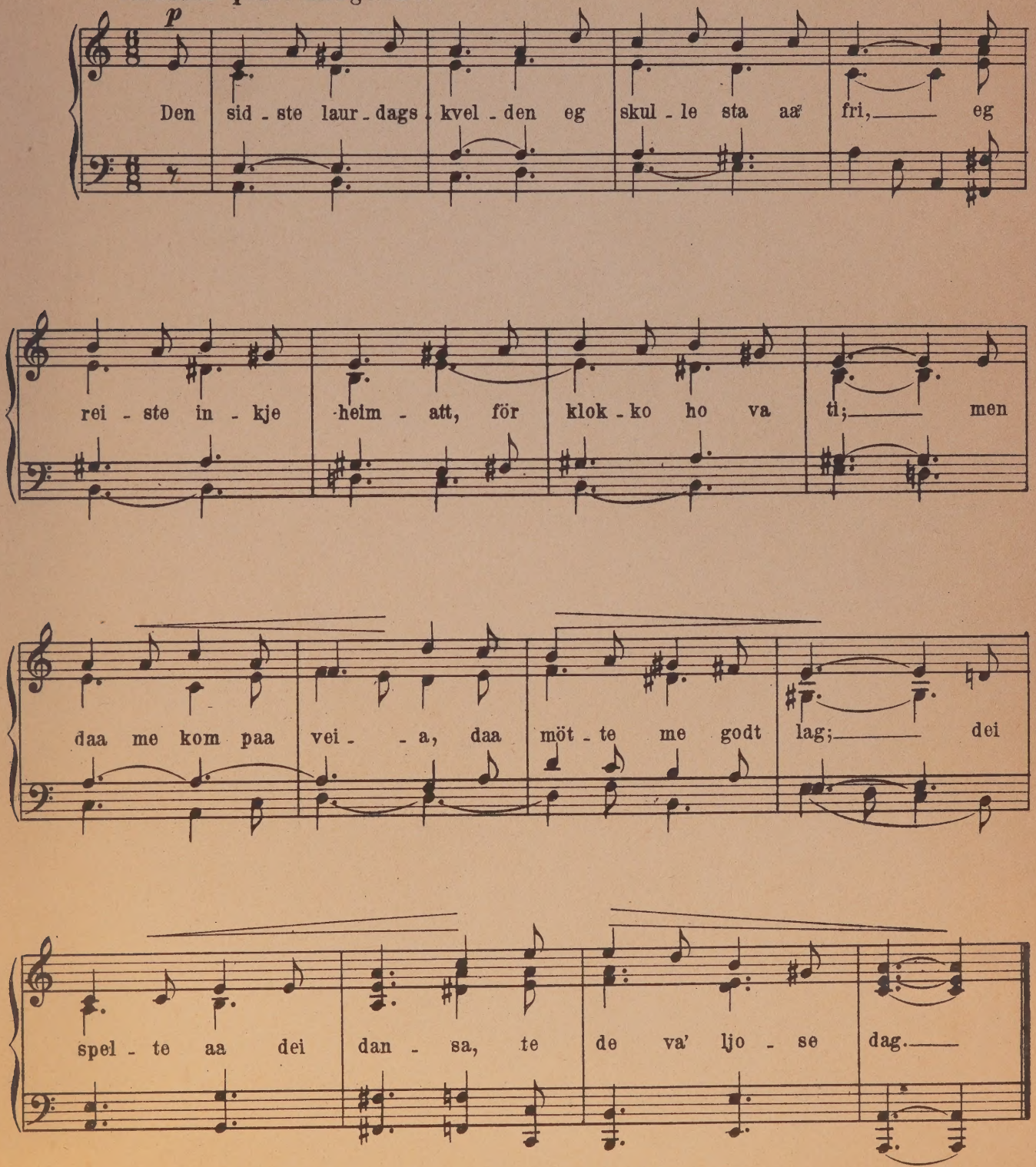

Nº 21. Den store, hvide flok.

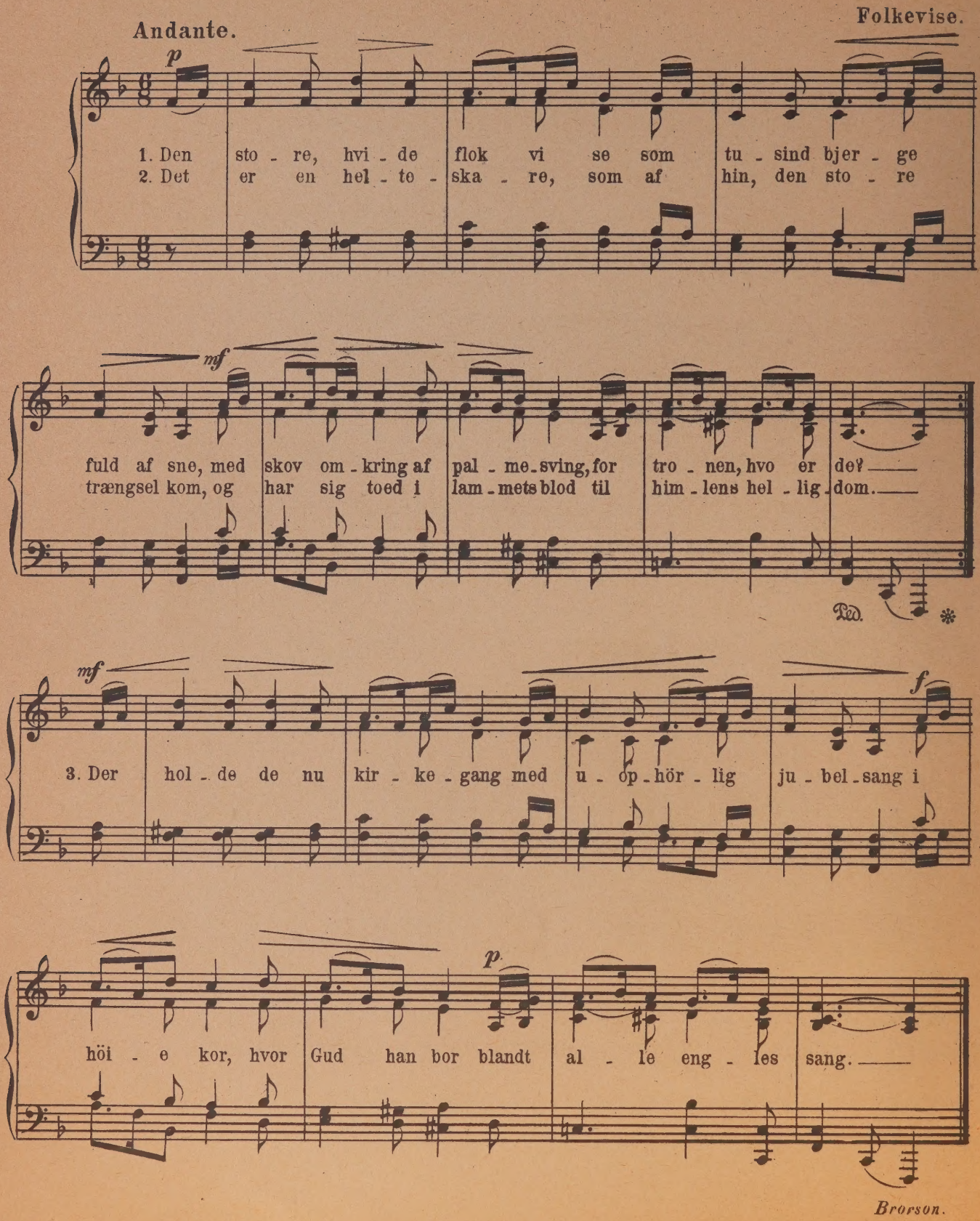

Nº 22. Folkvar Lomandson.

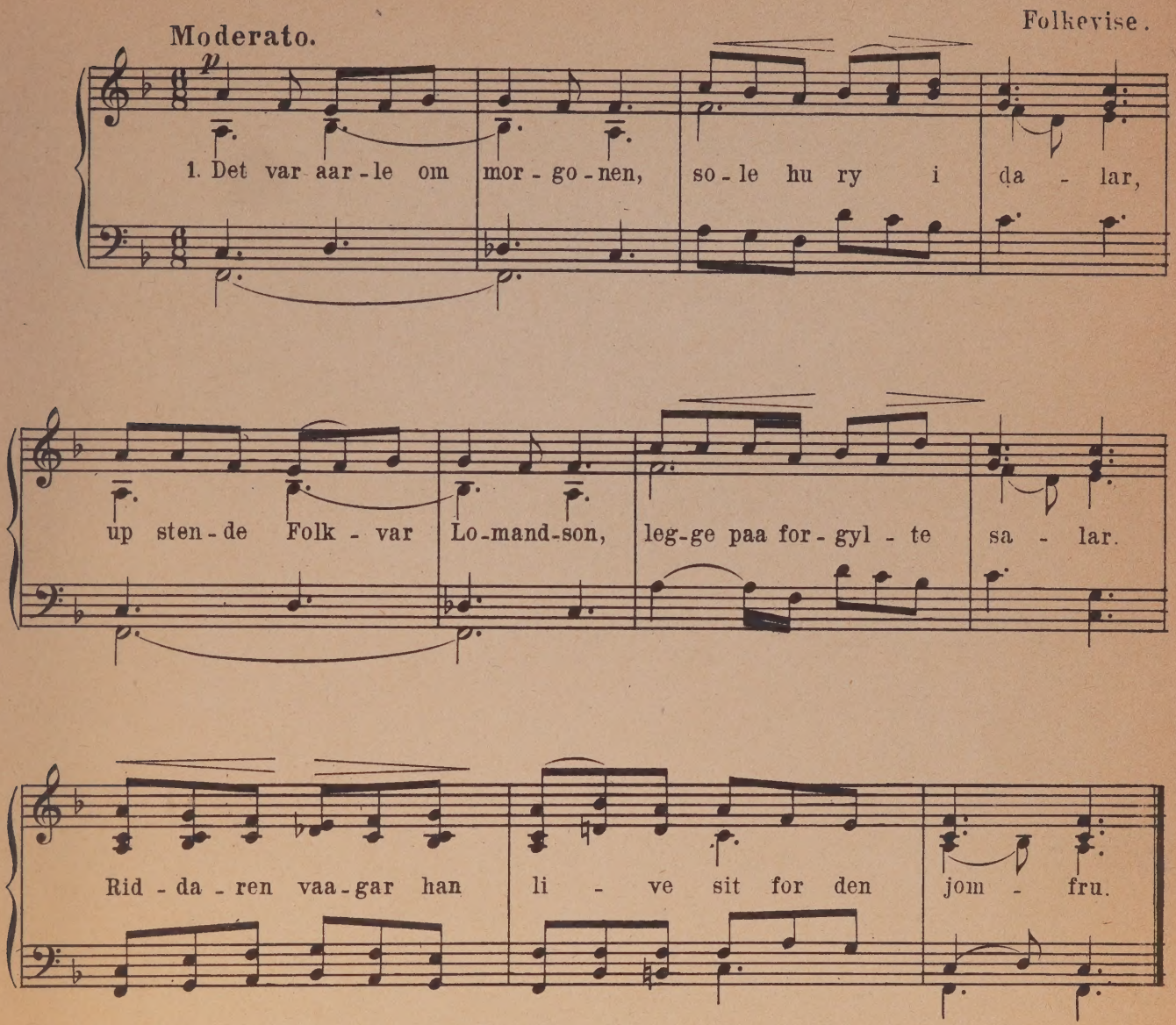

2.

Ut kjem hans sæle modir,
renner á taarir paa kinn:
«Hori agtast du hen idag,
du Folkvar kjær' sonen min?»
Riddaren o. s. v.

3.

«Höyre du det, mi sæle modir,
det er meg no allerverst,
eg vil no taka att' vivit det,
som Torstein Davidson hev fest.»
Riddaren o. s. v.

4.

Det var Folkvar Lomandson,
han seg af garde reid,
der grodde 'kje graset paa femten aar,
der hans graa gangare steig.
Riddaren o. s. v.

Nº 23. Dæ va eingöng ein kungè.

Folkevise.

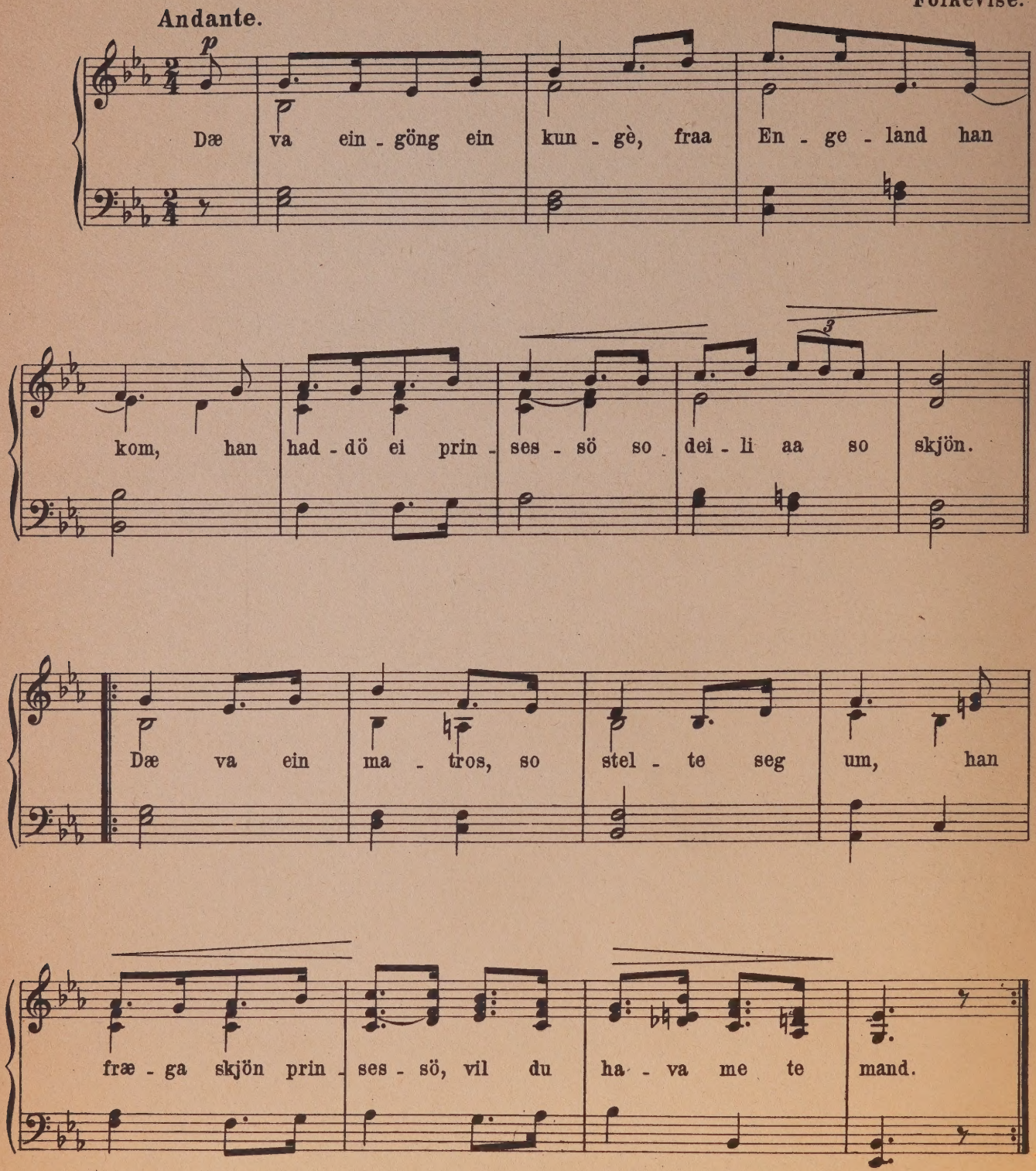

Nº 24. Asmund Fregdegjævar.

Folkevise.

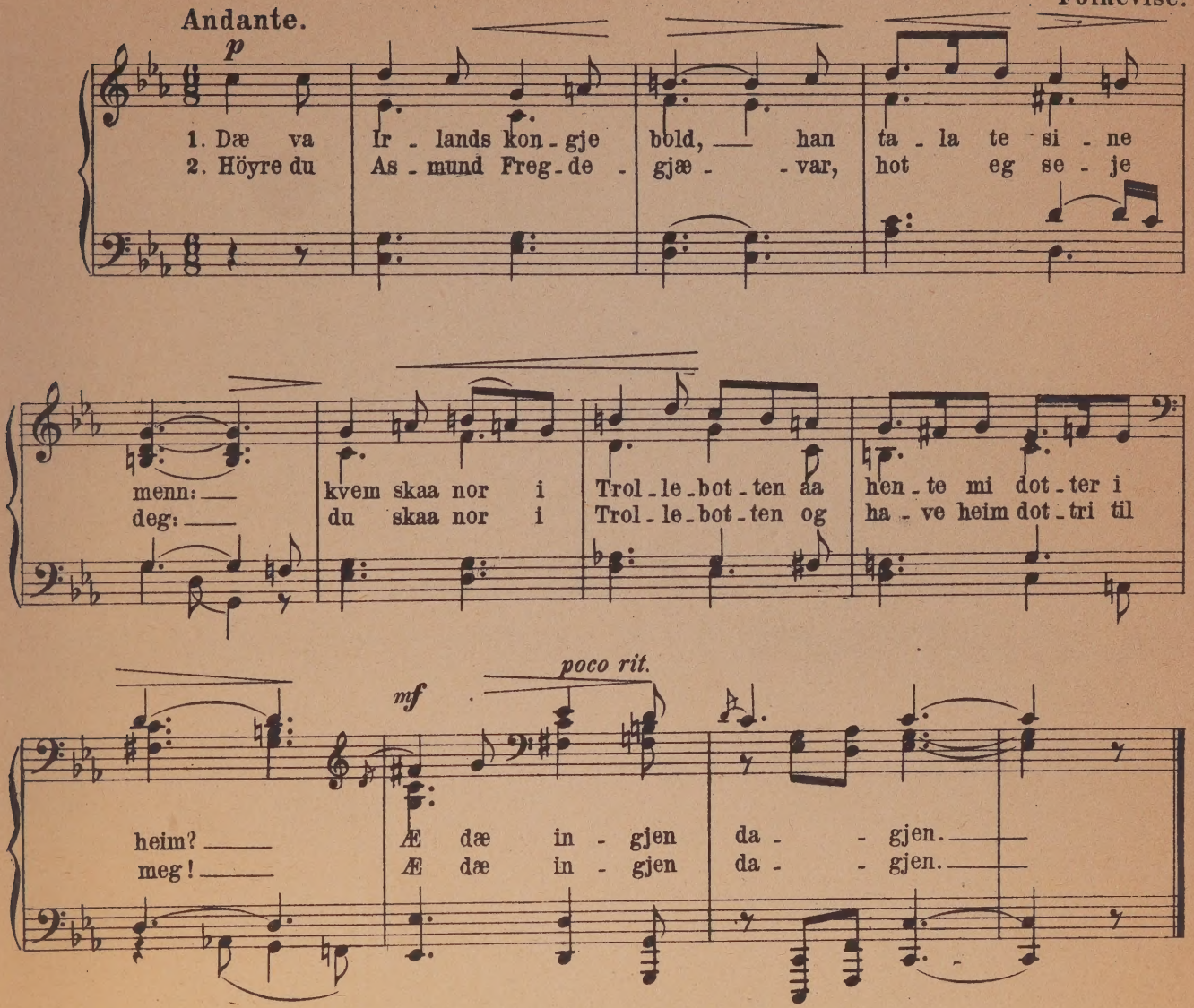

3. Höyre du Asmund Fregdegjævar,
du er den fregdast i lando,
du skaa nor i Trollebotten
og löyse mi dotter or vando.
Æ dæ ingjen dagjen.

4. Hot hev eg mot deg broti,
o kongje, der du stend,
med du vil endelig vita meg
langt nor i Trolleheim.
Æ dæ ingjen dagjen.

5. Du skaa faa fruga Ermelin
hon er saa vent eit viv,
vil du nor i den myrke heimen
og vaage for henna dit liv.
Æ dæ ingjen dagjen.

6. Og vil du gjeva meg dotter di,
den vene fru Ermelin,
saa reiser eg nor i den skome heimen,
som ingja soli skin.
Æ dæ ingjen dagjen.

Nº 25. Döl'n.

Allegretto. Folkevise.

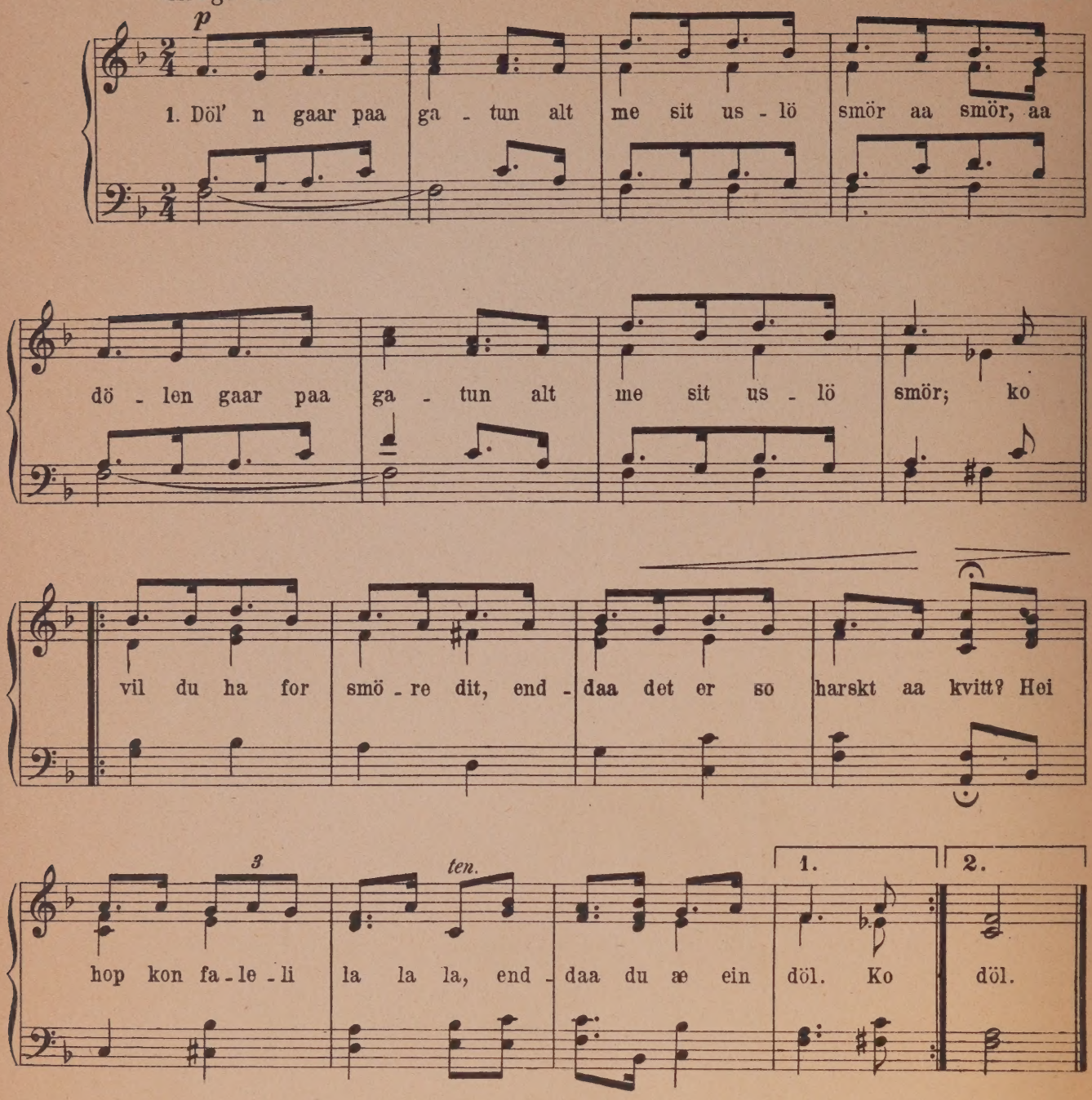

2. Aa tie skjelling mörke
dæ ha e tænkt aa faa, aa faa,
aa tie skjelling mörke
dæ ha e tænkt aa faa.
|: Dæ likövæl, e by de sju,
du faar 'kje meir, dæ e kan tru.
Hei hop kon fallelilalala,
enddaa du æ ein döl. :|

Nº 26. Den bakvendte visa.

Allegretto. **Folkevise.**

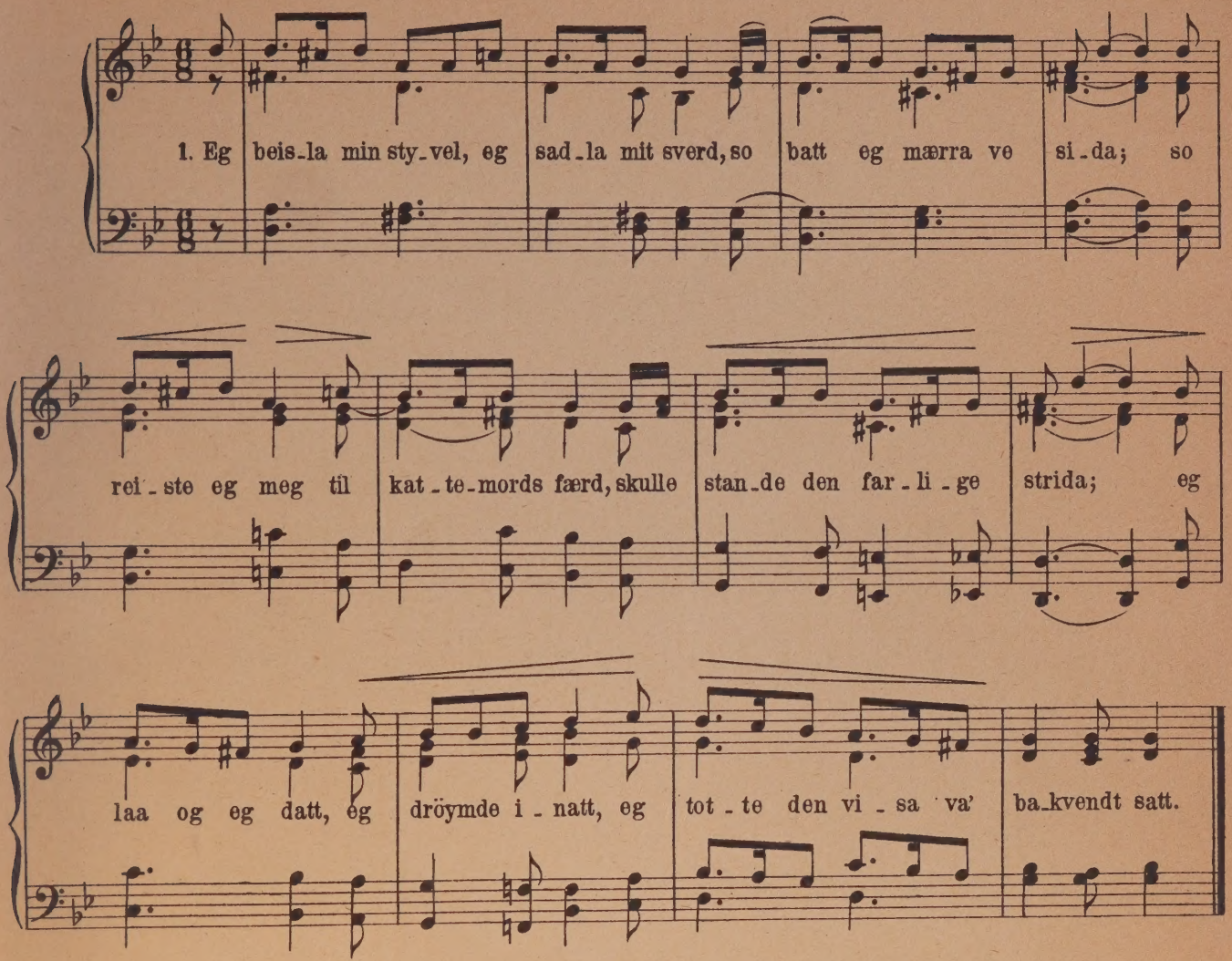

2. Og reven var rau, og ikorn var snau,
dæ var tvau dyr uti skogen;
der stod tvau ikorn og tamde ein björn:
dei vilde væl hava 'n fyr plogen.
Eg laa o. s. v.

3. Og laksen högt upp i furutopp
han braut smaalauvi av greinar,
og ikorn ned paa havsens botn
skulde brjota upp store graasteinar.
Eg laa o. s. v.

4. So kom dæ fram ein gamall blind mann,
skulde sjaa, ko dæ leid no mæ tide'
og maanen han gol og stjörnunna song,
og gauken han skein burt i lide'.
Eg laa o. s. v.

Nº 27. Eg gjætte Tulla.

Andante quasi allegretto. **Folkevise.**

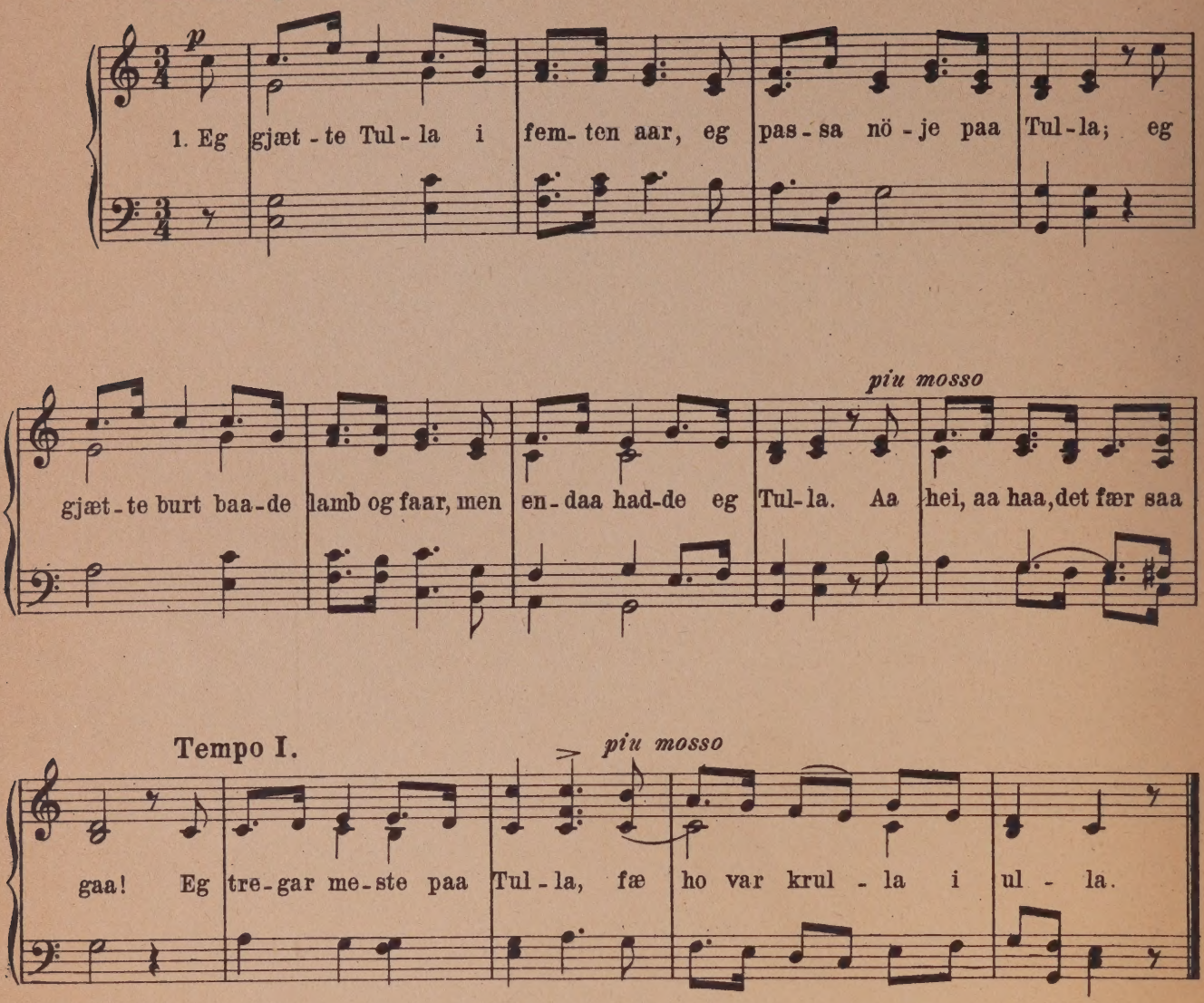

Eg gjætte Tulla bort i ei li,
der var so lite te beite,
eg gjek og lokka paa Tulla mi
og etter gras mon leite.
Aa hei, aa haa o. s. v.

Og so kom skrubben luskandes fram,
daa fekk eg kaupmann te Tulla,
og akkederinga var 'kje lang,
og penningan var 'kje mange.
Aa hei, aa haa o. s. v.

Nº 28. Strilevise.

Andante.

Folkevise.

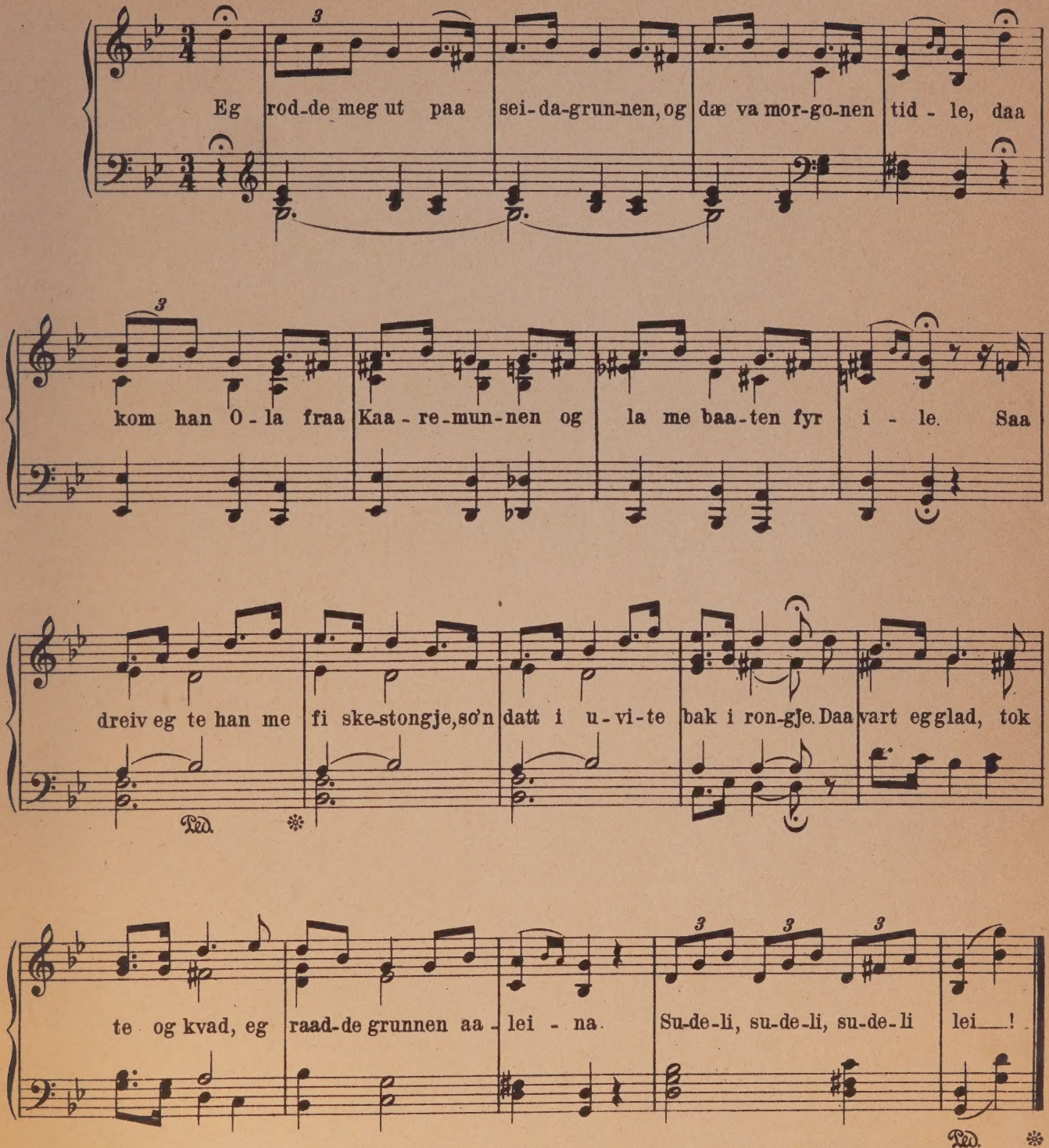

Nº 29. Eg ser deg ut för gluggjin.

Folkevise.

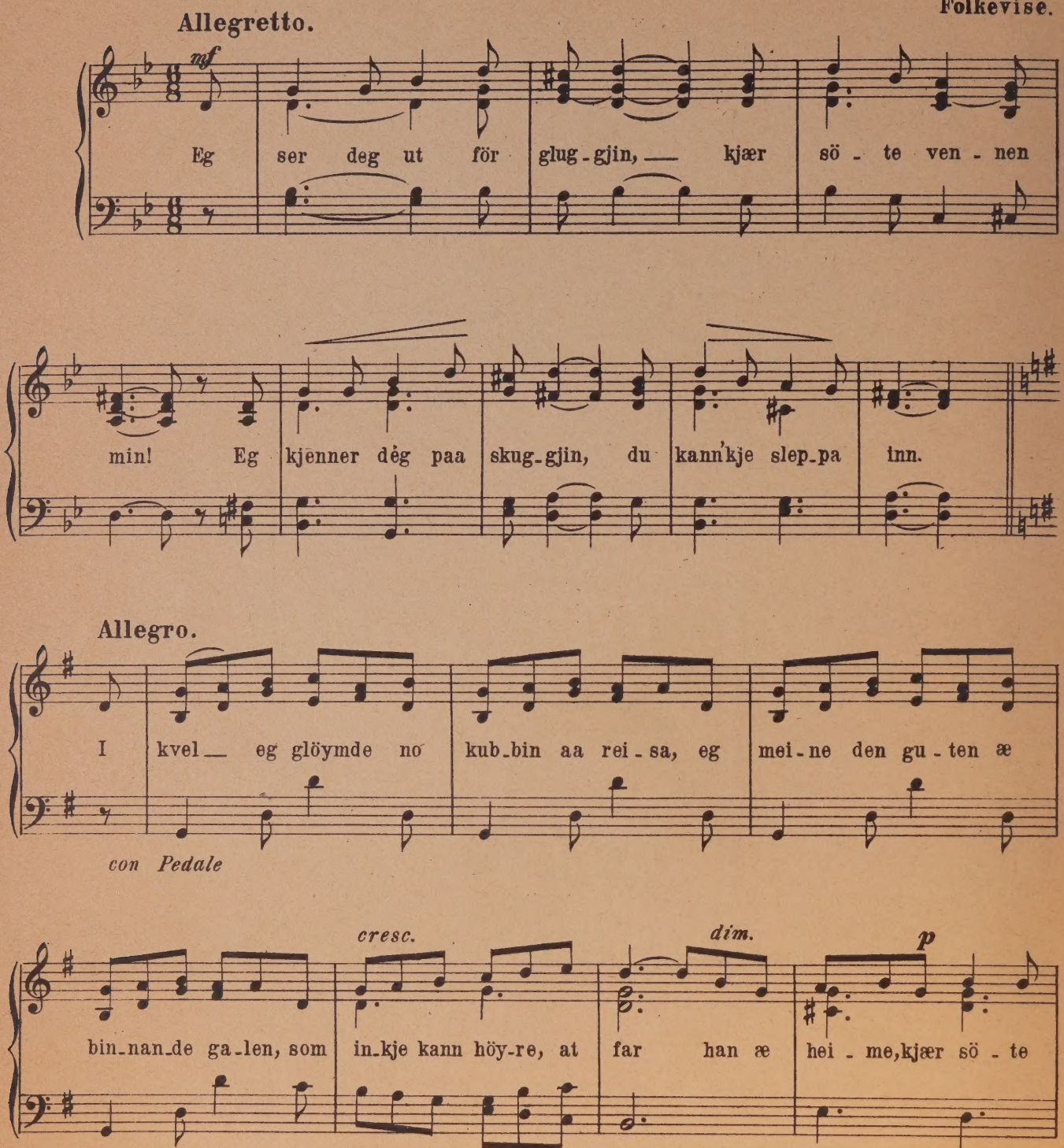

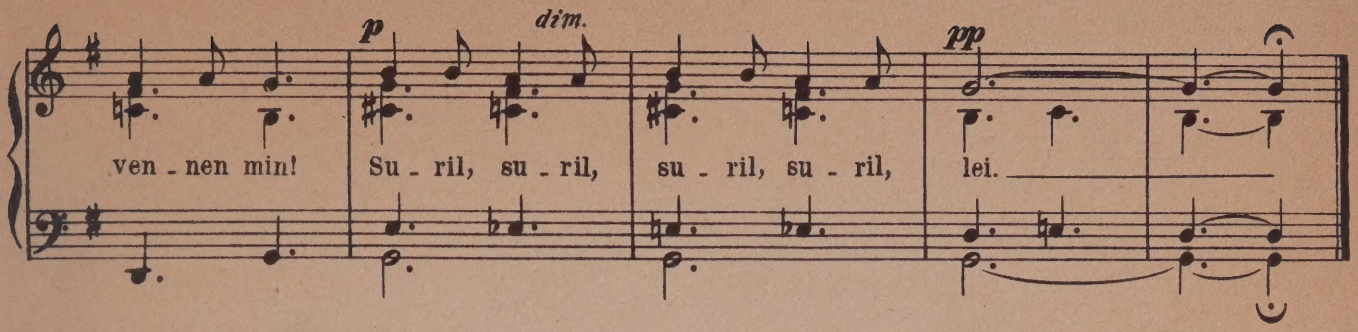

2. Aa fryse du paa föte,
kjær söte vennen min! —
i fjose stend skaali me flöte,
der kann du sleppa inn.
I kvell eg glöymde o. s. v.

3. I morraa fyrr hanin gjele,
kjær söte vennen min!
ligg far bort mæ kvenne aa mele;
daa kann du sleppa inn.
I kvell eg glöymde o. s. v.

Nº 30. En liten gut ifra Tistedal'n.

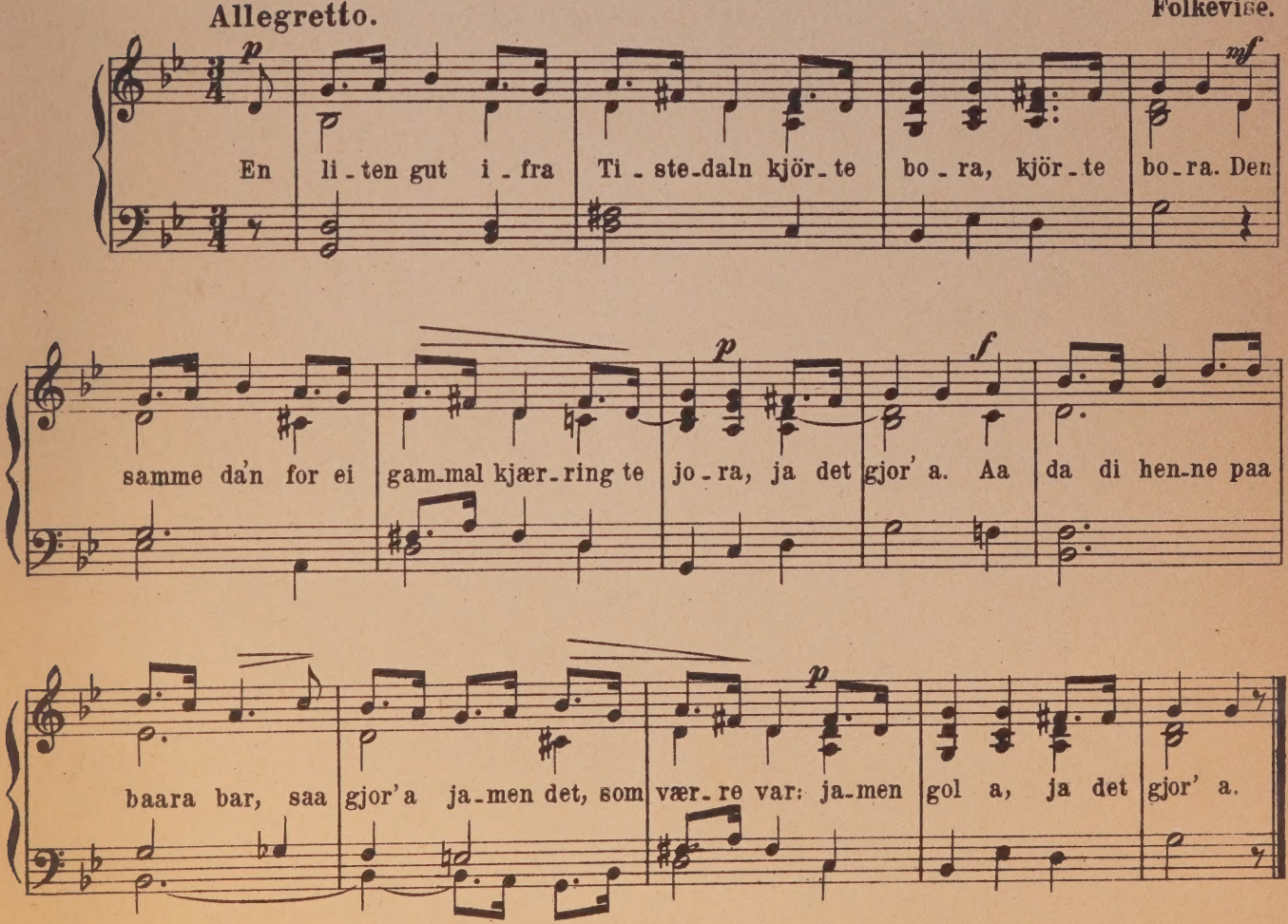

Nº 31. Fjeldbyggen.

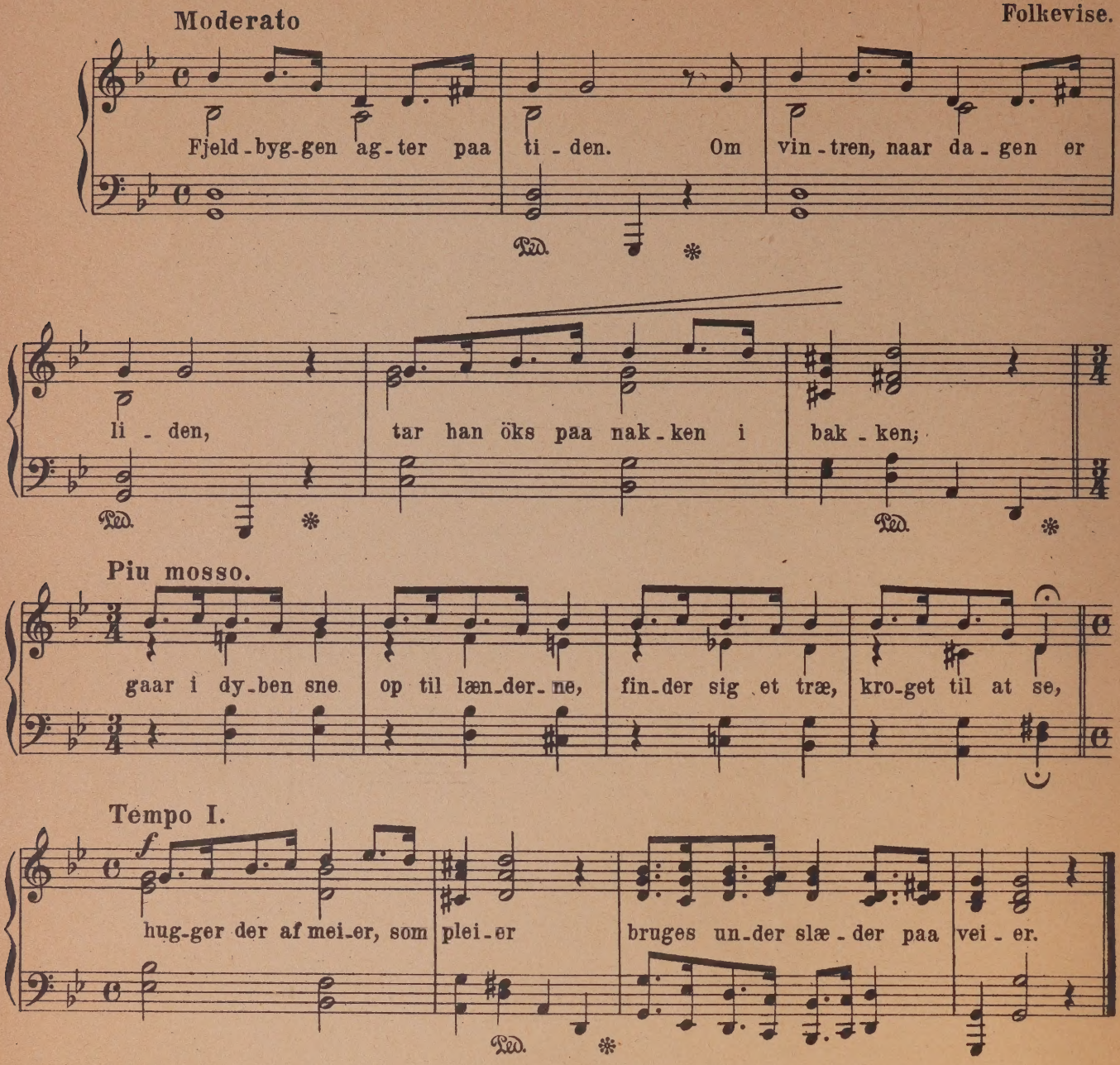

Nº 32. Huldre aa'en Elland.

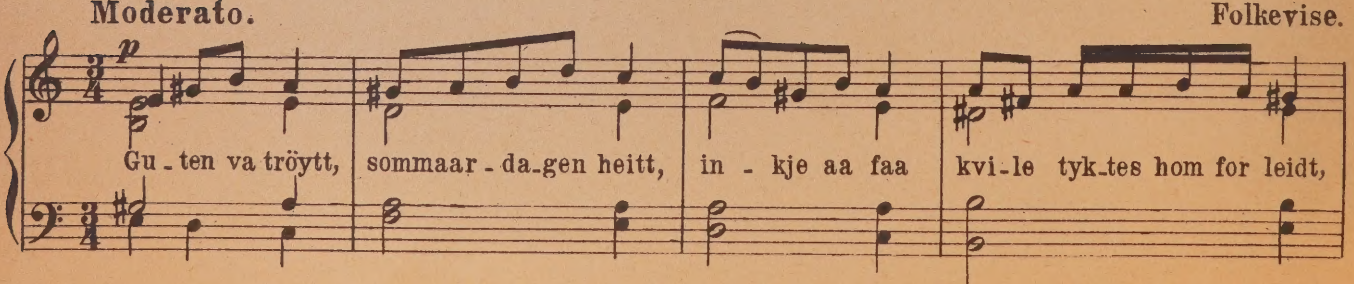

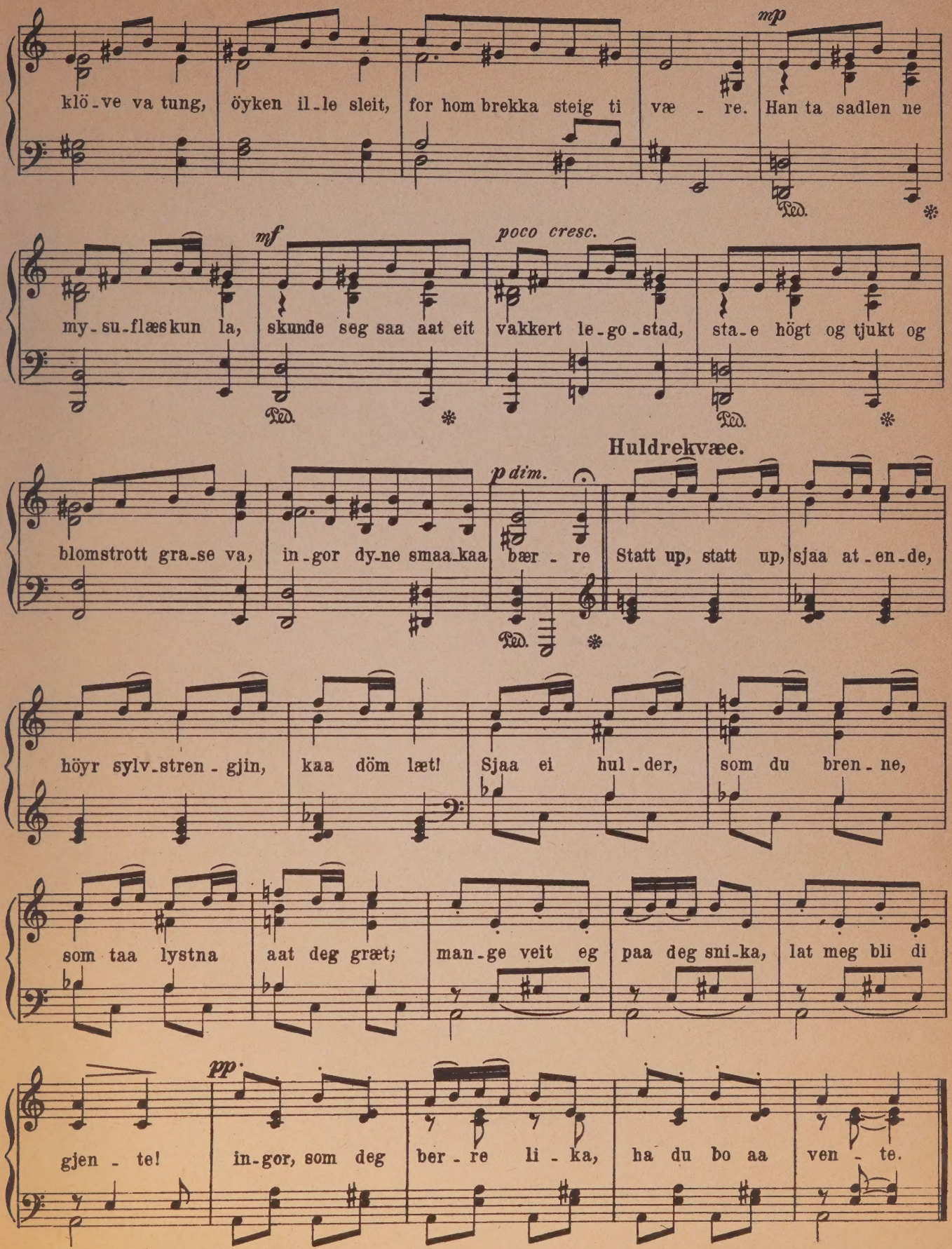
mp
klö-ve va tung, öyken il-le sleit, for hom brekka steig ti væ - re. Han ta sadlen ne
mf
poco cresc.
my-su-flæskun la, skunde seg saa aat eit vakkert le-go-stad, sta-e högt og tjukt og
Huldrekvæe.
p dim.
blomstrott gra-se va, in-gor dy-ne smaa-kaa bær - re Statt up, statt up, sjaa at-en-de,
höyr sylv-stren-gjin, kaa döm læt! Sjaa ei hul-der, som du bren-ne,
som taa lystna aat deg græt; man-ge veit eg paa deg sni-ka, lat meg bli di
pp.
gjen - te! in-gor, som deg ber-re li-ka, ha du bo aa ven - te.

Nº 33. Gutten oppi bakken han vil je ha.

Folkevise.

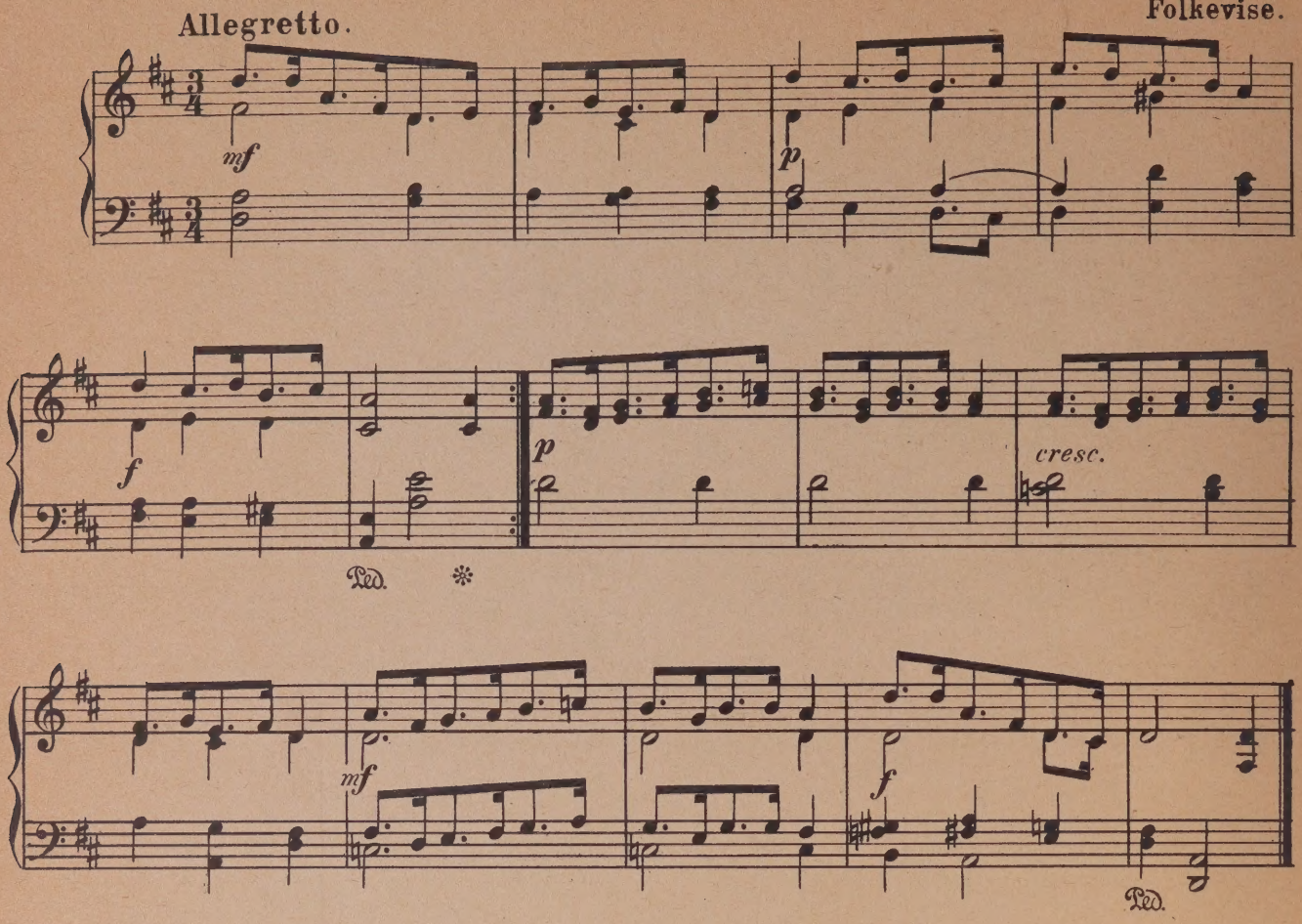

Nº 34. Han Mass og han Lass.

Folkevise.

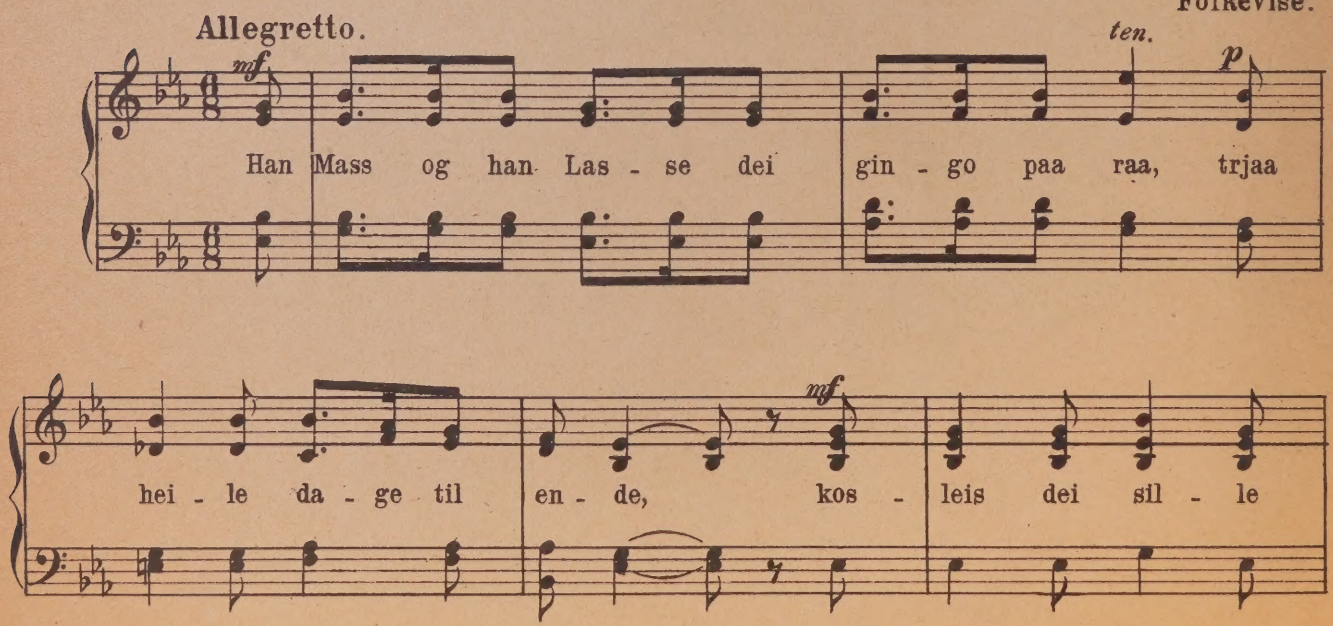

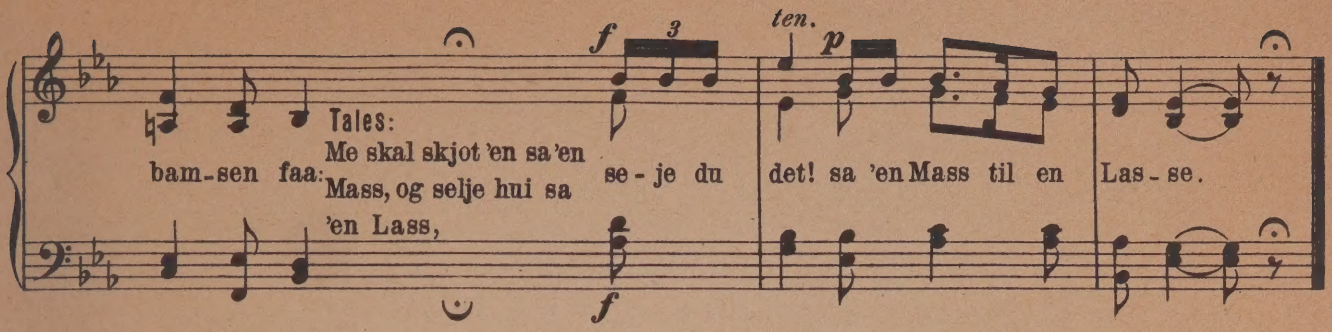

2.
Han Mass spende bogin up för kne,
saa skaut en til bjönnen, saa han datt ne'.
Eg trur en dat, sa 'en Mass,
kom tak fat! sa 'en Lass.

3.
Han Mass drog bjönnen til Höslose by,
der sto 'ei bikkje og glana 'i sky.
Tru hon vil bite? sa 'en Mass,
de 'er 'ki sæt paa,*) sa 'en Lass.

4.
Han Mass slog kloa i bikkjas skinn,
so rengde han ut de för var in.
Eg meiner hon er dau, sa 'en Mass,
som en sild, sa 'en Lass.

5.
Han Mass slæpte bjönnen til Hoslöse hus,
og der var no myki sus og dus.
Her vil me drikke, sa 'en Mass,
til me sturte, sa 'en Lass.

6.
Han Mass slengde bjönnen paa stogugolv,
og alle kvinnfolk i husi skolv.
No vert döm rædd, sa 'en Mass,
lat sa bli, sa 'en Lass.

7.
Han Lass han koka ein rjomegraut,
saa femten kjerringer i smöre flaut.
Han er feit, sa 'en Mass,
han er heit, sa 'en Lass.

8.
Han Mass sette öltunna up paa bor',
saa slog han i halsen kvor einaste taar.
Tvi vori hoss du drakk! sa 'en Lass;
eg var tyst, sa en Mass.

9.
Han Lass han vart no so reid som ein tysk,
han sputta og banna som han var rysk;
de skal du faa hog för! sa 'en Lass,
lat 'kon slaast! sa 'en Mass.

10.
Aa han Lass drog ut sin tolgekniv;
trjaa heile dage til ende,
saa sette han den i Masses liv.
Au au! sa 'en Mass,
gjor' de' vont? sa 'en Lass.
Seje du de'! sa 'en Mass til en Lasse.

*) *De 'er 'ki sæt paa*, det er ikke at stole paa, det er nok muligt.

Nº 35. Hei huskom i hei!

Con moto. Halling. Folkevise.

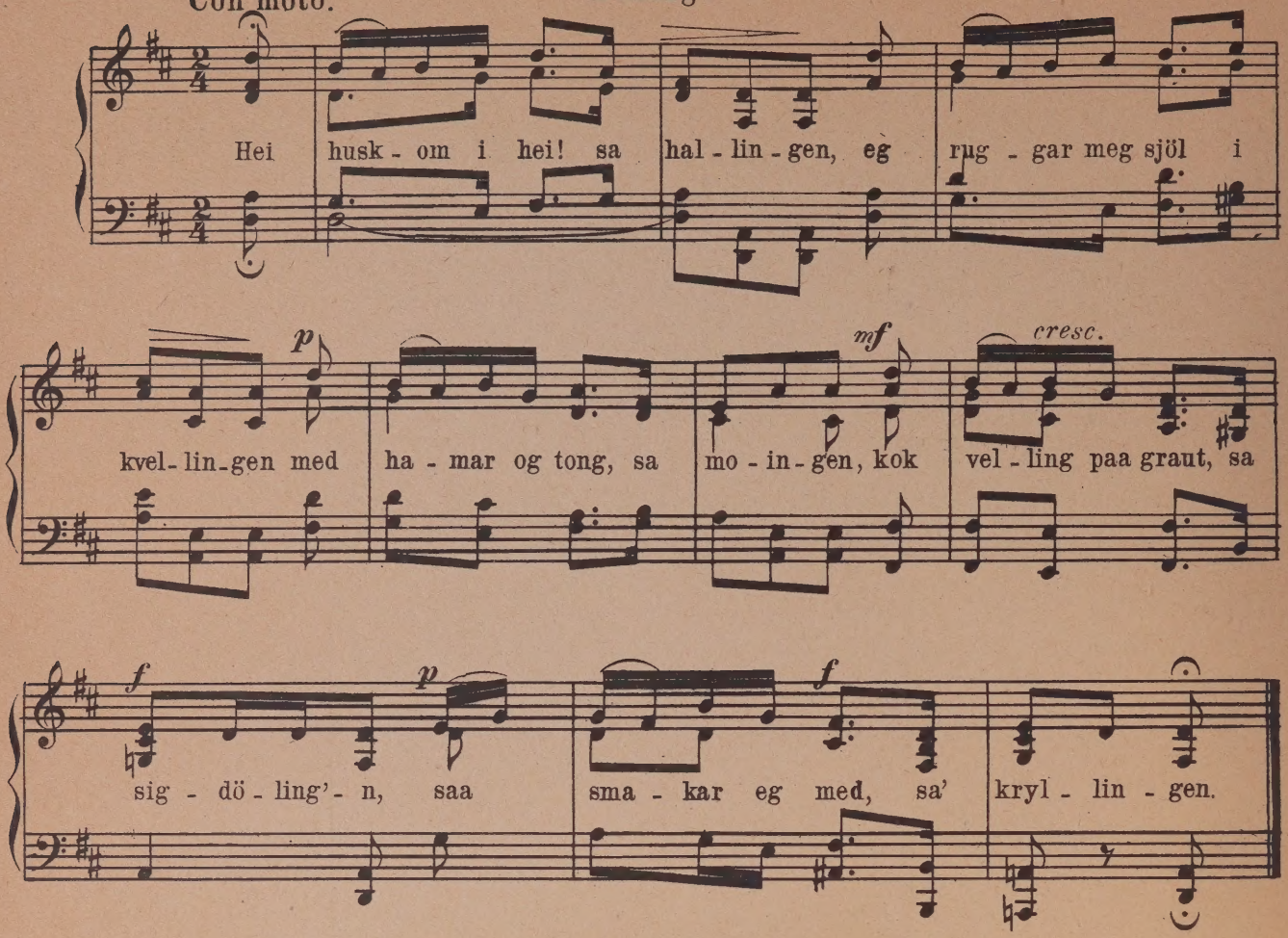

Nº 36. Baadnlaat.

Allegretto. Folkevise.

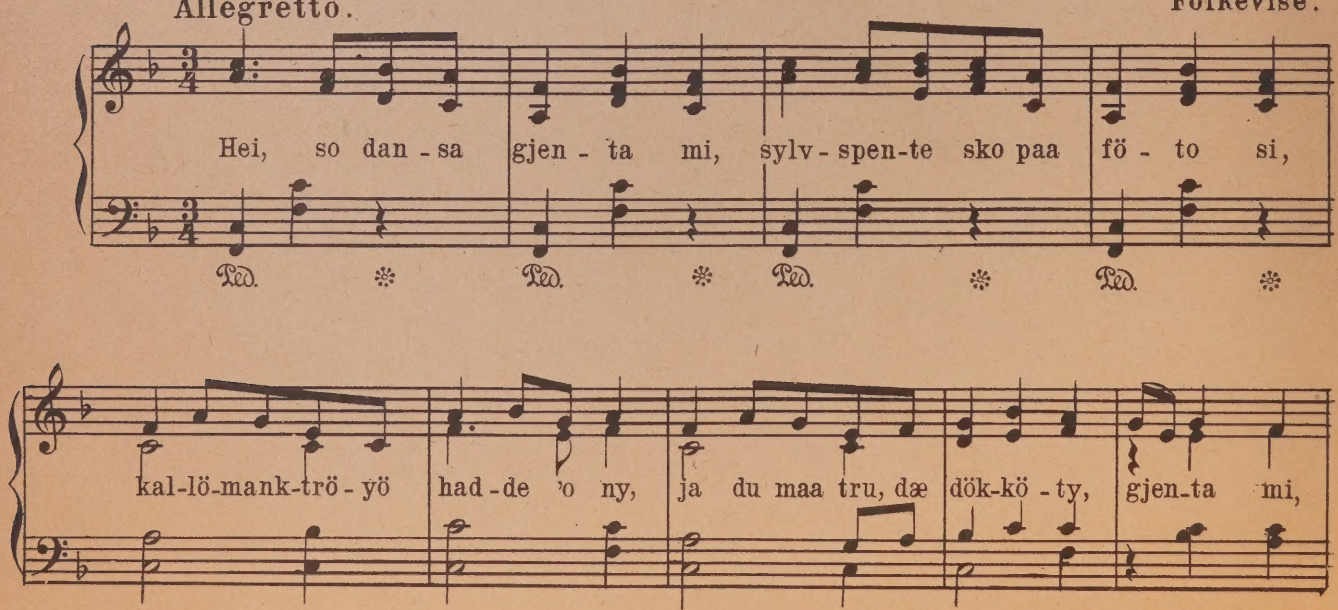

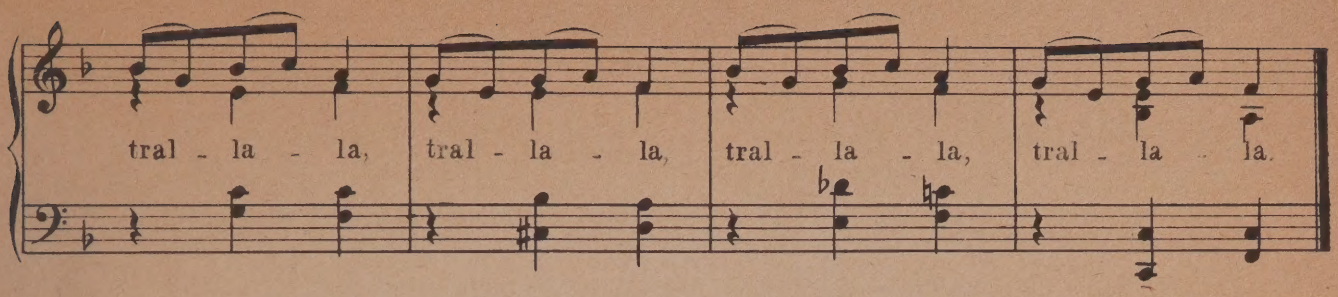

Nº 37. Ifjor gjætt' eg gjeitinn'.

Folkevise.

Lento.

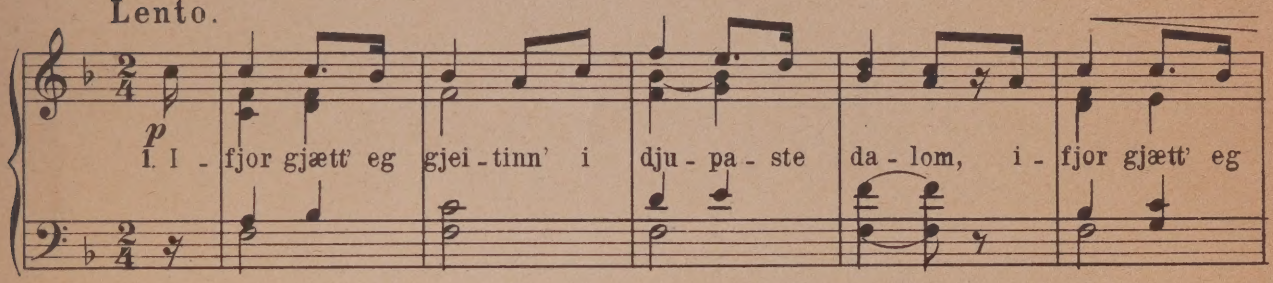

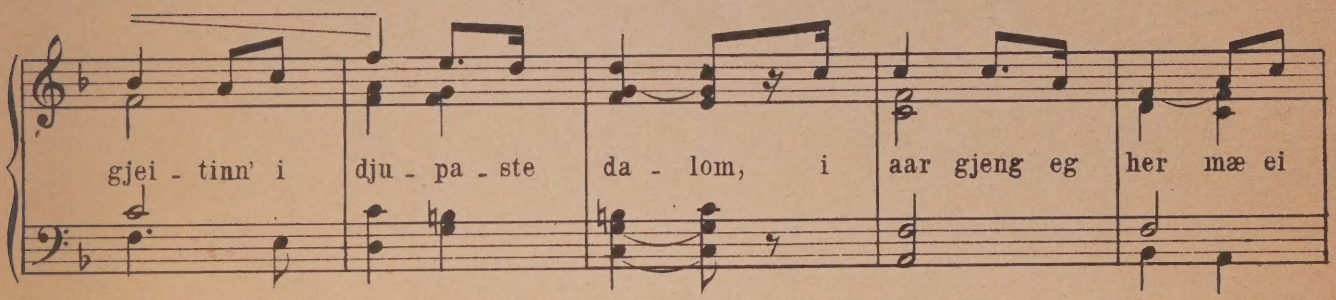

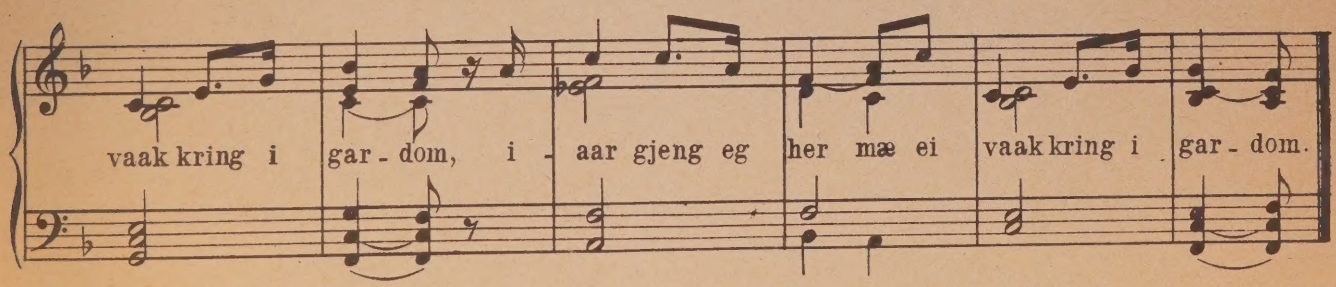

2. |: Ifjor fekk eg dansa, mæ fela mun laata, :|
|: iaar maa eg vogga, nær barni vil graata. :|

3. |: Ifjor fekk eg ganga mæ honde i barmen, :|
|: iaar maa eg ganga mæ barni paa armen. :|

4. |: Ifjor var eg sjautan aar, daa vilde alle ha meg, :|
|: iaar er eg attan, daa læst dei 'kje sjaa meg. :|

5. |: Aa aldri no meir skal eg tru nokon karmann, :|
|: nei um han so sto uti vatn upp und' armann! :|

№ 38. I himmelen.

Andantino. Folkevise.

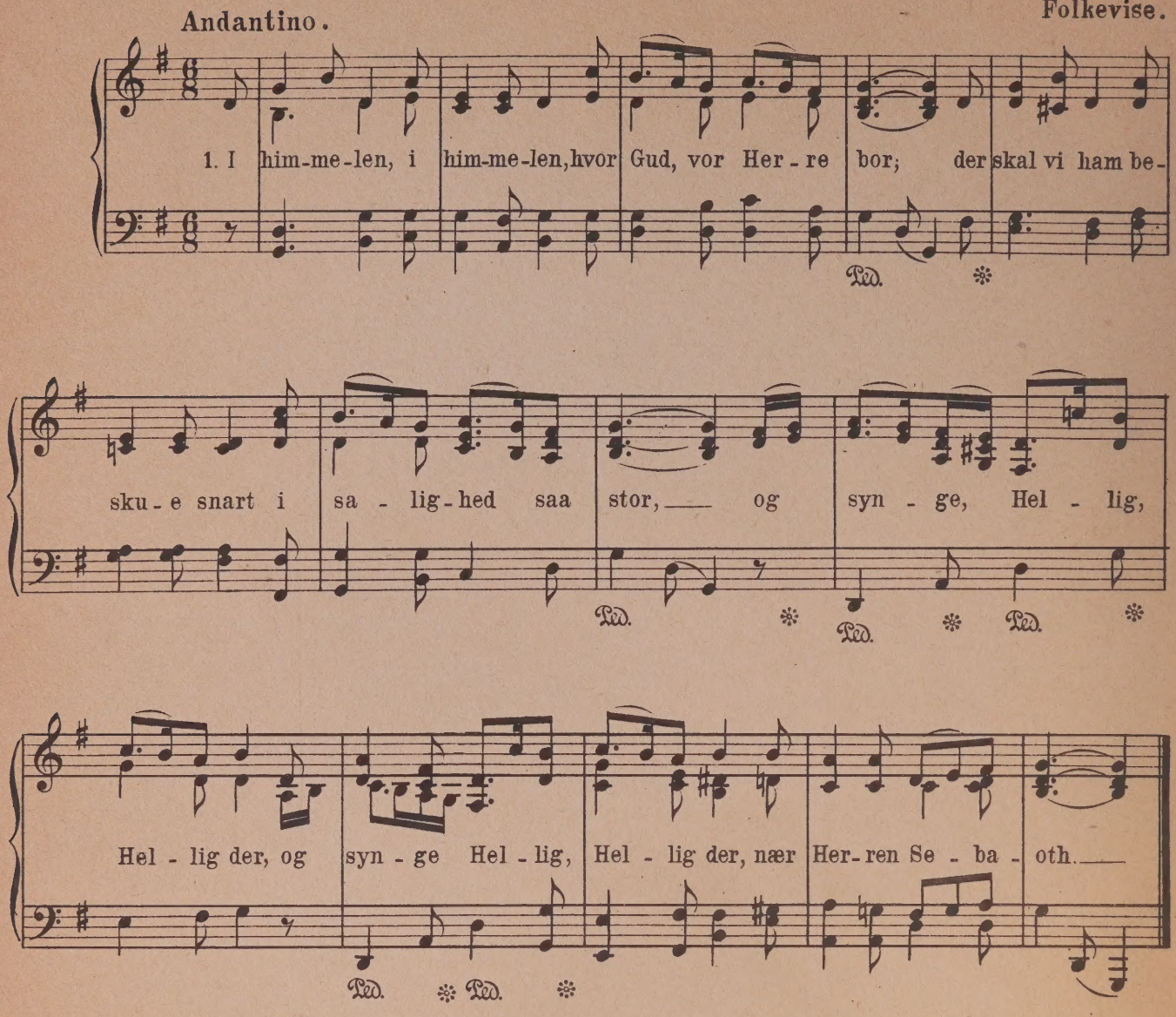

2. I himmelen, i himmelen,
ja der er klarhed fin,
saa at den klare solen selv
ei kommer nær med sin.
|: Der aasyn vi til aasyn staa :|
nær Herren Zebaoth.

3. Af klarheden i himmelen
de frelste skinne skal
alt som den klare solen selv
vidt over stjerner al',
|: og vorde engles lige der :|
nær Herren Zebaoth.

4. Og sjælen faar sin prydelse,
den krone som er sagt,
retfærdighedens brudekrans
og saa den hvide dragt
|: med salig fryd og evig fred :|
nær Herren Zebaoth.

Brorson.

№ 39. Jeg lagde mig saa silde.

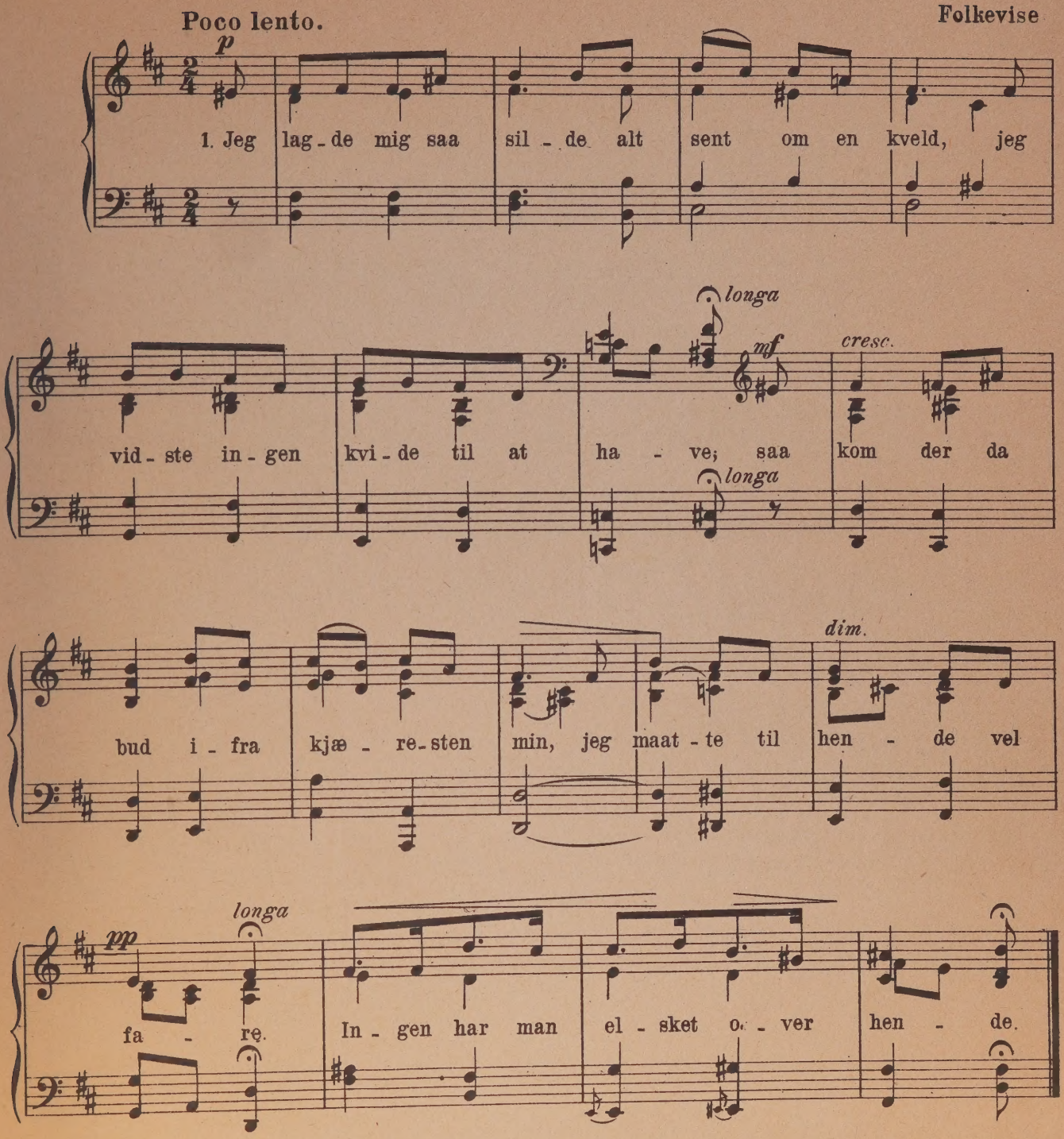

2.
Saa ganger jeg mig op i höjenloft,
som jeg pleied van til at gjöre.
Der stander de jomfruer alt udi flok
og klæde min kjærest til döde.
Ingen har man elsket over hende.

3.
Saa gik jeg mig ud paa grönnen eng,
der hörte jeg de klokker at ringe;
ei andet jeg vidste, ei andet jeg fornam,
end hjertet i stykker vilde springe.
Ingen har man elsket over hende.

Nº 40. Jeg sku au ha löst te gjifte mig, san.

Folkevise.

Allegretto.

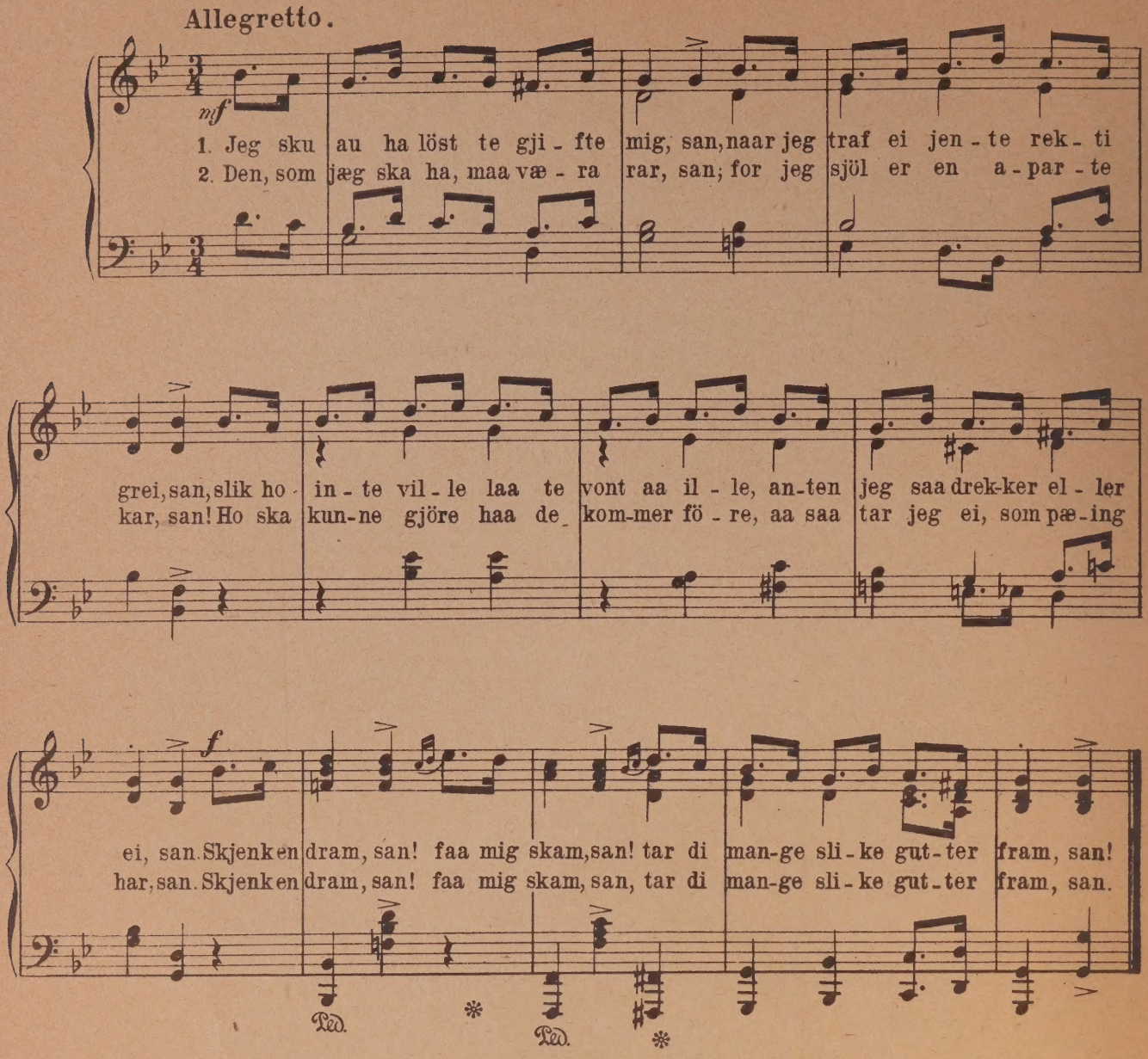

3.

Hör du Mari, jeg vil fri te dei, san,
dersom du vil ha en kær som jeg, san.
Jeg har kuer, sauer,
gryte, fat aa trauer,
du maa tru jeg er'nte bare lei, san.
Jeg er'n kær, san
bytter mær, san,
derfor gjifter jeg mig som en kær, san.

4.

Jami huen er'u kær i kvel, san!
Men jeg vil saa ældri ha dig lel, san!
Du er grom t'aa kjyte
aa kan rekti skryte,
men jeg blaaser a det heile svæl, san!
Fy da Mass, san,
de er fjas, san,
gaa i fraa mig me dit frieras, san!

Hans Allum.

Nº 41. Jesus Kristus er opfaren.

Lento. Folkevise.

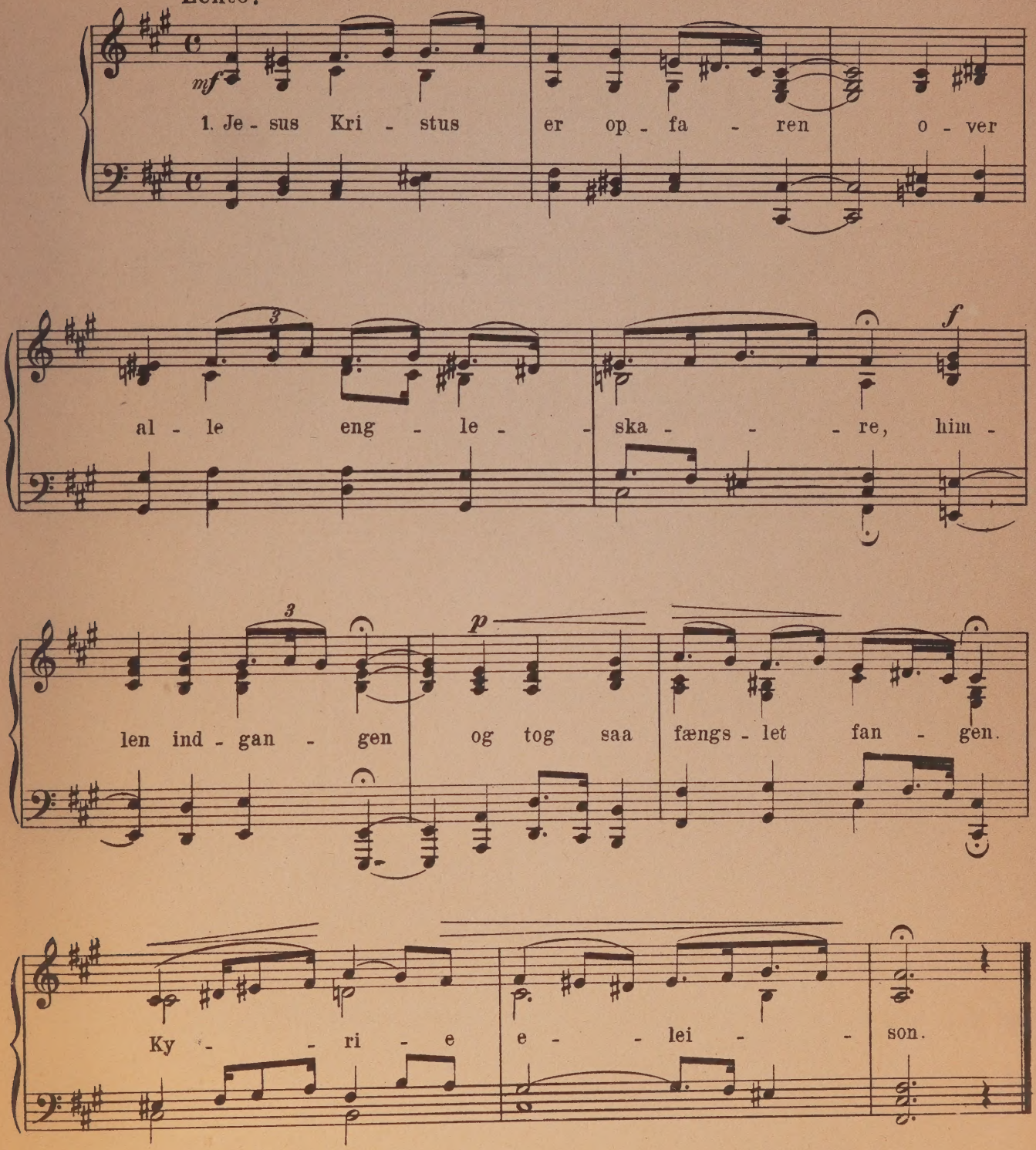

Nº 42. Je teente paa Kjölsta ifjor.

Allegretto. Folkevise.

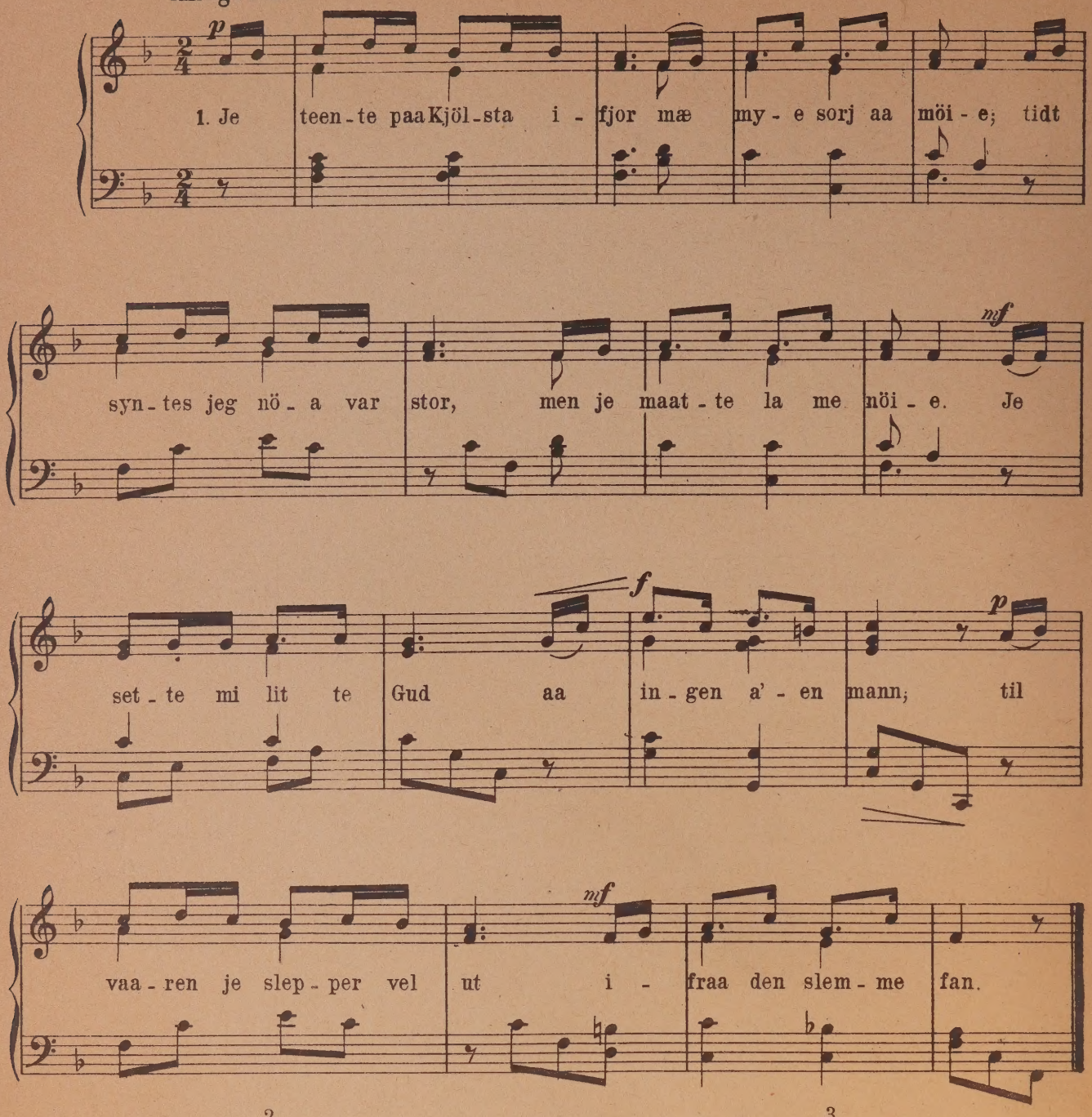

2.
Aa alle saa sier döm de:
Paa Kjölsta æ vondt aa vera.
Lengste dagen den rækker'nte te,
stödt om kvellen maa vi færa.
Vi somler te langt ut paa natt;
ja er' inte troll te mann?
Aa enda saa sier döm de:
at kjæringa æ verre enn han.

3.
Om maarran saa flyer'n op
aa river paa se broka,
deretter saa tar'n en sup
aa gleiner bort paa klokka:
«Kjære gutar, staa naa op!
naa æ klokka mote tre,
stell naa alle gampa i hop,
aa sia såa högger i ve.»

4.
Dæme ryker kjæringa op
aa kaster paa se stakken,
deretter saa tar a en rokk
aa sleng se ner paa krakken;
«Kjære gjenter staa naa op!
naa har klokka slie tre,
kok fyst villinga, aus a saa op;
aa sia saa steller i fe.»

5.
Aa naa æ je indeli gla,
naa har je teent ut aare,
mange tak skal naa Kjölstaen ha,
for han dro me saa flitti i haare;
je beina rett ofte tok fatt,
nær som nöa blei me for stor.
Aller kommer je te Kjölstaen att:
Naa vil je bli him' hos a mor!

Nº 43. Je veit ei lita Jente.

Folkevise.

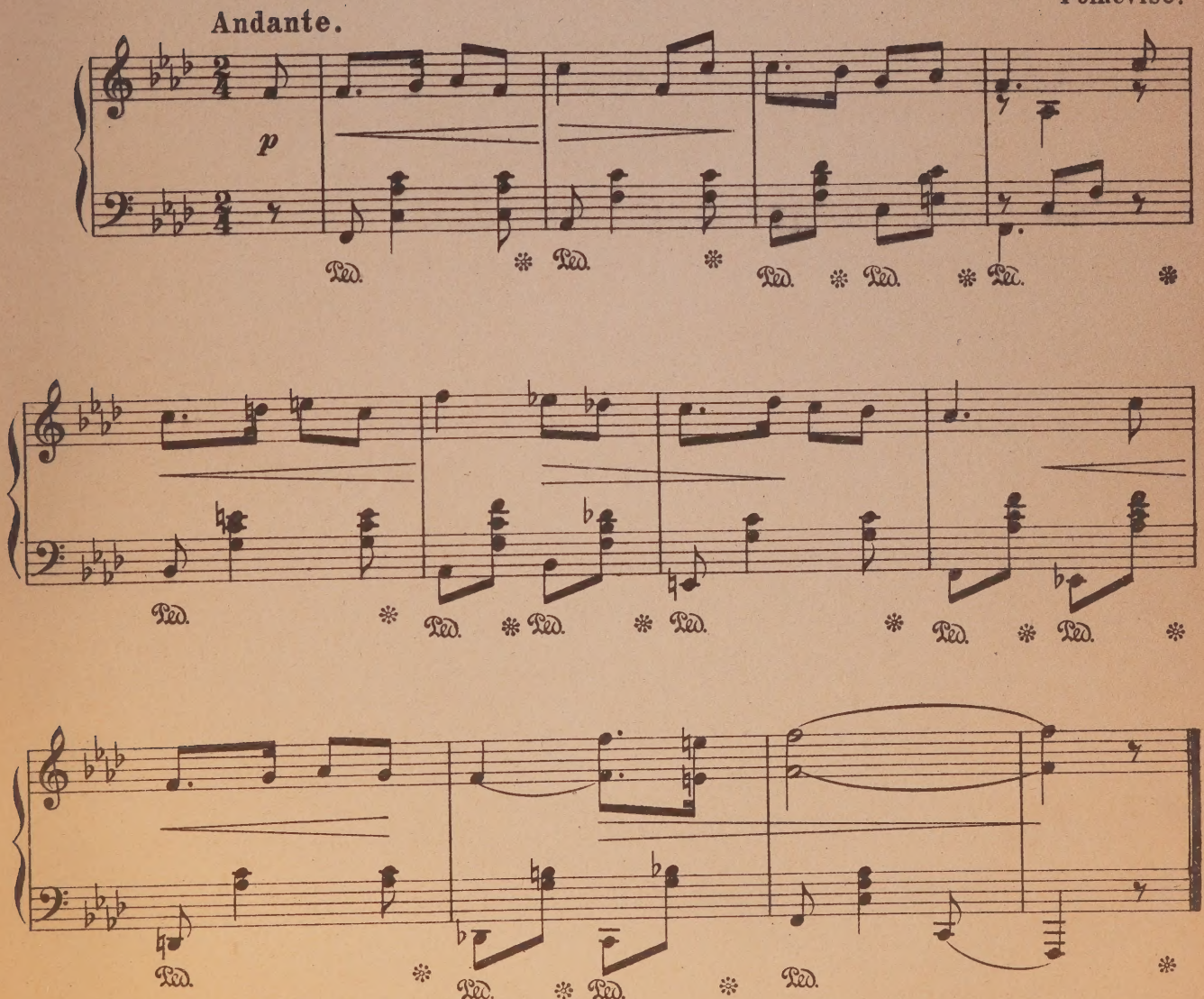

Nº 44. Kjærringa me staven.

Moderato. Folkevise.

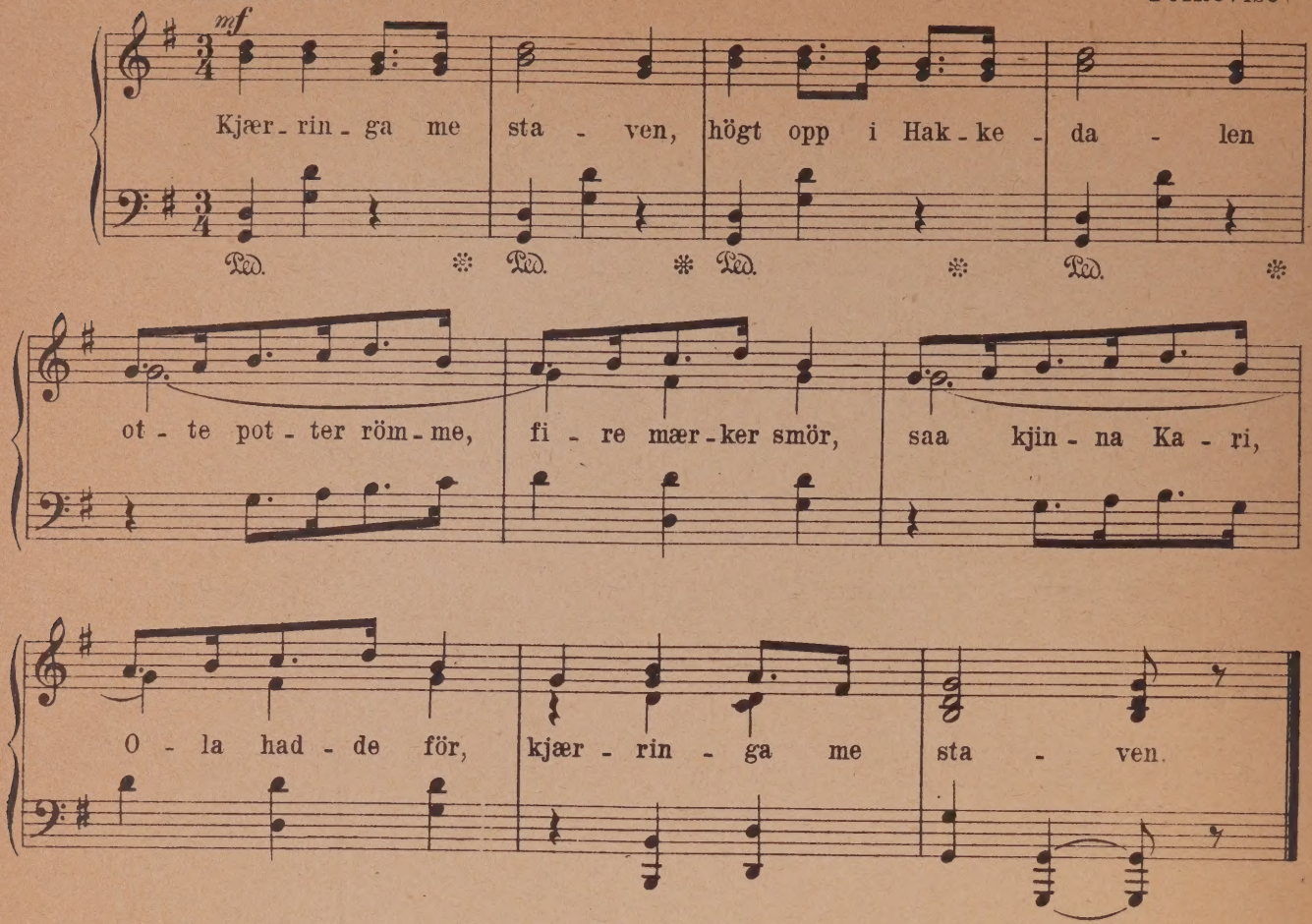

Nº 45. Vaarvise.

Andantino. Folkevise.

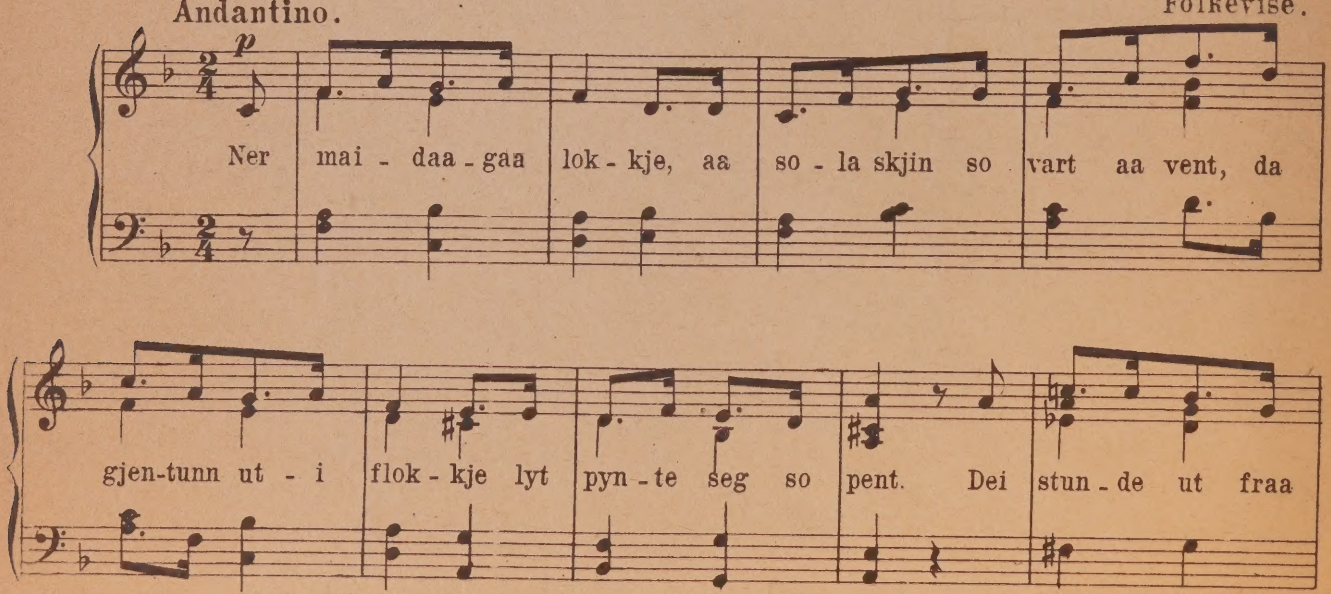

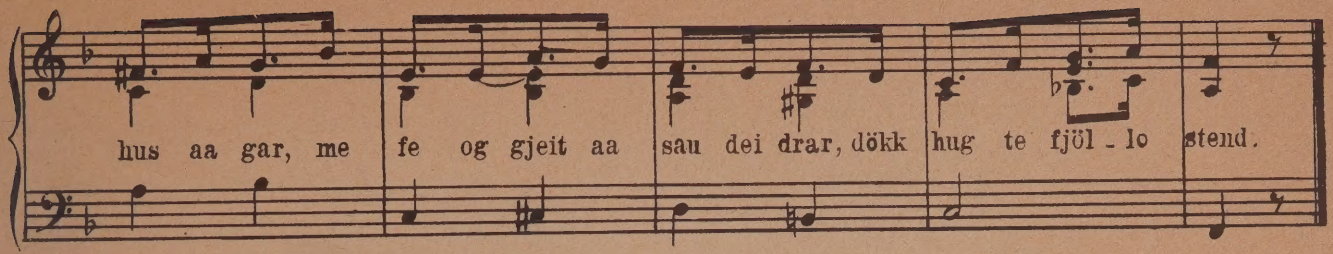
hus aa gar, me fe og gjeit aa sau dei drar, dökk hug te fjöl - lo stend.

Nº 46. Ho Guro.

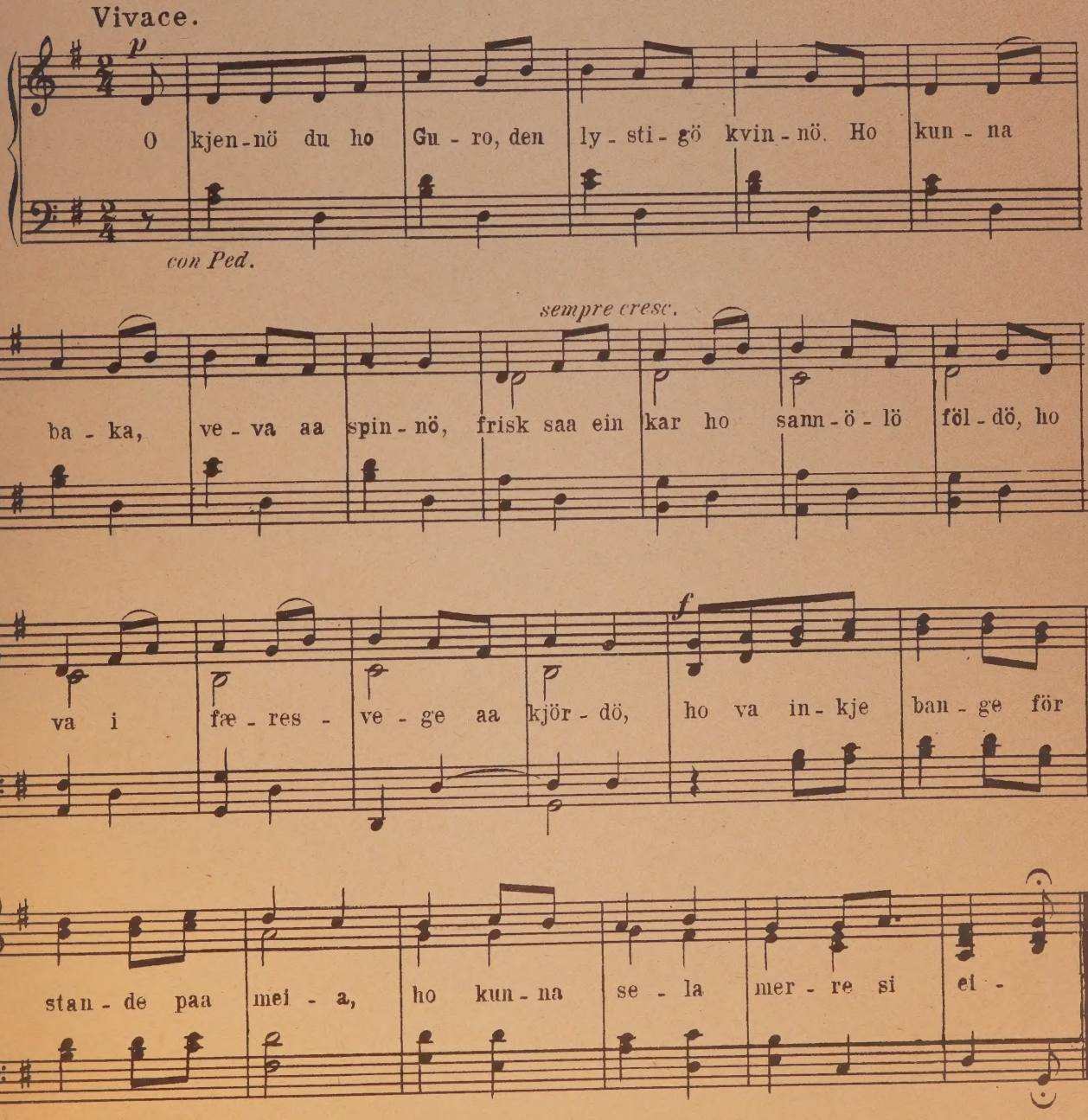
Vivace.
p
O kjen - nö du ho Gu - ro, den ly - sti - gö kvin - nö. Ho kun - na
con Ped.
sempre cresc.
ba - ka, ve - va aa spin - nö, frisk saa ein kar ho sann - ö - lö föl - dö, ho
f
va i fæ - res - ve - ge aa kjör - dö, ho va in - kje ban - ge för
stan - de paa mei - a, ho kun - na se - la mer - re si ei -

Nº 47. Ola Glomstulen.

Moderato. Folkevise.

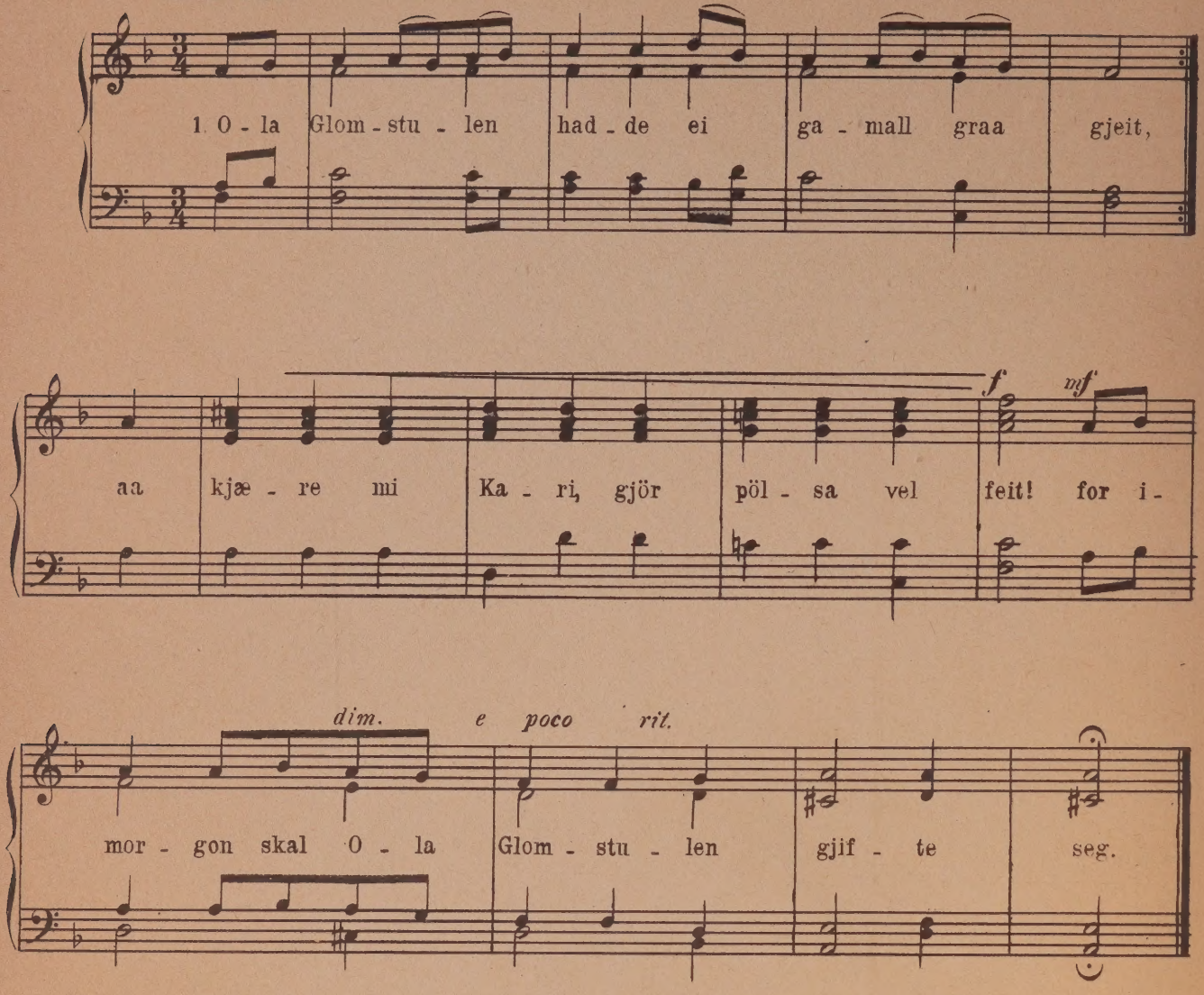

2.

|: Ola Glomstulen hadde ei halv skjeppe malt, :|
aa kjære mi Kari, du brygger væl alt.
For imorgon skal Ola Glomstulen gjifte seg.

3.

|: Ola Glomstulen hadde so lang ei brurfær, :|
ho naadde fra Solum te Graaten hjaa Blehr.
For imorgon skal Ola Glomstulen gjifte seg.

Nº 48. Sæterreisen.

Andante. Folkevise.

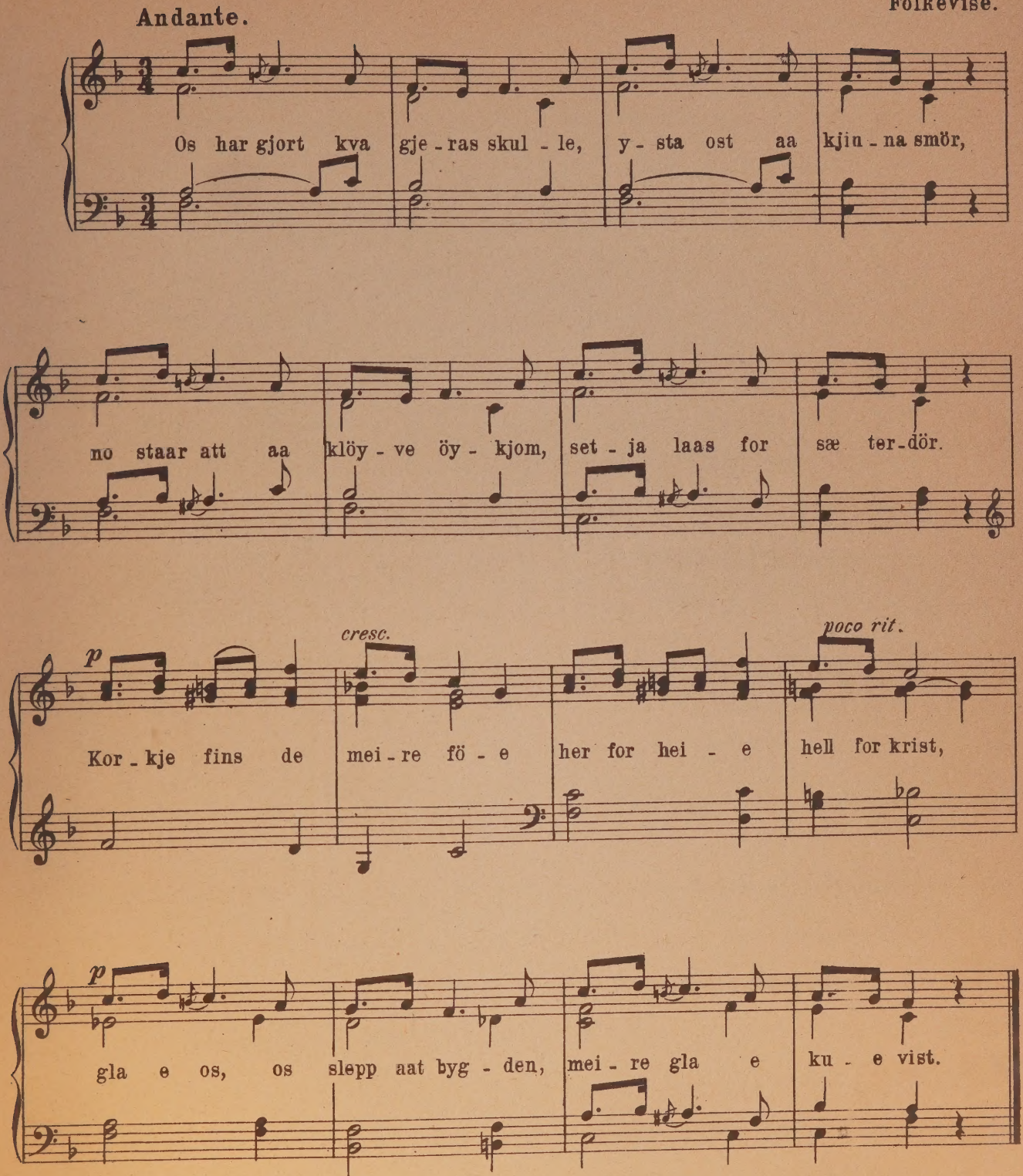

Nº 49. Paal paa haugen.

Folkevise.

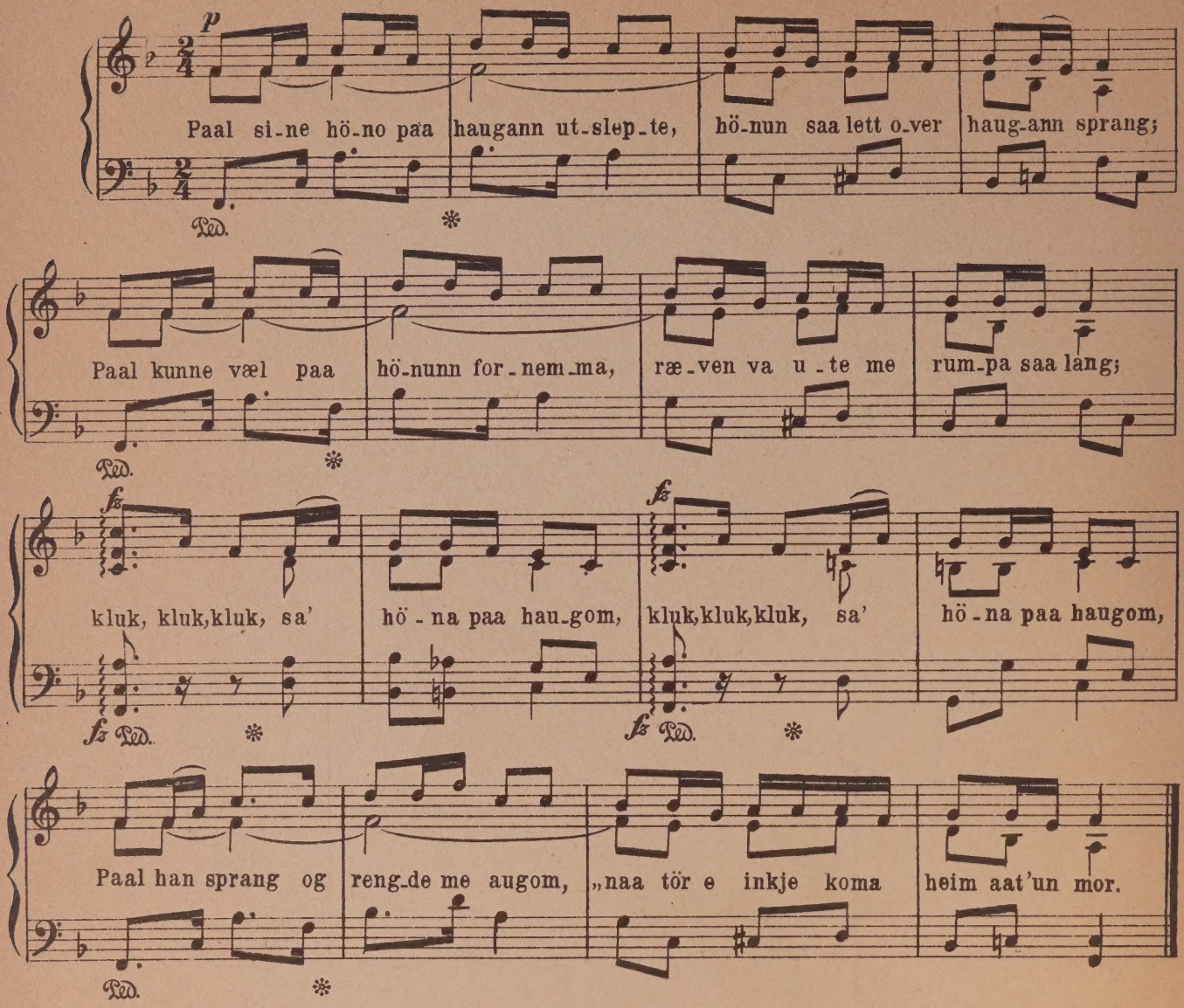

2. Paal han gjekk se lit' lenger paa hangjen,
fekk han sjaa ræven laag paa höna aa gnog.
Paal han tok se ein stein uti neve,
dugle han da te ræven slog,
|: ræven flaug, saa rumpa has riste; :|
Paal han gret for höna, han miste;
«naa tör 'e inkje koma heim aat'un mor.»

3. Inkje kan ho verpe, aa inkje kan ho gala;
Inkje kan ho krype, aa inkje kan ho gaa.
E fær gaa mæ aat kvenne aa mala,
aa faa at mjöle, e miste igaar!
|: «Pyt,» sa'n Paal, «e æ inkje bangen; :|
kjeften aa mote ha hjelpt naa saa mangen,
e tor' nok væl koma heim aat'un mor!»

4. Paal han konne paa kvenne te aa sleppe,
saa at dæ ljoma i kor ein vegg,
saa at agnan tok te aa flyge,
aa dei vart lange som gjeiteragg;
|: Paal han gav se te le aa te kneggje: :|
«naa fekk e like for höna aa for egge,
naa tör 'e trygt koma heim aat'un mor!»

Nº 50. Per Spelmann.

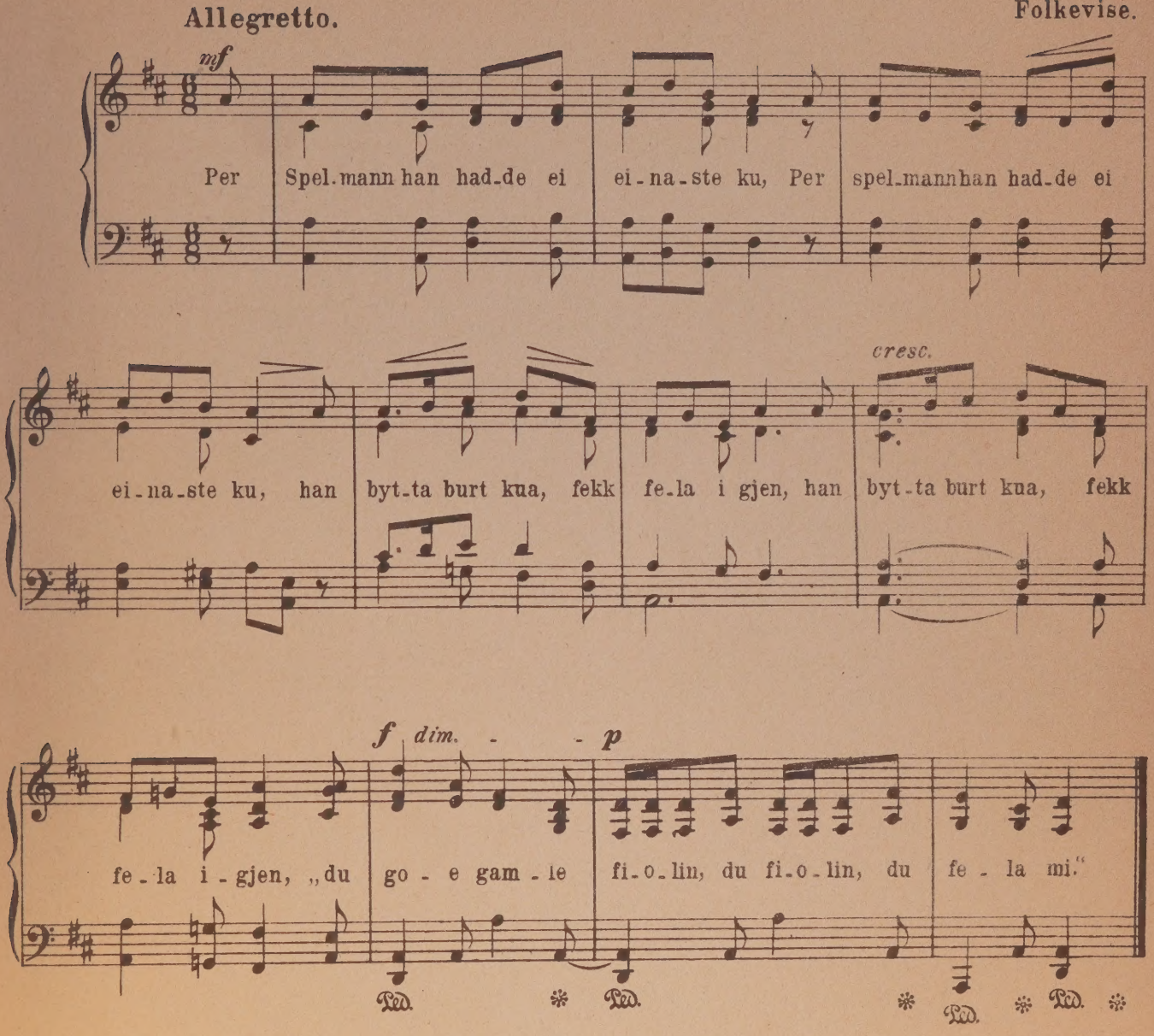

2. |: Per spelmann, han spelte, aa fela hu laat, :|
|: saa gutterne dansa, aa jenterne graat. :|
«Du goe gamle fiolin, du fiolin, du fela mi.»

3. |: Aa um eg vert gammal som mose paa tre, :|
|: saa aldri eg bytta burt fela i fe. :|
«Du goe gamle fiolin, du fiolin, du fela mi.»

Nº 51. Afsked med Hövringen.

Andante. Folkevise.

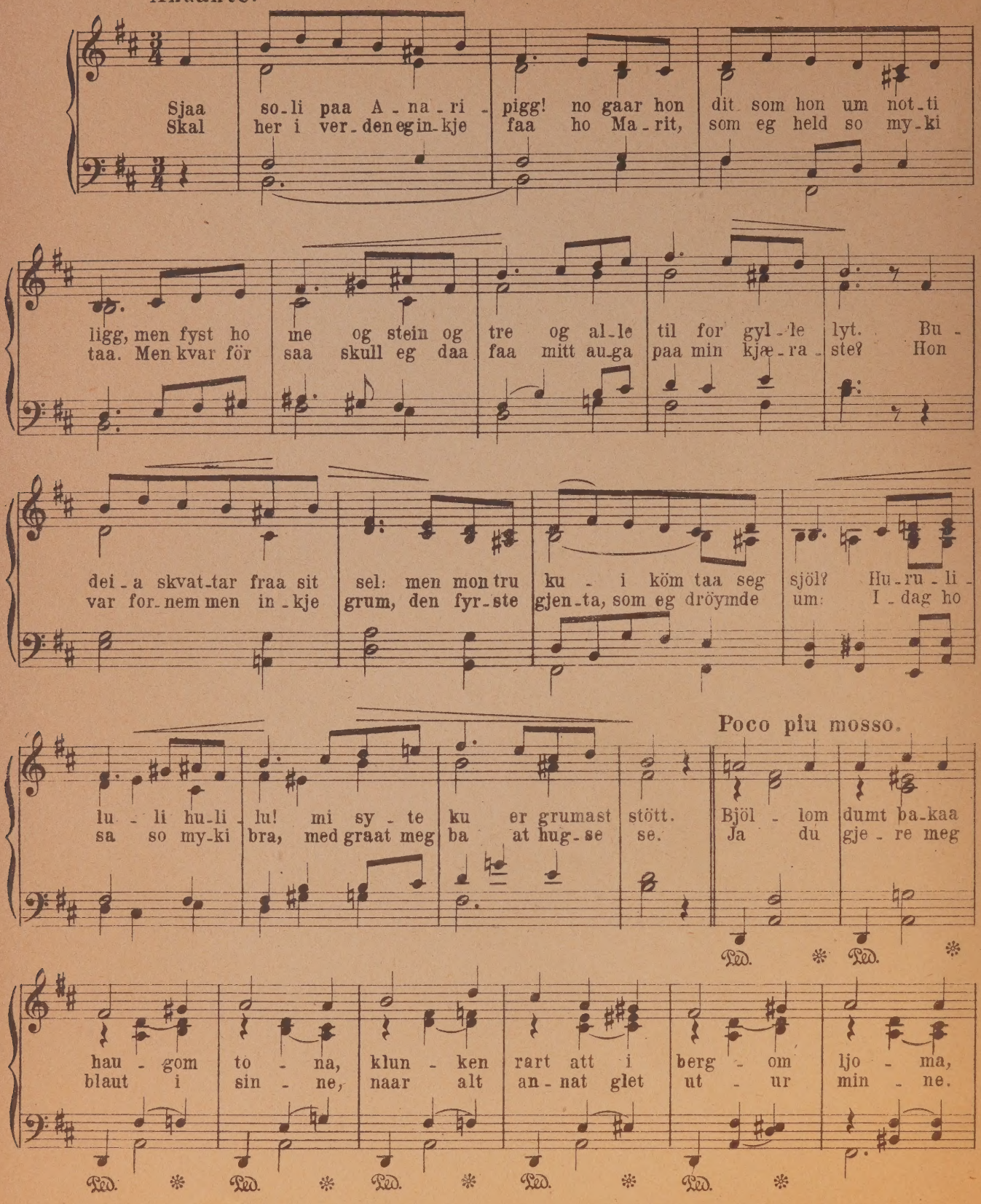

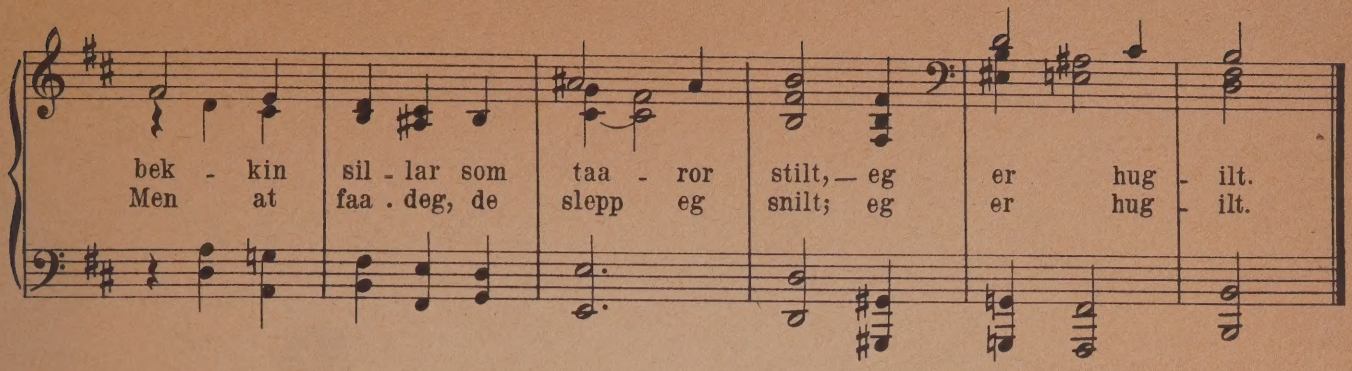

Nº 52. So lokka me over den myra.

Con moto.

Folkevise.

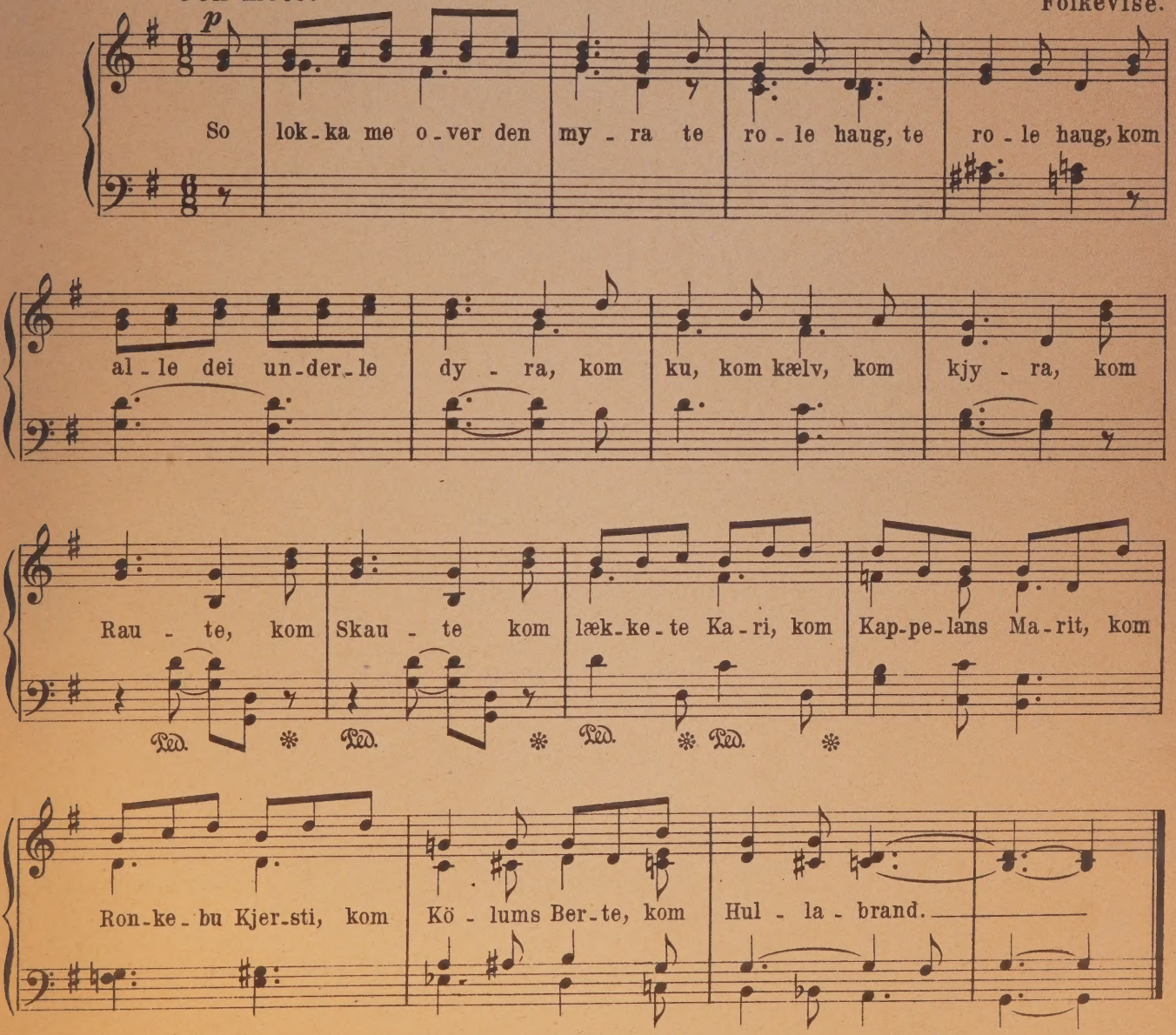

Nº 53. Brulaat.

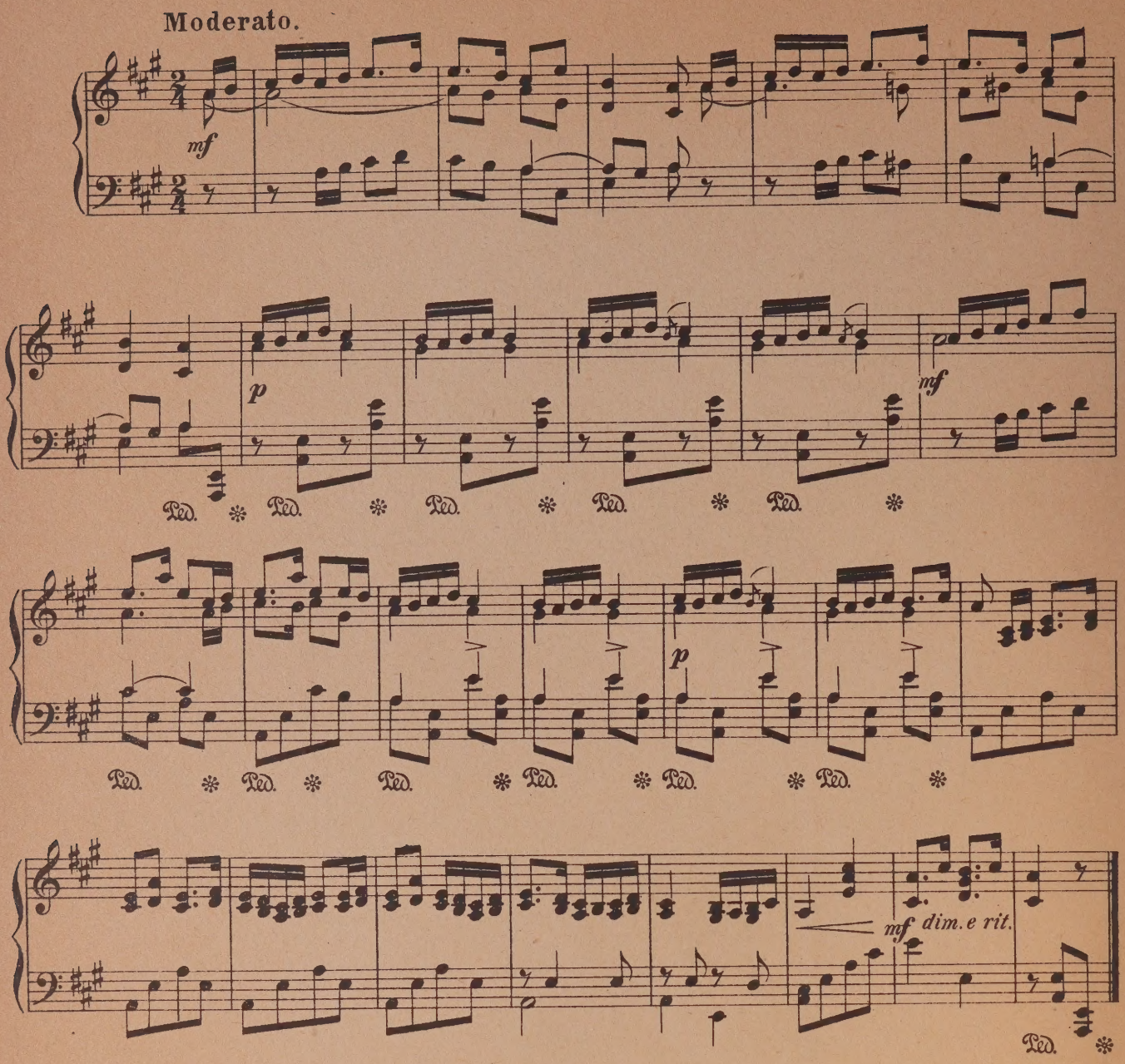

Nº 54. Bruraslaatten.

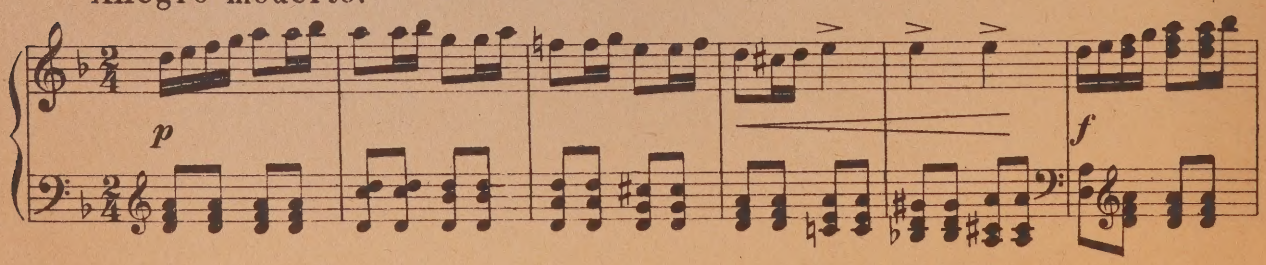

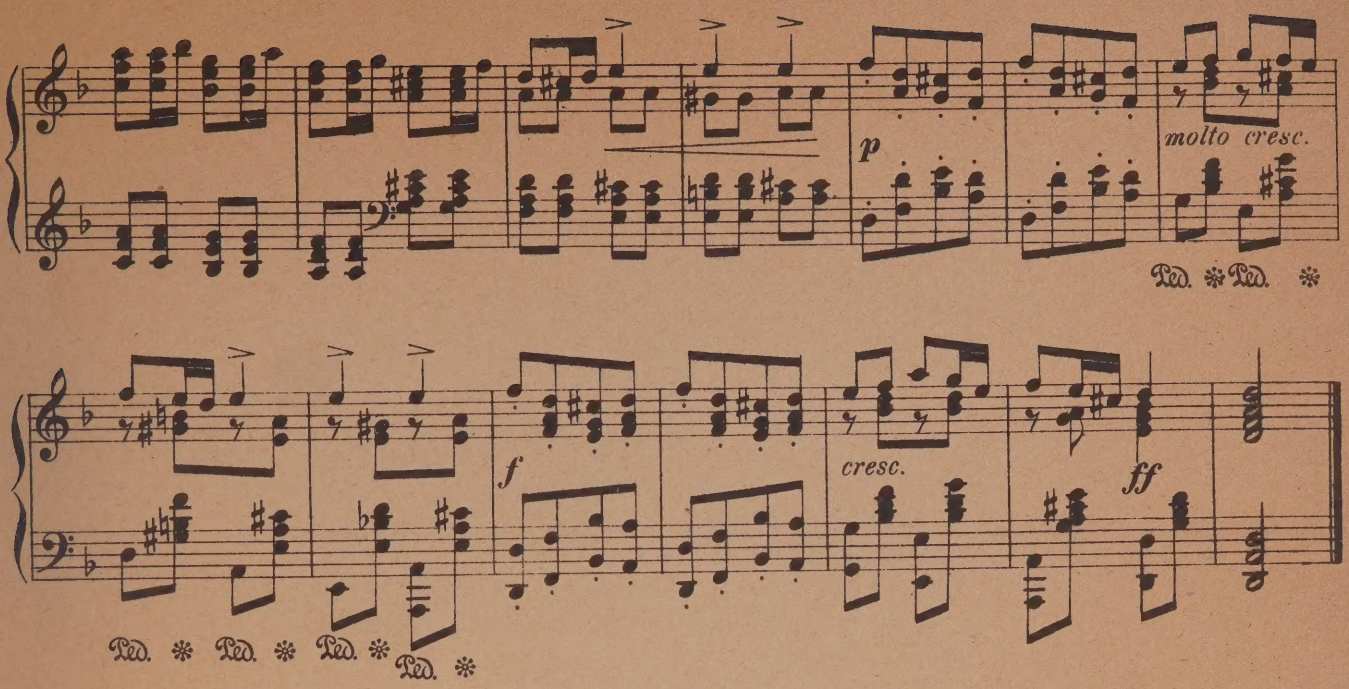

Nº 55. Halling.

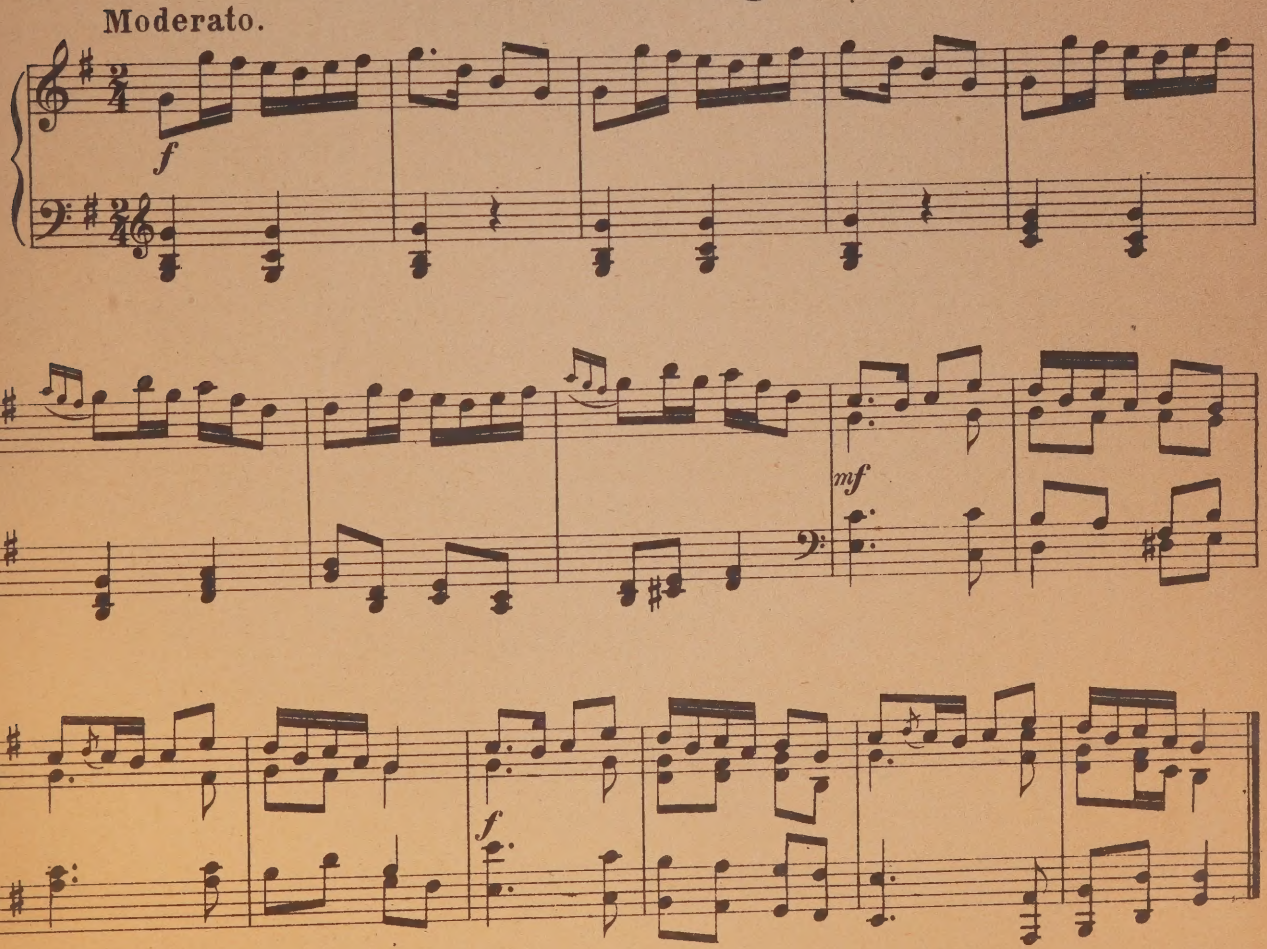

№ 56. Halling.

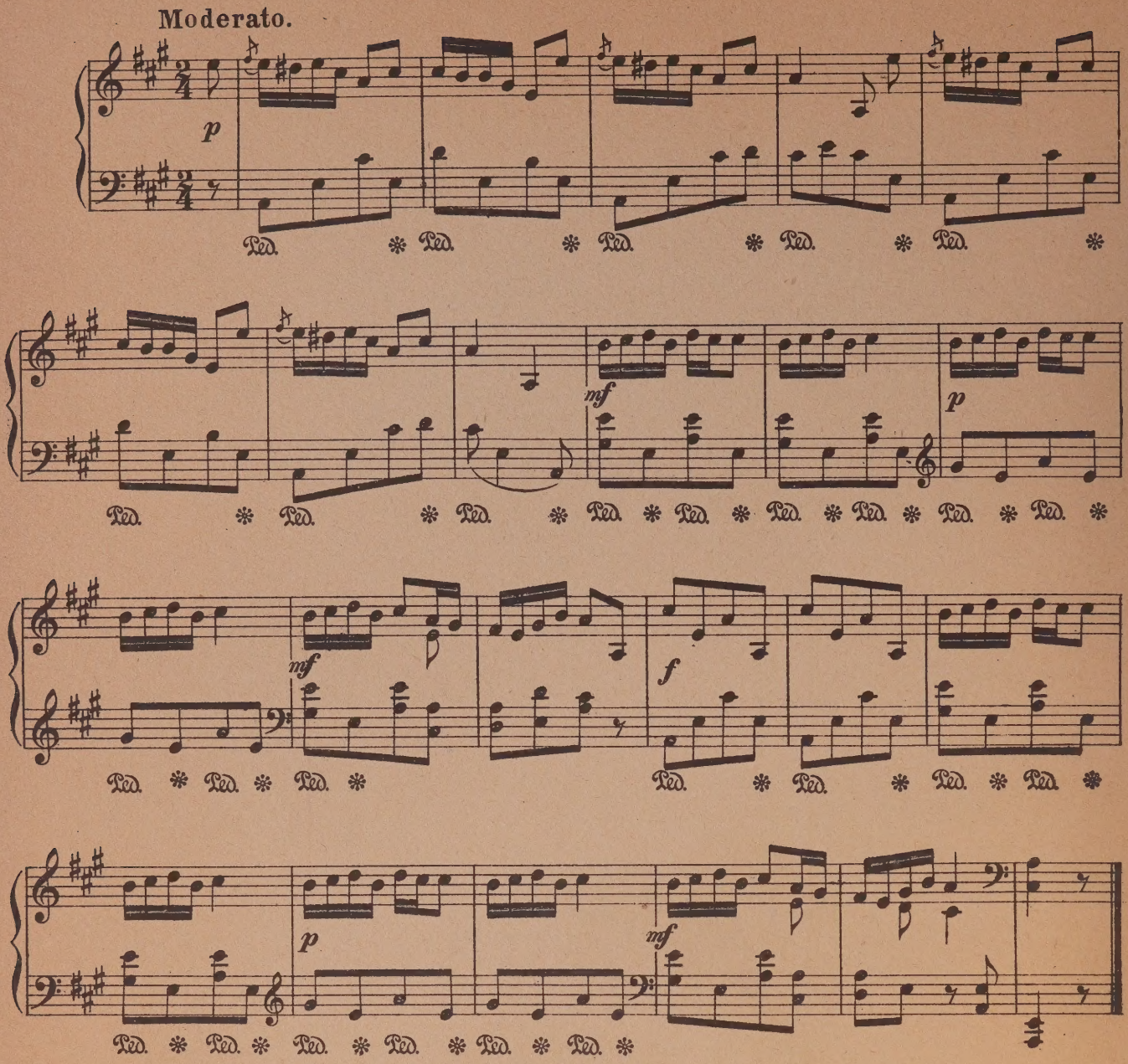

№ 57. Jölstring.

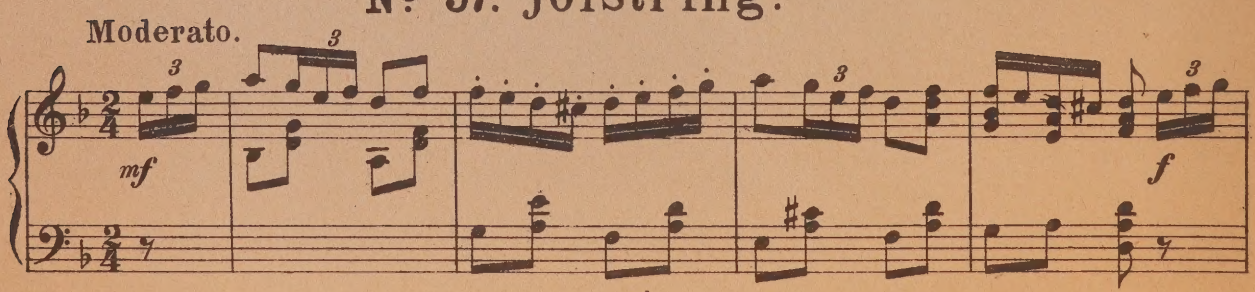

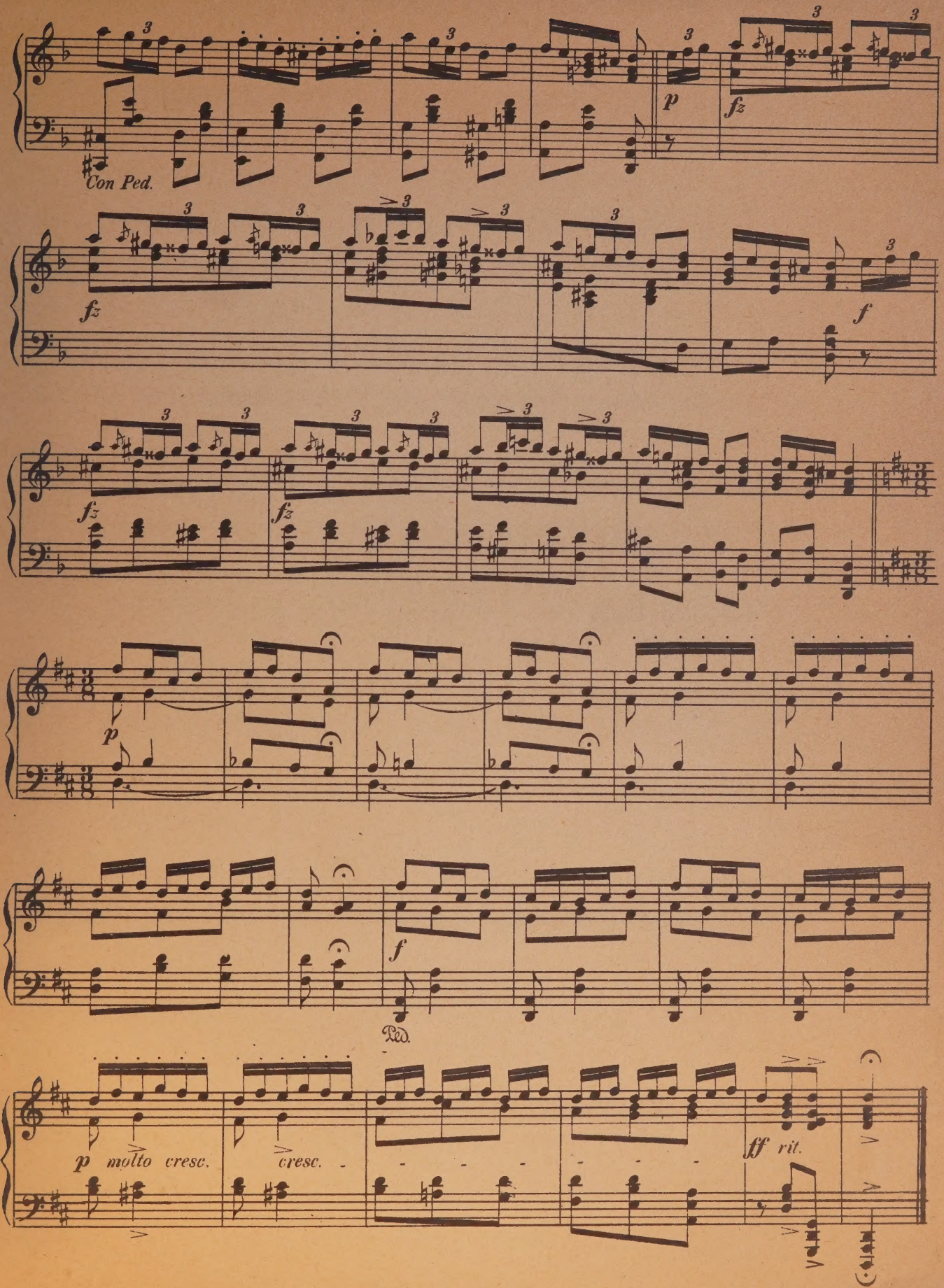
Con Ped.
p
fz
fz
f
fz
fz
p
f
Ped.
p molto cresc.
cresc.
ff rit.

Nº 58. Springdans.

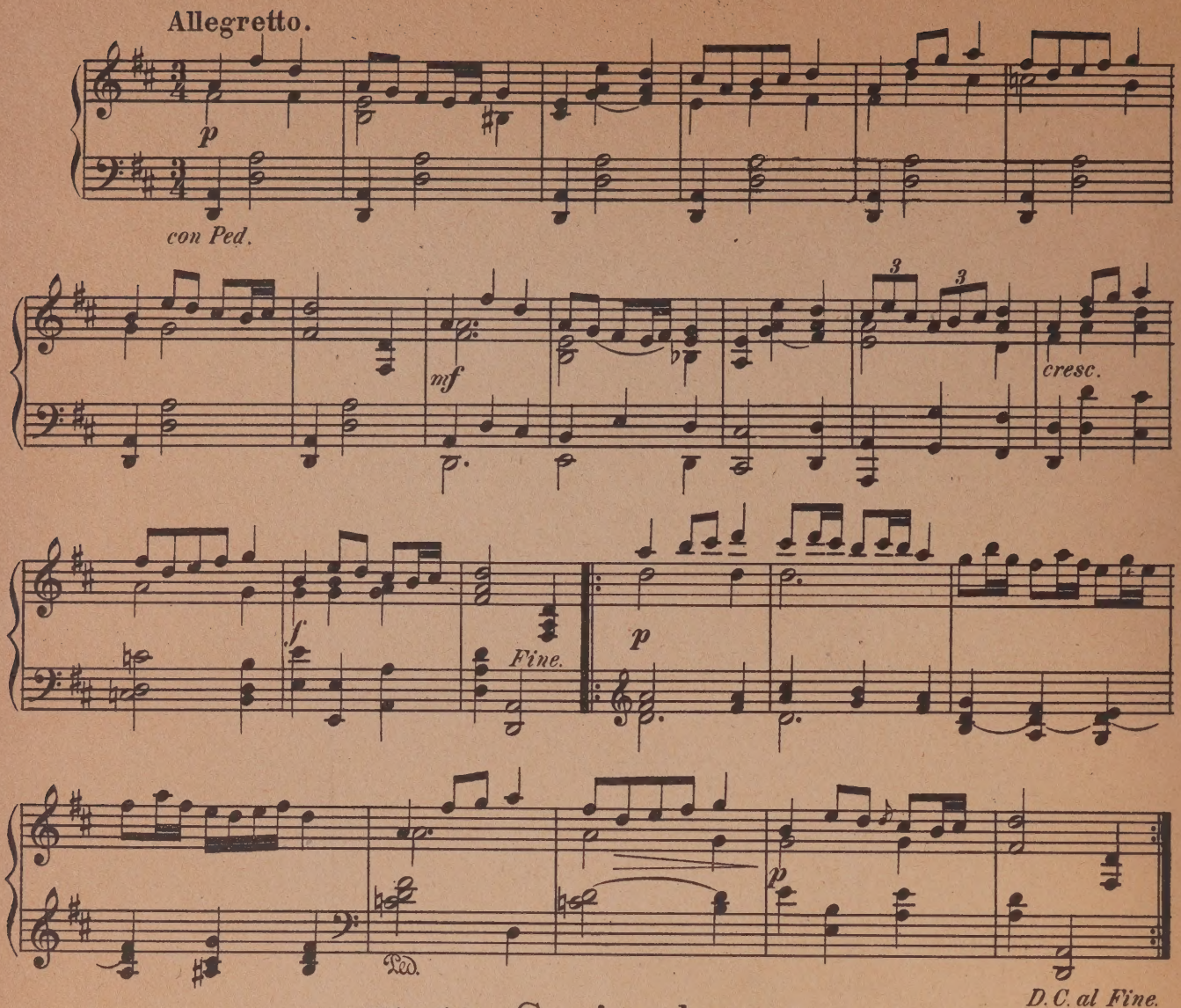

Nº 59. Springdans.

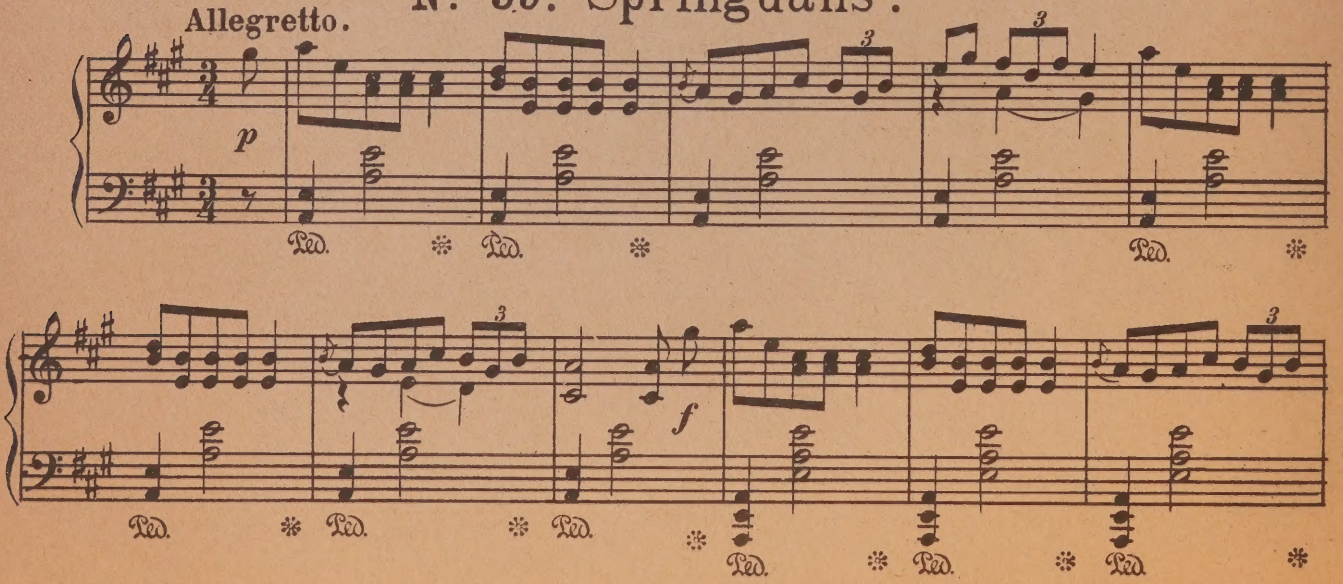

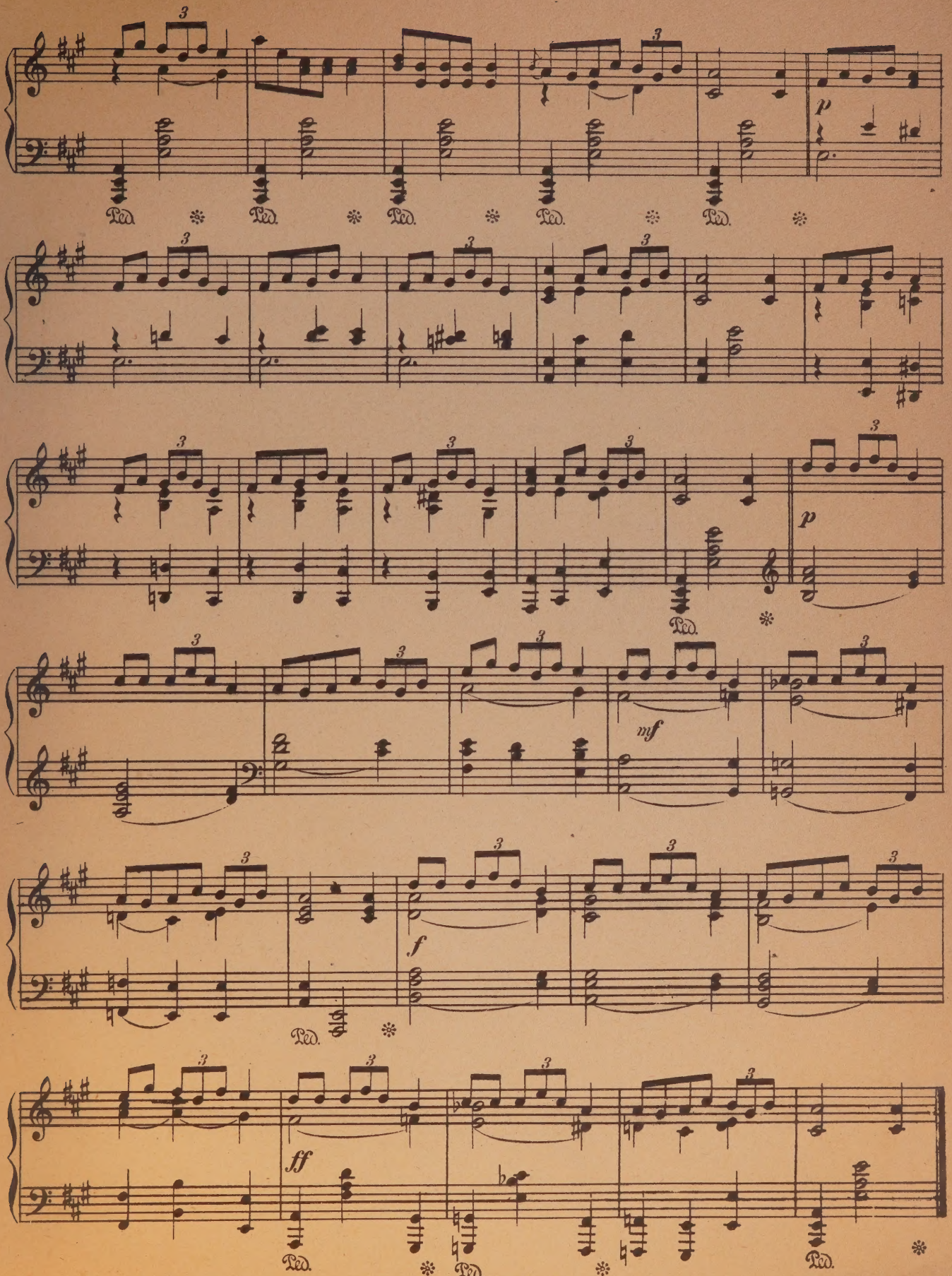
3
p
Ped.
mf
f
ff

Nº 60. Springdans.

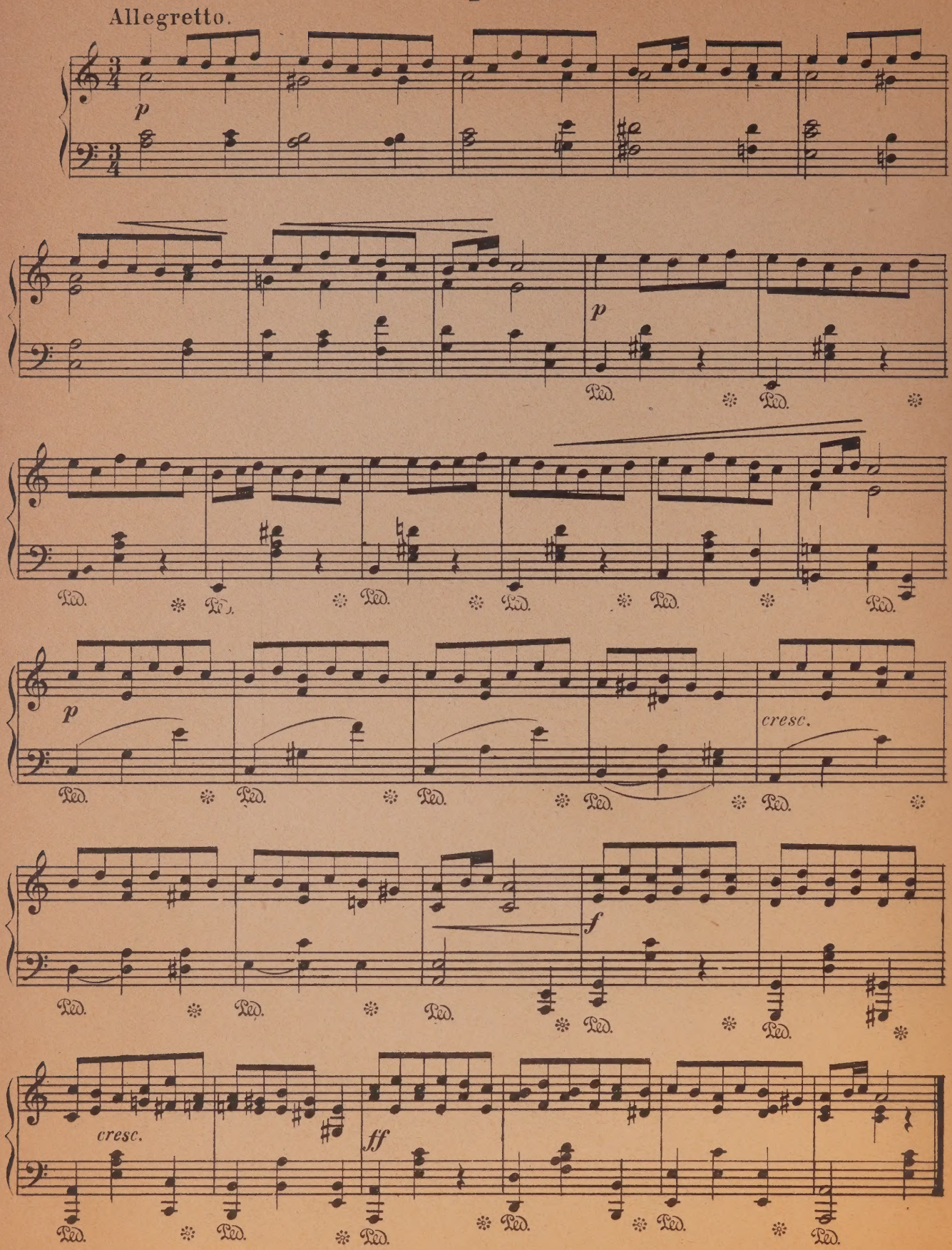

10

Norske Folkemelodier

samlet og utsatt for piano av

LEON LAMBERT

Pris kr. 4,50/5,–

Paal paa Haugen
I Fjol gjætt'e Gjeitinn
Kjæringa mæ Staven
Astri, mi Astri
Møllervisen
Hjemreise fra Sæteren
Je veet e liten Gjente
Jæ sku au ha Løst t'aa gjifte meg, sa'n
En liten Gut ifra Tistedalen
Jeg tjente paa Kjølstad i Fjor

OSLO LITOTRYKK

HWC 26/7/66

M
1772
N74

Norges vakreste folkemelodier

Music

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY